

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*One
Weekend*
in
QUEBEC CITY

ANNE LANGE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Quebec City'de Bir Hafta Sonu

Anne Lange

Quebec City'de Bir Hafta Sonu

©Telif hakkı Anne Lange Mayıs 2025 , Tüm hakları saklıdır

Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin ve bu kitabın yayıncısının önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (mekanik, elektronik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) iletilemez. Bu yayının hiçbir bölümü, hem telif hakkı s a h i b i n d e n hem de bu kitabın yayıncısından önceden izin alınmadan ve maddi tazminat ödenmeden yapay zeka modellerini eğitmek için kullanılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır ve hiçbir şekilde gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Tüm ticari marka işaretli öğelerin ilgili sahiplerinin m ü l k i y e t i n d e olduğu varsayılır ve yalnızca referans olarak kullanılır.

Quebec City'de Bir Hafta Sonu

hotRom yayıncılık tarafından
yayınlandı 105 Porcupine Trail
Ottawa Ontario K0A1T0
Kanada

ISBN: 978-1-990789-51-9 (dijital)

ISBN: 978-1-990789-54-0 (basılı)

Kapak Tasarımı Kim Wilson, KiWi Cover Design

İçindekiler

[Blurb](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11 Sonsöz](#)

[Kanada Bağlantısı](#)

[Bir Hafta Sonu Koleksiyonu](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Anne Lange tarafından](#)

[daPublisher](#)

"Bir hafta sonu, bir hikaye, unutulmaz bir adam."

Beş yıl boyunca kendimi ünlü bir gazeteci olarak konumlandırırdım ve sonunda kariyerimi yeni zirvelere taşıyacak hikayeyi buldum.

Görevim mi? Quebec City'de bir hafta sonunu, skandallarıyla ünlü milyarder playboy Spencer Hollis ile geçirmek.

iş imparatorluğu. Spencer saygınlık için manşetlere çıkmaya hazır olduğunu söylüyor. Ama tanıştığımız andan itibaren onun bir bela olduğunu anlıyorum - kalbimi hızlandıran ve içgüdülerimi çılgılık attıran türden.

Sadece bir hafta sonu olması gerekiyordu. Manşetler için yaratılmış bir adamın çekimine karşı koyabilir miyim?

*One
weekend
in*
QUEBEC ŞEHİRİ

AN N E L A N C E

Birinci Bölüm

Spencer

God. Ne kadar uzun bir gündü.

Sandalyemde arkama yaslandığımda, deri ağırlığının altında hafifçe gıcırıyor ve parmaklarımı saçlarımın arasından geçirirken, yakamdaki kolonyanın soluk kalıntıları ve çukurlarımdaki ter burnuma doğru yükseliyor.

Annemin bir görüntüsü aklıma geliyor. Son birkaç ziyaretimde saçlarımdan bir kez bile bahsetmemişti. Kısa ve düzgün kesilmiş olmasını tercih ederdi. Hep öyleydi. Eğer yakamın kenarına kadar geliyorsa, uzunluğunu açıkça eleştirir ve perişan görüldüğümü söyler.

Babamın cenazesinden beri bu konuda tek bir kelime bile etmedi. Saçlarımın uzunluğu gibi yüzeysel bir konuda bu kadar endişelenmemem gerekse de, kuaföründen randevu almak için aklıma bir not düşüyorum.

Güneş alçalmaya başlıyor ve ofisimin pencerelerinin dışındaki New York City silüetinin arkasında çarpıcı bir yanık turuncu ve pembe dizisi oluşturuyor. Çoğu insan çoktan çalışma alanlarını terk etmiş ve akşam için evlerine, ailelerinin yanına gitmişlerdi. Eğer normal bir insan gibi mesai saatinde işten çıkmış olsaydım, uzaktan gelen siren seslerini, trafiğin düzenli ritmini ve sokaklara ta ş a n insanların bitmek bilmeyen konuşmalarını duyacaktım. Ama yirmi birinci katta hiçbir şey duymuyorum. Ve sadece batan güneş yüzünden kendimi terk etme zamanının çoktan geçtiğini biliyorum. Bir de guruldayan midem. Öğle yemeği de yiyemedim.

Sandalyemi manzaradan uzağa çeviriyorum ve onun yerine üstü çeşitli raporlar ve belgelerle dolu cilalı maun masaya bakıyorum. Bilgisayarımın ekranı karardı ve masa telefonumun ışığı bile yanıp sönmeyi bıraktı. Ofisimin duvarları modern sanat eserleri ve iş kitapları ile aile fotoğraflarıyla dolu kitap raflarıyla kaplı. Sık sık babamın evde bekleyen ailesini hatırlatmak için mi yoksa *başkalarının* onun önemseydiğini düşünmesini istediği ailesini hatırlatmak için mi büyüdüğümüzün fotoğraflarını sakladığını merak ediyorum.

Yılın babası değildi.

Merkezi hava tenime serin bir esinti gönderiyor, şehri ikinci bir deri gibi saran boğucu yaz sıcağından hoş bir rahatlama.

Soğuk, bayat kahve kokusu havada asılı kalıyor, gün boyunca tükettiğim sayısız fincanı hatırlatıyor.

Bakışlarım duvarın sonundaki kanepeye kayıyor. O şeyden kurtulmam lazım. Babamın patavatsızlıklarının pis kokusunu neredeyse hissedebiliyorum. Beni gömmekle tehdit eden kalın, boğucu bir duman gibi.

Çoğu insan şöhretimin umurumda olmadığını düşünüyor. Aslında, benim de onun gibi olduğumu düşünüyorlar. Ama ben umursuyorum. Kendimi onun gölgesinden uzak tutmaya çalışmanın verdiği endişe ve gerginlik göğsümün etrafını sarıyor, bir mengene gibi sıkıyor.

Bugün de bir ay önceki cehennem toplantısı gibi bir gündü. "Spencer, senin... ders dışı faaliyetlerini konuşmamız gerekiyor," Old Henderson'ın sesinden küçümseme damlıyordu. Eski, tel çerçeveli gözlüklerini düzeltti ve sanki ezmek istediği bir böcekmişim gibi gözlüklerinin üstünden bana baktı. Adam bir gün bile yaşasa doksan yaşındaydı.

"Benim neyim?" Kanım çoktan kaynamaya başlamış olmasına rağmen sesimi çıkarmadan sormuştum. Henderson, babamın tabutuna son kürek toprak atıldığından beri kıcıma biniyordu.

"Modeller, Spencer," diye söze girdi bir başka yönetim kurulu üyesi, Thompson. "Onların sürekli akışı. Bu... senin gibi bir adam için uygunsuz bir durum."

Yakışksız mı? Babam evli olsun olmasın gözüne kestirdiği her kadınla yatmayı adeta bir spor haline getirmişti ve bu dinazorlar asla tek kelime etmedi. Ama ara sıra güzel, rızası olan, *bekar* kadınlarla, kendi yaşımdaki kadınlarla birlikte olmaktan hoşlandığım için birdenbire bir yük mü oluyorum?

"Özel hayatım özel hayatımdır," dedim, çenem o kadar gergindi ki saatler sonra bile hala ağrıyordu. "Bu şirketi yönetme kabiliyetim üzerinde sıfır etkisi var."

"İşte burada yanıyorsun evlat," diye alay etmişti Henderson. "Algı gerçekliktir. Ve şu anda algı, anlaşmaları güvence altına almaktan çok etek kovalamakla ilgilendiğiniz yönünde."

O toplantı da bugünkü gibi ofisime geri dönüp kendime çok büyük bir bardak çok pahalı Kanada viskisi doldurmamla sona erdi.

Bugün, popülaritesini artırmak için benim hayatımı kullanmaya karar veren bir sosyal medya fenomenine kızdılar. Bulabildiği her türlü video ya da görseli paylaşıyor ve kendi görüşlerini ekliyor, resim yapıyor

beni zengin, hak sahibi bir erkek-fahişe olarak görüyor. Görünüşe göre, dünya artık beni bir playboydan, bir manşetten, gerçekleştirmeyi bekleyen bir skandaldan başka bir şey olarak görmüyor.

Beni babamla kıyaslıyorlar.

Gerçekte, dağılmakta olan bir imparatorluğu bir arada tutmaya çalışan bir adam, annesinin adını yeniden onurlandırmaya çalışan bir oğul ve kardeşlerinin bir gün aile şirketini yönetmek için kendisine katılmalarının önünü açmaya çalışan bir ağabeyim.

Tanrım, bundan nefret ediyorum.

Sandalyemi geriye iterek ayağa fırlıyorum ve asistanım Linda'yı ürkütüyorum. Dönüp tekrar tavandan tabana pencereye bakarken gözlerini bana diyor. yansımam bana bakıyor, otuz üç yaşında bir adam çok uzun kirli sarı saçları ve yorgun ve hafif yenilmiş görünen gözleriyle. Alnıma değen soğuk cam, şakaklarımdaki zonklamaya karşı yatıştırıcı bir merhem oluyor.

A r k a m d a Linda misafir k o l t u ğ u n d a oturuyor, kucığında spiralli not defteri ve yüzünde hoşnutsuz bir ifade. Saat kaç olursa olsun, her zamanki gibi kusursuz giyinmiş, yıllanmış sarı saçlarını sıkı bir topuz yapmış, tek bir teli bile yerinde değil. Parfümünün keskin, taze kokusu - çiçeksi ve sofistike bir şey - havada asılı duruyor, varlığını ince bir şekilde hatırlatıyor.

"Spencer, sonuç istiyorlar," diyor, sesi net ve profesyonel, sessizliği bir bıçak gibi kesiyor. Ama ses tonunda sertlik yok. Hatta sesi benim için üzgün geliyor.

Saatime bakıyorum ve içimden iç çekiyorum. Bugünkü maraton seansından sonra o da benim kadar yorgun olmalı, ama yine de sanki saat akşamın sekizi değil de sabahın dokuzu gibi görünüyor ve davranıyor. Sanki kapalı kapılar ardında saatlerce ölü bir atı dövmemişiz, sadece iş gününün geri kalanını ofisime kapanıp tüm lanet günü yeniden tartışarak geçirmemişiz gibi.

Camın arkasından, arkasına yaslanıp kollarını kavuşturmasını izliyorum, özel dikim siyah ceketini bu hareketle hafifçe kırışıyor. Bu sabah erkenden geldiğimizden beri ilk rahatlama belirtisi.

Babam öldüğünde, kişisel asistanını tutmak istediğimden emin değildim. Eğer ona ve saçmalıklarına sadık kaldıysa ve sırlarının saklanmasında suç ortağı olduysa, o zaman onunla hiçbir şey yapmak istemedim. Ana akım ve sosyal medya neye inanmak isterse istesin, ben babama hiç benzemiyorum. Ama ofisteki ilk günümde, Linda başı dik, saçları arkaya taranmış, kendine özgü iş takımlarından birini giymiş bir şekilde içeri girdi ve pek de ince olmayan bir şekilde şunları söyledi

Eğer babamın karbon kopyası olmaya niyetliysem, derhal geçerli olmak üzere istifasını vereceğini söyledi. Bu kadın benden en az yirmi yaş büyük ve ona, o kapıdan içeri girdiğim günden bu yana her ayın üçüncü Pazartesi günü konferans salonundaki masanın etrafında oturan tüm erkeklerden daha fazla saygı duyuyorum.

Babam yapmazdı. Kadınlara hiç saygı duymazdı. Özellikle de neredeyse kırk yıl önce evlilik yemini ettiği kadına.

Son sekiz ay boyunca Linda ile çalıştıktan sonra, hala bir iş sahibi olmasının tek nedeninin o olduğuna ikna oldum. Her bir iş kolunun giriş ve çıkışlarında bana yardımcı olan ve karmaşanın en kötüsünü çözen kişi o.

Dönüyorum ve tüm ağırlığımla cama yaslanıyorum, başım cama hafifçe çarpıyor. Başım ağrıyor. Bütün gün ağrıyordu. Buradaki ikinci haftamda taktırdığım makineden gelen beyaz gürültü bile kafatasımdaki gümbürtüyü bastıramıyor. Bugün onlarla ilk raundum değildi; son da olmayacak. Sahip olduğum her düğmeye bastılar.

Linda boğazını temizliyor ve bakışlarımı ona çeviriyorum. Benimle göz göze geliyor, gözleri sabit ve inatçı. "Senin farklı bir yönünü görmek istiyorlar. Ciddi bir iş adamı, kolunda sürekli farklı bir model ya da ünlüyle fotoğraflanan parti çocuğu değil."

Gözlerimi deviriyorum. Eski muhafızlar, ailemin işinin ve adının iyiliği için stratejik kararlar almaktansa sözde baştan çıkarıcı kişiliğimi korumayı daha çok önemseydiğime inanıyor. Bu çok sinir bozucu. Hukuk fakültesinden mezun olduğum andan beri, bu şirketin her yönünü öğrenmek, babamın batıracağı anlaşmaları müzakere etmek için sayısız saat harcadım. Etrafımı saran amansız dedikodu değirmeniyle uğraşırken gecelerimi geleceğe dair strateji geliştirerek geçirdim. Bir yandan da annemi, Hayden'ı ve Piper'ı olası skandallardan ya da zararlı haberlerden uzak tutmaya çalışıyorum. Bazen yeniden şarj olmaya ihtiyaç duymama engel olabilir miyim? Otuz üç yaşındayım ve bekârım. Kadınlardan hoşlanan sağlıklı bir erkeğim. Bunun nesi yanlış?

"Babamın gündelik ilişkilerle ilgili bir ünü olduğu için benim de aynı olduğumu düşünüyorlar." O eski puştlar, babama dolambaçlı gözleri ya da kötü kararları hakkında tek kelime etmediler. Yine de, cesedi toprağa verildiği anda, üzerime çullanmaya başladılar.

Çıkıyorum. Ara sıra. Etrafta sikişti. Her f ı r s a t t a . Bu şirketi kimin ayakta tuttuğunu ve

maaş çekleri.

"Spencer," diyor yumuşak bir sesle ama yine de beni gerçekliğe geri döndürüyor. "Onlara ciddi olduğunu göstermelisin. Senin sadece partiler ve güzel yüzler için olduğunu düşünüyorlar. Fikirlerini ve kamuoyundaki imajını değiştirmenin zamanı geldi."

"Benim hakkımda söyledikleri saçmalıklara gerçekten inanıyor musun? Medyanın söylediklerine?" Linda'nın hayal kırıklığı da anneminki gibi karnıma bir yumruk gibi inerti.

Başını eğiyor, çenesi aşağıda, yüzünde sempati dolu bir ifade var. "İstemediğimi biliyorsun. Ama bağlamı olmayan bir resim gerçek hikayeyi anlatamaz."

Elbette, muhtemelen payıma düşenden çok daha fazla güzel kadınla birlikte oldum, ama ben bu değilim. Ve düşündükleri kadar çok da değil. Bu sadece parlak dergilerde ve çevrimiçi makalelerde benim hakkımda ördükleri anlatının bir parçası.

Linda bir kaşını kaldırıyor, belli ki sessizliğimden memnun değil. Notlarını karıştırıyor ve sonra başını kaldırıp düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Beni dinle. Aklımda bir fikir var. Bir gazeteci getirsek nasıl olur?"

"Gazetecilerden nefret ediyorum." Sözümlü kestiğimde bile bakışları sabit ve çekici, ama bir başka boş röportaj düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor.

"Paparazzilerden nefret edersin."

"Onlar da. Yüzüme mikrofon tutup aptalca ya da utanç verici sorular sormak isteyen, ancak sadece ses kayıtlarıyla ilgilendikleri için yazdıklarında kasıtlı olarak seçici davranan herkes beni sinirlendiriyor. Onlara güvenemezsiniz."

Beni görmezden geliyor. "Ünlülerle çalışan birini bulacağız. Konuşmayı sen yönlendirebilirsin. Yeni bir bakış açısı fikirlerini değiştirebilir."

"Bundan şüpheliyim."

"Denemeye değer. Özellikle de anlatıyı kontrol eden biz olursak."

"Kontrol tamamen bende mi olacak?"

"Evet. Anlaşmanın bu şekilde olmasını sağlayabiliriz."

Merakla bir kaşını kaldırıyorum. "Aklında biri mi var?"

"Ben biliyorum. Adı Shelby Bailey." Yığınının bir kâğıt parçası çekip hızla bakıyor ve bana doğru itiyor. "Yetenekli, çalışkan ve tüm bu gürültünün içinde gerçeği bulma becerisine sahip. Bence kötü şöhretli manşetlere takılmadan sizin iş yönünüzü öne çıkarabilir."

İlginç. "Devam et."

"Büyük bir isim değil, bu yüzden ana yayıncılardan biri için çalışmıyor."

"Ama bu onun kendine bir isim yapmaya çalıştığı anlamına gelir." Tam da ihtiyacım olmayan şey, altın küpünü bulmaya çalışan başka bir influencer tipi.

"Ben öyle düşünmüyorum. Yaptığım araştırmalardan bunu anlamıyorum. Eğer onunla birkaç günlüğüne ortak olursanız, sizi takip etmesine ve sizi gerçekten tanınmasına izin verirsiniz, bizim kontrolümüzde bir yazı yazabilir. Bunu şirketimizin bültenine koyabiliriz. Hatta ana akım medya ile paylaşırız. Herkese sadece takım elbiseli güzel bir yüz olmadığınızı gösterin. Bu, yönetim kurulunun fikrini değiştirebilir. Sizi ciddiye almak zorunda kalırlar."

Öne doğru eğildim, ilgim ihtiyatlı bir şekilde arttı ve sayfayı elinden aldım. Bayan Bailey'nin özgeçmişi. "Bir dakika, birkaç gün mü dediniz? Burada bir mülakattan bahsettiğimizi sanıyordum. Birkaç saat."

"Derginin tatil baskısı için kapak modellerini seçmek üzere Quebec City'ye bir seyahatiniz var. O Kanadalı. Kanadalılar karı sever. -Mükemmel."

Ona bir bakış attım. "Kanada'da Temmuz ayında kar yağmaz, Linda."

"Bunu biliyorum, Spencer. Sadece belki onu çekime götürebilirsin demek istedim. Bazı fikirleri olabilir. Daha da iyisi, bir ya da iki gün uzat. Uzun bir hafta sonu olur, etrafı görürsün. O senin tur rehberin olabilir."

"Bu bir randevu değil."

"Hayır, ama seninle sadece birkaç saat geçirmek ona tüm hikayeyi anlatmaz."

"Halkla ilişkiler kuklası olmak gibi bir arzum yok."

Linda sırtıyor. "Sen bir kukla değilsin, Spencer. Ama onu gösterişli partilerden ve güzel kol şekerlerinden daha fazlası olduğuna ikna etmelisin. Dürüst olmak gerekirse, eğer gerçek seni tanırsa, bence basının seni gösterdiği gibi biri olmadığını keşfedecektir."

Olasılıkları tartarak düşündüm. "Pekâlâ. Ona ulaş. Ama ne aradığımı anladığından emin olmak istiyorum. Bu tamamen kabartma bir parça olamaz. Gerçek Spencer Hollis'i görmesini istiyorum."

"Sadece ona aşık olma, Spencer. Unutma, bu bir iş."

Linda için ne kadar tuhaf bir ifade. "Peki neden ona aşık olayım ki?"

Linda bana annelerin çocuklarını kandırmaya çalıştıklarında attıkları bakışı atıyor. "Çünkü o genç ve güzel."

"Güven bana Linda," diye cevap veriyorum, sesim sabit. "Kafamı oyunda nasıl tutacağımı biliyorum." Ve sikim pantolonumun içinde.

Düşüncemi tamamlayamadan telefonum çalıyor ve dikkatimi konuşmamızdan başka yöne çekiyor. Hayden'dan bir mesaj. Okurken kaşlarımı çatıyorum çünkü gelecek ay yemeğe çıkıp çıkamayacağımızı soruyor. En az iki ay daha şehre dönmemesi gerekiyordu. Tanrım, ne halt etti? Şöhreti hak eden o. Teknik olarak üçümüzün en zekisi o, ama bu çocuk fermuarını kapalı tutamıyor.

Her zaman var olan ailevi suçluluk duygusu devreye giriyor. Bize yaşattıkları için babamdan nefret ediyorum ve Hayden'ın da onun gibi olmasını istemiyorum. Yakında bir gün şirkette bana katılacak ve onun davranışlarının gemiyi sallamasını göze alamayız. Eğer yönetim kurulu üyeleri *benimle başa çıkmanın kolay olduğunu* düşünüyorlarsa, Hayden'ın maskaralıkları yüzünden hepsi kalp krizi geçirecek.

Belki de Linda haklıdır. Eğer kamuoyuna doğruları anlatmak istiyorsam, bir gazeteciyle geçireceğim uzun bir hafta sonu programımdan sadece birkaç gün çalabilir. Ailemizin adını korumak için en azından bunu yapabilirim. Onları başımdan attıktan sonra, ortalığı karıştırmaya başlamadan önce Hayden'la ilgilenebilirim.

İkinci Bölüm

Shelby

Ne gündü ama.

Dağınık masamda otururken burnuma eski kâğıt ve toz kokusu doluyor, öğleden sonra güneşi pencereden içeri süzülüyor ve cam ile etrafımı saran araştırma kâğıtları yığınları arasında toz zerrecikleri dans ediyor. Otuzlu yaşlarımın genç ucunda olabilirim ama kâğıtlarımı seviyorum. Ekranda yaratıyor olabilirim ama ekranlarda gezinmektense elimdeki son sayfaları çevirmeyi tercih ediyorum. Gözlerim için de daha kolay.

Bilgisayar ekranımdaki imleç durmadan yanıp sönüyor, sabit, sessiz bir metronom parmak uçlarımdan akacak bir sonraki kelime dizisini bekliyor.

Parmaklarımdan bugün sessiz olması dışında.

90'ların sönmüş bir pop yıldızının geri dönüşüne derin bir dalış olan son yazım... düz hissediyor. Cansız. Bu yazıya haftalarımı verdim, ipuçlarını takip ettim, röportajlar yaptım, ilgi çekici bir anlatı oluşturduğumu düşündüm. Hatta yıldızın eski menajeriyle özel bir röportaj yapmayı bile başardım, acı bir ayrılık yaşadıkları düşünüldüğünde gerçek bir darbe oldu. Menajer şimdi Florida'da bir huzurevinde yaşıyor ve yemekhanede yaşlı kadınları kovalıyor. En azından hala aklı başındaydı ve onu hatırlıyordu. İnternetteki büyük eğlence sitelerinden birkaçı makaleyi aldı ve bana gelecek için saklayabileceğim sağlam referanslar verdi.

Ama tepki? Cılız bir dalgalanma. Birkaç kibar yorum, az sayıda sosyal medya paylaşımı, sonra... hiçbir şey.

Elimi saçlarımda gezdirerek iç geçiriyorum. Bu ilk defa başıma gelmiyor. Beş yıl içinde, hayalini kurduğum kariyer hâlâ çok uzakta gibi geliyor. Her profil bir savaş, dikkat çekmek için topyekûn bir mücadele gibi geliyor. Bazen şüphe içeri sızıyor, sessiz saatlerde sinsî sorular fısıldıyor.

Yeterince iyi miyim?

Hiç başarabilecek miyim?

Marika, Shaun ve sevimli yeğenimin çerçeveli fotoğrafına bakıyorum. Her şeyi çözmüşlerdir. Mükemmel işler, mükemmel aile, mükemmel

hayat. Tedirgin edici düşünceyi bir kenara itip sarı buklelerden birini parmağıma doluyorum. Ben onlar gibi değilim. Kaderimde en iyi arkadaşımın kardeşine aşık olup yuva kurmak yok. Kardeşim People Magazine'in en seksi doktorlar listesine beş kez girmiş olabilir, çünkü genç bir kıza yeni bir hayat verdiğinde sosyal medyada patladı. Ama benim hikâyelerimden biri bir gün Time Dergisi'nin kapağını süsleyecek.

Görünüşe göre bugün değil.

Bakışlarım odanın bir ucundan diğerine, Kingston'daki ofisimin penceresinden dışarıya kayıyor; yaz sesleri içeri süzülüyor; çocukların kahkahaları, çim biçme makinesinin uzaktan gelen uğultusu, dalgaların rıhtıma vuran ritmik şakırtısı. Maliyeti cüzdanım için biraz yüksek olsa da, sahil kenarındaki bir turizm danışma binasında çalışma fırsatı kaçırılmazdı.

Başımı sallıyorum, içimi saran endişeyi dağıtmaya çalışıyorum. Yaptığım işi seviyorum. Kovalamacanın heyecanı, kelimelerin gücü, gizli bir gerçeği ortaya çıkarma olasılığı. Bu sarhoş edici. Ancak sektörün gerçekliği acımasız. Medyanın bugünkü işleyiş biçimiyle, ister fiziksel ister dijital olsun, pek çok insan aynı parlak dergide bir köşe yazısı için yarışıyor.

Aile fotoğrafını yerine koyarak bilgisayarıma dönüyorum, eski klimanın hafif uğultusu bunaltıcı yaz sıcağına karşı cesurca mücadele ediyor. Ayak parmaklarımı oynatıyorum, çoraplarımın yumuşak, hafif yıpranmış kumaşı ayaklarımın altındaki solmuş parke zemine sürtünüyor. Uzun bir gün oldu ve buradan çıkmak, çoraplarımı çıkarmak ve akşamı Richardson Plajı'nda kumda ve sörfte gezinerek geçirirken sosisli sandviç yiyip soğuk bir içecek yudumlamak için sabırsızlanıyorum. Ama önce bunu tamamlamam gerekiyor. En azından taslağımı tamamlamalıyım.

Telefonum vızıldıyor, masanın yara bere içindeki ahşabında titreşerek beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Telefonu almak için uzanıyorum, metal kasa parmaklarımı odanın içinde dolaşan havadan biraz daha fazla serinletiyor. Ekrana baktığımda bilinmeyen bir numara görüyorum ve saati fark ediyorum. *Bu saatte beni kim arıyor?*

"Alo?"

"Is Bu Shelby Bailey?" A kadının ses sorar, pürüzsüz ve diğer uçta pahalı ipek gibi profesyonel.

"Evet, öyle," diye cevap veriyorum, kalbim hafifçe hızlanıyor.

"Merhaba Shelby. Benim adım Linda Morgan. Spencer Hollis'in asistanıyım.

Bay Hollis'in kim olduğunu biliyor musunuz?"

Bu isim, aydınlık bir Pazar sabahı kilise çanının çınlaması gibi yüksek sesle ve net bir şekilde çınıyor. Teknik olarak, Spencer Hollis Jr. demek istiyor olmalı çünkü Senior birkaç ay önce öldü. Kendisi New York'lu bir milyarder ve birkaç şirketi var. Aile reisi bir yıl kadar önce aniden vefat edince, en büyük oğlu Spencer yönetimi devraldı. İnternette gördüğüm kadarıyla tam bir playboy, her hafta yeni bir göz alıcı model ya da aktrisle görüntülenerek manşetlere çıkan bir adam. Uzaktan incelediğim ve yargıladığım ama aslında hiç tanışmadığım türden bir adam.

"Evet. Kim olduğunu biliyorum." Her gün süper zenginlerle röportaj yapıyormuşum gibi sesimi nötr ve profesyonel tutmaya çalışıyorum. "Size nasıl yardımcı olabilirim Bayan Morgan?"

"Bay Hollis kendisi hakkında bir yazı yazacak bir gazeteci arıyor," dediğinde nabzım hızla atıyor, nefesim kesiliyor. "Portföyünüzü inceledi ve bu projede sizinle işbirliği yapmakla çok ilgileniyor."

Özel haber mi? Onun hakkında mı? Benim tarafımdan mı? Bu bir şaka olmalı. Tanınan bir isim olmak için çok çalışıyordum ve bu tam da beklediğim şeydi. Nihayet gerçekleştiğinde, yerel bir ünlü hakkında bir yazı yazacağımı düşünmüştüm. Belki ünlü bir hokey oyuncusu ya da Kanadalı bir aktör. Bir Wall Street kralı değil. Seçebileceği bir sürü insan var. Neden ben?

Ve sonra iç sesim bana bir hediye atının ağzına bakmamam gerektiğini hatırlatıyor. Bu o olabilir. Tanınmamı sağlayacak hikaye. Üstüne atlamalıyım.

Ama Spencer Hollis? Tüm yanlış nedenlerle manşetlere çıkan milyarder? Olay nedir? O ne istiyor?

"Kesinlikle ilgileniyorum," diye kekelemeyi başarıyorum, parmaklarım masamın pürüzsüz kenarlarında geziniyor, mümkün olduğunca soğukkanlı görünmeye çalışırken beni topraklıyor. "Bay Hollis bu eserle tam olarak neyi başarmayı umuyor? Aklında belirli bir yön var mı?" Deneyimsiz ya da profesyonel değilmişim gibi görünmek istemiyorum. Yine de içim çılgık atıyor, küçük bir mutluluk dansı yaparken ses tonumu eşit tutuyorum, ne kadar heyecanlı olduğumu ima etmiyorum.

Umarım.

Cevap verirken Linda'nın sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum: "Kamuoyundaki imajını yeniden tanımlamak istiyor Shelby. O göstermek istiyor

manşetlerin gösterdiğinden çok daha fazlası var."

Doğru. Adam yakışıklı, zengin, bekar ve dünyanın en güzel kadınlarından düzinelercesine erişimi var. Bu manşetlerin öne sürdüğü varsayımların tam tanımı.

"Önümüzdeki hafta sonu Quebec City'ye gidiyor," diye devam ediyor. "Ve eğer uygunsanız, röportajı orada yapmak istiyor. Cuma akşamından Pazar akşamına kadar üç gün boyunca ona erişebileceksiniz. Tabii ki iş için orada olacak, ama zamanın bir kısmında onu çalışırken izleyebilecek ve geri kalan zamanda da röportajınızı yapabileceksiniz. Ayrıca makaleye dahil etmek isteyebileceğiniz fotoğraflar da çekebileceksiniz."

Quebec Şehri mi? Spencer Hollis ile Kanada'nın en güzel şehirlerinden birinde uzun bir hafta sonu? Ve ben de kariyerimin hikayesini yazacağım.

Daha kötü şeyler de düşünebilirim.

Telefonu kulağıma götürürken zihnim olasılıklarla dolup taşıyor. Bu fırsat gerçekten gerçekleşiyor mu? Parmaklarım gergin bir şekilde masaya vuruyor. Bunu başarabilir miyim? Ya her şeyi berbat edersem?

"Çok ilgimi çekti Bayan Morgan," diyorum, kalbim göğsümde davul gibi çarparken sesimdeki hevesi uzak tutmaya çalışarak. "Ayrıntıları gönderebilir misiniz? Programımı kontrol edip size geri döneceğim."

"Elbette," diyor. "Size hemen her şeyi e-posta ile göndereceğim. Senden haber almayı dört gözle bekliyoruz Shelby."

Ona e-postamı veriyorum ve hat kesildiğinde telefonumu masanın üzerine bırakıyorum, küçük odada yankılanan donuk bir gümbürtü. Her şeyin kafamda oturması için bir an duruyorum, yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Bu gerçekleşiyor. Spencer Hollis'le buluşacağım." Yaz akşamları sahilde yürürken günümü düşünme ve bir sonraki hamlemi belirleme ritüelim çoktan unutulmuştu. Zihnim çoktan yarışa girmiş, olasılıklar bir ağ gibi önümde dönmeye başlamıştı. Spencer Hollis *beni* istiyor. *Onun* hakkında bir yazı yazmamı.

Bu çok vahşi.

Ayağa kalkıyorum, eski tahta sandalyem protesto edercesine gıcırıyor ve düşünüp planlar yaparak ofiste dolaşıyorum. Bu adamın her yerde bağlantıları var. Mankenler. Aktörler. İş dünyasında son derece başarılı ve etkili insanlar.

Bu görev bir hediye, eğer başarabilirsem kariyerimin yükselmesine yardımcı olabilecek türden bir görev.

Bunu mahvedemem.

Beş yıl boyunca çeşitli derecelerde düzinelerce ünlüyle iyi ilişkiler kurduktan sonra artık hazırım. Bu, gülünç derecede muhteşem bir milyarder flörtçüyle bir hafta sonu geçirmek anlamına gelse bile. Onu çalışırken izleyeceğim ve toplantıları arasında ona birkaç soru soracağım. Eğer şanslıysam, onu bir ya da iki saatliğine yalnız yakalayabilirim, böylece dikkatimiz dağılmadan görüşmeye odaklanabiliriz.

Pencerenin yanında durup, parmak uçlarımdaki pervazın ahşabı sıcak ve pürüzsüz, Ontario Gölü'ne bakıyorum. Su, safir renginde pırıl pırıl parlıyor, batmakta olan yaz güneşi uzaklara gölgeler düşürüyor.

Aşağıdaki taş iskeleye çarpan dalgalar genellikle beni sakinleştirir. Bu gece, bu ses beni heyecanlandırıyor, nabzımı hızlandırıyor. Annem bu fırsatı kaçırmamam için beni cesaretlendirirdi.

Babam klimayı çalıştırırken pencereyi açık tuttuğum için şüphesiz beni azarlardı. Havadaki nem tadına bakılacak kadar yoğun olduğunda bile, kuşları duyabilmek ve su kenarında böyle güzel bir gün ya da akşamdan yararlanan turistlerin seslerini dinleyebilmek için penceremi açık tutmaktan kendimi alamıyorum.

Keşke ikisi de beni desteklemek için burada olsalardı. Eloise Teyze bana aşağıdan baktıklarını ve olumlu hisler gönderdiklerini söylerdi.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Yaz kokusu - yeni kesilmiş çimen, göl suyu ve barbekü dumanının hafif tınısı - içeri süzülüyor, beni topraklıyor, sakinleştiriyor.

"Tamam. İşte gerçekler," diyorum yüksek sesle, küçük ofisimin etrafında yürümeye devam ederken, eski döşeme tahtaları ayaklarımda hafifçe gıcırıyor. Shaun beni çalışma alanı kiralamaya ikna etmeye çalıştı. Marika için çalışırken uzaktan çalışıyorduk. Ancak gazeteciliğe tam anlamıyla adım atmaya karar verdiğimde, yasal bir ofis alanının beni daha profesyonel göstereceğini ve evden daha sık çıkmamı sağlayacağını düşündüm.

"Spencer Hollis hakkında basında yazılanlar dışında ne biliyorum?" Elimdeki rakamları işaretlemeye başladım. "Kibirli. Zengin. Çapkın." Bunlar bariz şeyler ve çoğunlukla bir erkek ararken kaçınmaya çalıştığım şeyler.

Ama bir erkek aramakla ilgilenmiyorum. Ben bu işle ilgileniyorum.

Durup masamın köşesindeki resme tekrar bakıyorum, bir gün ruh eşimi bulabileceğime dair o ele geçmez dilek aklımdan süzülüyor.

Bu görevi başaracağım. Nokta. Yazılarıma odaklanacağım. Kariyerime odaklanacağım. Bir erkeğe ihtiyacım yok. *Pulitzer'e ihtiyacım var.*

Telefonum tekrar çalarak düşünce trenimi bozuyor ve aceleyle masama dönüp onu alıyorum. Bayan Morgan'dan tüm detayları içeren bir e-posta: seyahat programı, otel onayı ve uçuş, tren ve kiralık araba için seyahat seçenekleri. Maliyete hızlıca bir göz attığımda birinci sınıf olduğunu doğruluyor.

Auberge Saint-Antoine, Quebec City, Cuma öğleden sonra giriş, Pazartesi sabah çıkış.

Beni rezervasyon yaptırmış say.

Parmaklarım klavyenin üzerinde uçuşuyor, tuşlara bir telaşla basıyorum ve e-postayı "Teşekkürler Bayan Morgan. Her şey yolunda görünüyor. Yarın mesai bitimine kadar her şeyi teyit edeceğim."

Hızlı bir cevap yazıyorum ve hemen ardından Marika'yı arama isteği duyuyorum. Shaun ile yuva kurmadan ve bebeği olmadan önce bir seyahat blogu yönetmiş ve popüler bir influencer olmuştu. Ne giyeceğini bilirdi. En iyi arkadaşımın bildiği bir şey varsa o da kıyafet ve aksesuarlarla nasıl bir ifade yaratılacağıdır. Gerçi benim bir açıklama yapmak gibi bir niyetim yok. Açıklama yazılarımda olacak.

Ama aynı zamanda patlamadan önce birine söylemem gerekiyor. Numarasını çeviriyorum ve zil sesi küçük ofisimi dolduruyor.

Neşeyle cevap vermeden önce iki kez çalıyor. "Shelby, selam tatlım, nasıl gidiyor?"

"Hey, kızım. Tatlı yeğenim nasıl?"

"Yürümeye çalışıyor."

"Şimdiden mi?"

"Evet. Ve sonra hepsi Cehennem olacak Mola gevşek, Çünkü o olacak *her şeyin* içinde olmak."

Aramamın nedenine gelmeden önce bebek, Shaun ve sahip oldukları tatil köyleri hakkında sohbet ediyoruz.

"Uzman tavsiyene ihtiyacım var."

Gülüyor. "Tabii ki, ne oldu?"

"Önümüzdeki hafta sonu bir yer görevim var," diyorum, rahat görünmeye çalışarak. "Ve yanıma ne alacağımı bilmem gerekiyor."

"Ooh, heyecan verici. Nereye gidiyorsunuz?" "Quebec City."

"Güzel. Kiminle?"

Ona söyleyeyim mi? Ağzımdan kaçırmadan önce bir süre dudağımı çiğnedim. "Spencer Hollis."

Bir süre sessizlik oldu. Sonra, "Spencer Hollis mi? Milyarder playboy Spencer Hollis mi? Ailesi sadece bir mankenlik ajansına değil, aynı zamanda iki yapım şirketine, birkaç dergiye ve Tanrı bilir başka nelere sahip olan adam mı?"

Onun heyecanı yangına körükle gitmekten başka bir işe yaramıyor. "Evet, şu Spencer Hollis." Yürüdüğünü duyabiliyorum, ayakkabıları yer karolarına çarpıyor,

ve o cevap vermeden önce bir kapı kapanıyor. "Tamam, dökül bakalım. Neler oluyor?"

Telefon görüşmesinden yaklaşan seyahatime kadar durumu baştan sona anlatıyorum. Marika her zamanki gibi dikkatle dinliyor.

"Demek imajını yenilemek istiyor?" diye soruyor sözümü bitirdiğimde. "Tatlım, bu biraz zor olacak. Adam resmen yürüyen bir skandal."

"Bir de bana sor," diye alay ediyorum. "Ama bu benim şansım, Marika. Kabul etmek zorundayım. Şimdi kıyafetlere dönelim. Ne alayım?"

Marika hızlı bir monologa başladı. "Tamam, öncelikle sofistike ama ulaşılabilir bir şeye ihtiyacınız var. Klasik silüetler, nötr renkler ama modern bir dokunuş düşünün. 'Ciddiye almak isteyeceğiniz biriyim ama aynı zamanda eğlenebilirim' imajını yansıtmak istiyorsunuz. Eski Quebec'te olacağınızdan ve muhtemelen çok fazla yürüyeceğinizden, çekici ama işlevsel ve sahip olduğunuz her kıyafetle uyumlu ayakkabılar aldığınızdan emin olun. Temmuz ayında olmamıza rağmen sudan serin bir esinti gelebilir, bu nedenle yanınıza bir kazak alın. Ve gerçekten güzel bir elbise giyin."

"Neden?"

"Çünkü ne zaman ihtiyacın olacağını bilemezsin. Ve onu etkileyebilmek için Fransızcanızı tazeleyin."

Sonraki bir saati kıyafetler, aksesuarlar ve ne tür ayakkabıların "Ben gazeteciyim, model değil" diye bağırdığını tartışarak geçiriyoruz. Telefonu kapattığımda başım dönüyordu ama bavulumun en azından yarısı doluydu. Kendimi biraz daha hazır hissediyorum.

Ve çok daha fazla korkmuş.

Üçüncü Bölüm

Spencer

Güzel Quebec City'deki Auberge Saint-Antoine'da yatağında dinlenirken, telefonum Linda'dan Shelby Bailey'nin geldiğini ve odasına yerleştiğini bildiren bir mesajla çaldığında kanalları geziyor ve İngilizce haberlere bakıyordum.

Sanırım önümüzdeki birkaç gün için ortağımla tanışma vakti geldi.

Lobiye doğru ilerliyorum, oraya vardığımda ayak seslerim cilalı mermer zeminde yumuşak bir şekilde yankılanıyor. Mekân, eski dünyanın cazibesi ile modern lüksün bir karışımı. Antika mobilyalar, pelüş kadife koltuklar ve avizelerin yumuşak ışıltısı rafine bir zarafet atmosferi yaratıyor. Yıldızlı bir aynada yansımamı yakalıyorum ve adımlarımı durduruyorum. New York'tan Jean Lesage Uluslararası Havaalanı'na uçuş doksan dakikadan az, otele varış ise otuz dakikadan az olduğu için ofisten doğrudan çıktım ve iş kıyafetimi değiştirmedim. En azından koyu renk bir kot pantolon giydim ve gelir gelmez kravatımı çıkardım. Gömleğimin manşetlerini kıvırdım ve üstteki birkaç düğmeyi açtım. Saçlarım yatak başlığına yaslandığım için hafifçe dalgalanıyor, bu yüzden onları düzeltiyorum, tam olarak hissetmediğim kontrollü bir rahatlama imajı yansıtmak için nafile bir çaba. Ayrıca, hâlâ saçımı kestirmem gerekiyor.

Resepsiyona doğru yürüyorum ve beni içeri alan genç adam müsait olana kadar sabırla bekliyorum.

"Bonjour, Monsieur Hollis. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sanırım iş arkadaşım giriş yaptı. Lütfen beni onun odasına bağlar mısınız?"

"Mais, oui. Adı nedir, lütfen?" "Shelby Bailey."

Gözetimsiz istasyondaki boş telefona doğru ilerler ve oda numarasını arar. Aradıktan sonra telefonu uzatır.

Başımı salladım. "Merci."

Telefon açılmadan önce iki kez çalıyor.

"Alo?"

Beni karşılayan ses sıcak ve hafif nefes nefese ve hemen seksi, güzel bir kadının odasında koşuşturduğu, belki bornozlu, havluya sarınmış ve banyodan yeni aldığı duşun buharı çıkarkenki görüntüsünü çağrıştırıyor. Merakım beni onu araştırmaya itse de, bu anlamaya önyargısız bir şekilde varmak istediğim için buna karşı çıkmaya karar verdim. Ama zihnim her türlü lezzetli imalı fikri yaratıyor.

Sesinde hafif bir törpü var ve yüzeyin altında bir mizah duygusunun gizlendiğinden şüpheleniyorum. Genelde etrafımda olan cilalı mükemmellikle ince ve beklenmedik bir tezat oluşturuyor. Bunları tek bir kelimedenden nasıl anladığımı bilmiyorum. Ama o tek kelime vücudumdaki tüm sinir uçlarını hazır ola geçiriyor. Kanım ısınıyor ve güzel kadınlarla çıkmaya yabancı olmasam da, bir süredir kıpırdamayan bir şey kükreyerek canlanıyor.

Ağzımın kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Bayan Bailey? Ben Spencer Hollis. Sanırım beni bekliyordunuz. "Sırtımı resepsiyona dönüyorum, bakışlarım lobiye tarıyor, misafirlerin, giriş yapan ailelerin, akşam için dışarı çıkan çiftlerin, bara ya da odalarına gitmeden önce sohbet eden iş adamlarının ve kadınların gelgitlerini izliyorum.

Hiçbiri kayıtlara geçmiyor.

Tüm odağım hattın diğer ucundaki o sese odaklanmış durumda.

Kumaş hissettiklerini duyabiliyorum, belki de kapanan bir kapının yumuşak iç çekişini. O da s ına yerleştiğini, telefonun ahizesini kulağıyla omzunun arasına sıkıştırdığını, akşamüstü ışığının saç tellerini yakaladığını hayal ediyorum. Saçının ne renk olduğu ya da üzerinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve zihnimin gözü kafamda canlı bir görüntü çizmek için fazla mesai yapıyor.

Linda'nın uyarısı aklıma geliyor.

Bu yanlış. Shelby hakkında böyle düşünmemeliyim. O kadını tanımıyorum. Evli olabilir. Yüz yüze tanışmadık bile. Bu tamamen işle ilgili ve bu hafta sonu neden bir erkek arkadaşı ya da nişanlısıyla değil de benimle burada olduğunu hatırlamam gerekiyor. Evet, onu nihayet görme beklentisi çok güçlü ve içimde karşı koyamadığım bir heyecan yaratıyor.

"Öyleyim. Sadece odama girdiğim anda bunu beklemiyordum." Sesi hala nefes nefese, biraz telaşlı ve bu beni tekrar gülümsetiyor.

"Özür dilerim, sizi acele ettirmek istememiştim. İstersen tekrar arayabilirim." Bundan hoşlanmadım, gerçekten. Garip bir nedenden ötürü onunla konuşmaya devam etmek istiyorum. Onun sesini seviyorum.

"Hayır, hayır sorun değil. Sizin için ne yapabilirim, Bay Hollis?"

"Yarınki iş toplantılarından önce bir şeyler içmek, yemek yemek ve birbirimizi daha rahat bir ortamda tanımak için buluşabileceğimizi düşündüm." Ve röportaj. Benimle röportaj yapmak için burada. Bunu unutmamalıyım.

Bir duraklama, otelin klimasının hafif uğultusu ve lobide dolaşan diğer konuklarla dolu, uzayıp giden bir sessizlik var.

"Ben... ah... um... emin misin?"

"Evet mi diyorsun yoksa emin değil misin?" Kafası karışmış tereddütüne kıkırdıyorum. "Eminim. "Evet. Bu harika bir fikir. Hemen üstümü değiştireyim, ben de aşağıda buluşabiliriz."

Şaşırtıcı yoğunlukta bir rahatlama dalgası üzerime çöküyor. "Bize barda bir masa ayarlayayım." Cilveli bir şeyler ekleme dürtüsüne direniyorum, korumamız gereken profesyonel bariyeri kırabilecek bir şey.

"Tamam. Bana on dakika ver."

Hat kesiliyor ve telefona bakakalıyorum, bir kez daha tek bir *kelimenin* - tamam- ve onun içime gönderdiği farkındalık cızırtısının büyüüne kapılıyorum.

On dakika. Sonsuzluk gibi geliyor.

Salon her zamanki gibi abartısız bir zarafet sergiliyor. Yumuşak ışıklandırma, yumuşak tonlarda pelüş koltuklar, kadehlerin nazik şingirtisi. Girişi net bir şekilde görebilmek için büyük bir kemerin ve geniş bir pencerenin yanında bir yer seçiyorum.

Viski sipariş ederken kendime bir kez daha bunun iş olduğunu hatırlatıyorum. Bunu bir pankarta yazdırıp görüş alanıma da asabilirim. Bu, inançları değiştirmekle, bir manşetten fazlası olduğumu kanıtlamakla ilgili. Büyük bir banka hesabı olan bir adamdan daha fazlası. Babamın oğlundan daha fazlası.

Bardak elimde ağırlaşıyor, yavaşça bir yudum aldığımda kehribar rengi sıvı dönüyor, beklerken tanıdık yanık hoş bir dikkat dağıtıcı. Neyse ki onu gördüğümde buzlar daha yeni erimeye başlamıştı.

Onu daha önce hiç görmemiştim ama o olduğunu hemen anladım. Salon girişindeki kemerin hemen dışında duraklıyor, bakışları odayı tarıyor. Kendine güven vermeye çalıştığını söyleyebilirim ve muhtemelen çoğu kişi buna inanır. Ama yüz ifadesinde az da olsa bir şüphe de görüyorum.

Nefesim bir kez daha kesiliyor. Nabzım göğsümde o kadar ağır atıyor ki sanki bir metre yakınındaki herkes duyabilirmiş gibi hissediyorum. Genelde çıktığım özenle seçilmiş, göz alıcı kadınlara hiç benzemiyor. Onunla ilgili her şey... gerçek görünüyor.

Birlikte fotoğraf çektiğim modellerden daha kısa boylu ve cömert kıvrımlara sahip; sade, diz hizasında, yazlık sarı bir elbiseyi boğazımı ve kasıklarımı sıkacak şekilde dolduruyor. Elbise vücuda oturan cinsten değil ama dökümlü, hareket ettiğinde dizlerinin etrafında hafifçe sallanıyor. Koyu sarı saçları tam omuz hizasında değil ve ince dalgalar içeriyor. Saçlarını geriye doğru tutturmuş ama birkaç tutam kaçmış, mükemmel bir yüzü çerçevesiyor. Ve o gözlükler. Siyah çerçeveler onu ciddi göstermeli. Yine de bunun yerine zekâ ve muziplikle ışıldayan gözlere dikkat çekiyorlar.

Evet, tüm bunları oturduğum yerden görebiliyorum çünkü o ortaya çıktığı anda diğer herkes ortadan kayboldu. O benim odak noktam oldu.

Kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum ve viskiden bir yudum daha alıyorum, bardağa çarpan buz, içimde biriken ani sıcaklığa keskin bir karşıtlık oluşturuyor çünkü bu çok saçma. Güzel kadınlar beni telaşlandırmaz. Ama bu genç kadında bir şeyler olduğunu kabul ettiğimde de klişelere sığınmıyorum. Telefondaki sesinden anladım. Dengemi bozuyor. Ve bu... ferahlatıcı.

Ve inanılmaz derecede dikkat dağıtıcı.

Beklerken nefesimin sabit kalmasını sağlıyorum. Bir centilmen ayağa kalkar, kolunu kaldırır, kızın dikkatini çeker ve ona el sallardı. Sanırım iddia ettiğim gibi bir centilmen değilim çünkü o benim onu izlediğimi fark etmeden önce ben onu bir süre daha izlemek istiyorum.

Ve sonra, bana doğru dönüp beni fark ettiğinde, fark ettiğimi bilmesini istiyorum. Benim kadar onun da ilgisini çekmesini istiyorum.

Benim onu tanıdığım gibi, o da bir şekilde beni tanıyor gibi görünüyor. Gülümsüyor ve bana doğru gezinmeye başlıyor, süzülüyor neredeyse yürümekten ziyade. En azından öyle görünüyor. Giydiği mantıklı ayakkabıları yalanlayan bir zarafetle hareket ediyor.

Kalçalarının hafifçe sallanışını izliyorum, gözlerimi elbisesinin yumuşak kumaşının kıvrımlarını örtüşünden ayıramıyorum.

Göz kamaştırıcı.

Tipik bir podyum mankeni güzelliğinde değil. *Tanrıya şükür.*

Bu da onun daha tehlikeli olduğu anlamına geliyor.

Yavaşça bir yudum alıyorum, soğuk sıvı dudaklarımın üzerinde kayıyor.

Aniden bir el görüş alanıma girdi. "Bay Hollis?" Daha önce telefonda duyduğum nefessizliğin tüm izleri ses tonundan silinmiş. Tüm kişiliği odaklanmış, profesyonel ve işe koyulmaya hazır.

Avuçlarımız buluştuğunda, kolumdan elektrik fışkırıyor. Bu bir iş tokalaşmasının kibar, geçici dokunuşu değil. Elektrik yüklü. Sinir uçlarım canlanıyor. Etrafımdaki her şeyin varlığı sona eriyor. Yine de geri çekilmedim. Bunun yerine içgüdüsel olarak parmaklarımı elinin etrafına doluyor ve nazikçe sıkıyorum. Teni yumuşak ve sıcak; bu kısa temas, klimayla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti gönderiyor içime. "Lütfen bana Spencer de."

"Spencer. Seninle tanışmak bir zevk."

"O zevk bana ait."

Parmaklarını k a v r a y ı ş ı m d a n çekiyor ve ben de aklımı başıma toplamak ve samimiyet sisini dağıtmak için başımı sertçe sallayıp karşımdaki sandalyeyi işaret ediyorum. Yerime oturmadan önce onun yerleşmesini bekliyorum ve servis görevlisine işaret ediyorum.

"Size içecek ne ikram edebilirim Bayan Bailey?"

"Bir bardak beyaz şarap iyi olur, teşekkürler. Ve bu Shelby."

Servis görevlisi geldiğinde ona siparişini veriyorum ve benimkinin doldurulmasını istiyorum. Sonra kalabalık bir otel salonunda yalnızız, sanki orada sadece ikimiz varmışsınız gibi birbirimize bakıyoruz. Bardak şıngırtıları, sessiz konuşmalar ve gizli hoparlörlerden yayılan yumuşak caz kulaklarımı dolduruyor, ama karşımda oturan kadınla karşılaştırıldığında beyaz gürültü gibi geliyor.

"Linda bana bu röportajı yapmak için doğru kişi olduğunuzu söyledi." Hafifçe arkama yaslanıyorum, soğukkanlılığımı yeniden kazanmak için mücadele ediyorum. Söylediği hiçbir şeye fiziksel tepki vermemek için çok çalışıyorum. Onun tatlı kokusuna. Çıplak bacağının benimkine değmesine.

Bu çok yanlış ama yine de kapatamıyorum.

Gülümsüyor ve eminim ki dünyam yıkılıyor. Lanet olsun, buzulları eritebilecek bir gülümsemesi var.

"Öyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor," diyor, sesi biraz boğuk çıkıyor ve omurgamda beklenmedik bir ürperti daha yaratıyor. "Sizinle röportaj yapma fırsatı verdiğiniz için teşekkür etmek istiyorum. *Gerçek* Spencer Hollis'i tanımak için sabırsızlanıyorum."

Dudaklarımın alaycı bir şekilde bükülmesine ve karnıma vurulmasına engel olamıyorum. "Gerçek Spencer Hollis mi? Maalesef hayal kırıklığına uğrayabilirsiniz Bayan Bailey.

Hesap çizelgelerini gözden geçirmeye çok daha fazla zaman harcıyor... hakkında ne okuduysanız." Duraksıyorum, meydan okumanın havada asılı kalmasına izin veriyorum. Bu genç kadından etkilenmiş olabilirim ama bu görüşme önemli. Bunu aklımda tutmalıyım. Babamın yanlışlarını düzeltmek ve annem, Hayden ve Piper'ın güvенеbilecekleri bir şeyleri olması için işi ayakta tutmak istiyorsam, Shelby'nin makalesinin iş dünyasının, aslında tüm dünyanın doğru resmini çizmesine ihtiyacım var. Yönetim kurulunun beni ciddiye almasına ihtiyacım var.

"Shelby, lütfen," diye düzeltiyor, şaşırmadan ve şarabı geldiğinde bir yudum alıyor, gözleri bardağın kenarında benimkilerle buluşuyor. Başını sağa doğru eğiyor ve burnunu en küçük, en şirin şekilde kıvrıyor. "Ve ben bir gazeteciyim, Spencer. Şüpheli olmak için eğitildim. Ama bu senin programın. Manşetlerin arkasındaki adamın hikayesini kesinlikle anlatacağım. Ama şimdi, hesap tablolarının arkasındaki adam da ilgimi çekiyor."

Daha önce gördüğüm o muziplik geri dönmüş, gözlerinde dans ediyor. Bedenim iznim olmadan tepki veriyor, göğsümde bir sıkışma, nabzımda bir hızlanma.

Bu berbat bir fikir.

"Shelby," diyorum, hafifçe öne eğilerek, sesim daha samimi bir tona düşüyor çünkü bu gece kendime engel olamıyorum, "sana tam erişim sağlayacağıma söz veriyorum. Döndürme yok, özenle hazırlanmış bir imaj yok. Sadece ben. Buna hazır mısınız?"

Kızarması derinleşiyor, yansıttığı sakın güvenle hoş bir tezat oluşturuyor. Masanın altından bacak bacak üstüne atarak hafifçe kayıyor, elbisesinin yumuşak kumaşı tenine fısıldıyor, ortamdaki gürültüden duymamam gereken ama bir şekilde duyduğum bir ses.

"Öyle olmasaydım burada olmazdım," diye yanıtlıyor, sesi sabit, ama soğukkanlılığını ele veren bir titreme, zar zor algılanabilen bir tutukluk var.

Daha önceki değerlendirmem tam isabet. O güven pelerininin altında saklanan bir şüphe var. Yeteneğinden şüphe mi ediyor? Ya da benden?

Kadehimi şerefe kaldırıyorum. "O zaman ne keşfedeceğimize bakalım, olur mu?" Bakışlarımı onunkilere kilitliyorum, başka tarafa bakmasına izin vermiyorum. Kaderi kıskırtmamam gerektiğini biliyorum ama aptalca bir nedenden ötürü onun da benim kadar dengesiz olmasını istiyorum.

Şarabından bir yudum daha alıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "İçimde bir his var," diyor, sesi yumuşak ama meydan okuyan bir tonda, "bu ikimizin de beklediğinden daha ilginç olacak."

"İlginç," diye tekrarlıyorum, kelime yüklü bir söz. Viskimden uzun bir yudum alıyorum, yanık kasıklarına iyice yerleşmiş olan ateşten hoş bir şekilde uzaklaşıyor. "Bu hoşuma gitti. Samimi görünüyorsun. Sadece atıştırmak için değil."

Shelby gülümsüyor ve ben gözlerimi kaçıramıyorum. "Bakmıyorum. Her ne olursa olsun gerçeği söylemek istiyorum."

Midem düşüyor, hayalarım geriliyor ve kalbim göğsümde garip bir şekilde çarpıyor.

Lanet olsun, uzun bir hafta sonu olacak.

Dördüncü Bölüm

Shelby

"Bu yılın kapağı için mükemmel modelleri seçtiğimizden emin olmak istiyorum. Dikkatinizi çekecek kadınlar ve erkekler. Okuyucularımızla ilişki kurabilecek kişiler olmalılar. Ve tabii ki tatil sayısı olduğu için bir kış harikalar diyarı çekimi planlamamız gerekiyor. Orta sayfa şenlik temalı olabilir. Noel sezonunda Quebec City'nin nefes kesici olduğunu duydum."

Spencer'ın sakın ve kararlı sesi odada yankılanıyor. Gürültülü ya da talepkar değil, ama ben dahil herkesin dikkatini anında çeken bir otorite akımı var.

Tanrım, bu adam... başka bir şey.

Dün gece onu barda gördüğümde, sanki daha önce hiç tanışmamış olmamıza rağmen beni hemen tanımış gibi dikkatini bana yöneltmişti. Bakışlarının yoğunluğu bana akşam yemeği için pusuya yatmış bir aslanı hatırlattı. Nefesim kesildi. Vücudum titredi. Bacaklarım güçsüzleşti ve ağzımdaki tüm tükürükler kurudu. Daha önce hiçbir erkek üzerimde bu kadar ani bir etki yaratmamıştı. Neredeyse odama koşacaktım.

İçkileri otelde akşam yemeği izledi. İyi geceler dileyip odalarımıza döndüğümüzde, neyse ki karşı uçlarda ve farklı katlardaydık, onun hakkındaki hikayelerin doğru olup olmadığına karar veremiyordum.

Flört etti ama kurnazca. İş ya da özel hayatından bahsetmeyi reddetti ve akşam için diyalogu hafif ve tarafsız tutmamız konusunda ısrar etti. Bunun yerine dünya olaylarından, biraz Kanada ve Amerikan siyasetinden ve bu şehrin güzelliğinden bahsettik.

Beklediğim gibi biri değil. O... cana yakın. Arkadaş canlısı. Neredeyse biraz utangaç. Hiç playboy izlenimi almadım. Sıradan bir zarafet, evet. Eğitilmiş ve bilgili, kesinlikle. Ve belli ki adamın parası var. Bugün giydiği özel dikim takım elbise muhtemelen benim bir ayda kazandığımdan daha pahalı ve dün gece son derece pahalı bir şişe şarap sipariş ettiğinde gözünü bile kırpmadı.

Ama aynı zamanda bütün gece tek bir kadına bile bakmadı. Bir tanesine bile. Bir tane, ben, ama daha çok onun tarzı ve hızında olan birçok güzel kadın masamızın önünden geçti. Başını bir kez bile onlara doğru çevirmedi. Ve birkaç tanesi onun dikkatini çekmeye çalıştı.

Ama bu ilk geceydi ve sadece birkaç saat sürdü. Eminim etrafı muhteşem modellerle çevriliyken ve kendi ortamındayken gerçek yüzü ortaya çıkacaktır.

Yine de bu onun rüyalarımnda başrol oynamasına engel olmadı. Hatta gecenin derinliklerinde uyandım, çarşaf lar bacaklarıma dolanmıştı, kalbim güm güm atıyor, nefesim kesiliyordu, bir elim göğsümde, diğeri kalçalarımın arasındaydı.

Yastıklı koltukta kayıyorum; ekibiyle birlikte büyük masada oturmak yerine yan tarafta bir koltukta oturmakta ısrar ettiğim için şükrediyorum. Ayak altında olmak istemiyorum ve sadece birkaç gün içinde, günlük operasyonunun sadece bir yönüne kısa bir bakış için zamanım var. Spencer bana tam karşısında oturmamı teklif ettiğinde kalbim hızla çarparak bu jesti geri çevirdim. Vücudumdaki tüm sinirler o kadar basit bir bakışla titredi ki, güvenli bir mesafeden gözlemleyebilmek için minimum yer kaplamayı önerdim.

Bu kadar yakın oturmak mı? Bütün gün ağzına bakmak. O dumanlı kolonyayı koklamak? Profesyonel gazeteciler bunu yapabilmeli ve kendilerini tamamen kaybetmemeli. Şey, belki. Ama ben değil, bugün değil.

Tuşlara dokunarak dikkatimi dağıtmak istemediğim için dizüstü bilgisayarımı bile odada bıraktım ve onun yerine bir kalem ve güvenilir not defterimi tercih ettim. İşe dalmış gibi görünmeye çalışıyorum, notlar alırken kalem kâğıdı çiziyor. İşe yaramaz karalamalar aslında. Hatta birkaç karalama. Doğrudan ona bakmamak için her şeyi yapıyorum ki bu da elbette ona baktığım anlamına geliyor. Şu anda.

Gözlerini dikme.

Beni en iyi tanıyanlar dışında herkese, onun seçtiği kelimelerle tamamen mest olmuşum gibi görünebilir. Gerçekte, kucağımdaki notlara değil de ona aval aval bakarken tüm beynim dakikada bir milyon mil hızla çalışıyor.

Asistanının e-postasında hafta sonunun rahat geçeceği yazsa da, o hiç de öyle değil. Bugünkü siyah takım elbisesi kusursuz, kumaşı geniş omuzlarını sarıyor ve ince beline doğru daralıyor. Altındaki bembeyaz gömlek ince bronz teniyle kışkırtıcı bir kontrast oluşturuyor ve mükemmel düğümlü kravat hem korkutucu hem de çekici bir resmiyet dokunuşu katıyor.

Bu, daha dün gece yumuşak görünümlü kot pantolonuyla kaplı kaslı kalçalarında parmaklarımı gezdirmek için delice bir arzuyla sandalyemde erimeme neden olan rahat, ama yine de zengin görünümlü milyarderden tamamen farklı bir canavar. Ve düğmesiz, iğne çizgili gömleğinin kenarları arasından görünen o küçük, koyu renkli üst göğüs kılları... Mecazi olarak parmak eklemimi ısırđım.

Sayısız magazin dergisinde gördüğüm adamın bir versiyonuyla tanışmaya hazırdım - kibirli, kendini beğenmiş bir çapkın. Hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi düşünmeden her istediğini elde etmeye alışmış biri. Ama işte burada, şaşırtıcı derecede işbirlikçi bir tartışmaya liderlik ediyor. Herkesi dahil ediyor ve fikirlerini soruyor, tüm ekibin aktif katılımını sağlıyor. Düşüncelerini ve tavsiyelerini paylaştıklarında da adamdan korkuyor gibi değil, ona gerçekten sevgi ve saygı duyuyor gibi davranıyorlar. Onun sadece istediğini yapacağını varsayarak fikirlerini ortaya atmazlar. Aslında onları dinliyor ve dikkate alıyor. Aslında, şu ana kadarki tartışmaların çoğu Spencer'ın masanın etrafındakilerin önerilerine kulak vermesiyle geçti.

Ona fena vurulmuş olmalılar.

Yoksa sadece bana mı öyle geliyor?

Bu düşünce aklıma geliyor ve hemen bir gülümseme beliriyor. Utanmalıyım. Kadınlar, benim bu adama ağzımın suyunu akıttığım gibi erkeklerin onlara şehvetle bakmasından nefret eder. Ama bilmesine gerek yok. Beynimde olanlar beynimde kalır. Bu gece için yem olabilir.

Çalışmak için burada olduğumu unutmamalıyım. Spencer Hollis kariyerimde sadece bir basamak. Elbette onun yardımıyla ünlü gazeteciliğindeki geleceğimin daha iyi olacağını umuyorum. O bir amaç için bir araç. Bir hikaye. Hepsi bu. Hain bedenim ve baharatlı fantezilerim ne kadar aynı fikirde olmasa da. Ya da gözüme her takıldığında nabzımın nasıl hızlandığını. Adımı o ince, neredeyse kadifemsi ses tonuyla söylediğinde nefesimin nasıl kesildiğini, sahilde sırtımın altındaki ılık kumu, onun sıcak, terli vücudunu benimkinin üzerinde, güneşin üzerimize vurarak öpücükler kondurduğunu düşündüren...

"Shelby?"

Lanet olsun.

Başımı kaldırıyorum, yanaklarım ateşle doluyor. Spencer tam önümde duruyordu, yüz ifadesi eğlence ve... endişe karışımıydı?

Ağzım bir çölden daha kuru oldu. Vücudumun her yeri karıncalanıyor. Tanrım, bu çok utanç verici.

"Shelby?"

"Um... evet?" Sesim acınası bir ciyaklama olarak çıkıyor ve zihinsel olarak soğukkanlılık eksikliğime lanet ediyorum. *Lanet olsun.* Ben profesyonel bir gazeteciyim, baygın bir ergen değil.

İri vücudu odanın geri kalanını görmemi ve onların da beni görmesini engelliyor. Tanrıya şükür. Dudakları seğiriyor, bir gülümsemeye karşı koyuyor, eminim.

Beklediğim adam buydu.

Ne olursa olsun, yanaklarımdaki sıcaklık artıyor. Daha yakına eğiliyor ve kokusu -odunsu bir şeyle Spencer Hollis'in o nefis, sarhoş edici karışımı- sıcak bir kucaklaşma gibi etrafımı sarıyor. Kalan azıcık profesyonelliğimi de boğmakla tehdit eden lezzetli, tehlikeli bir sarılma.

"Sadece herhangi bir sorunuz olup olmadığını merak ediyordum," diyor, sesi sadece benim için alçak bir mırıltı.

Sorular mı? Ne hakkında? Toplantı hakkında mı? Modeller mi? Mükemmel dikilmiş takım elbisesi parmaklarımı kaşındırıyor.

Çaresizce dağınık düşüncelerimi toparlamaya çalışarak boğazımı temizliyorum. "Aslında, evet. Merak ediyordum..." Zihnim bir şey, herhangi bir şey, söyleyecek akıllıca bir şey. "...kapak modelini seçme kriterleri. Elbette bariz olanın ötesinde."

Pürüzsüz, Shelby, gerçekten pürüzsüz.

Gözleri, o haksız mavi gözleri, takdir ve meydan okuma karışımıyla parıldıyor.

Ukala piç biliyor.

Hafifçe doğruldu, masanın başına geri dönerken odaya hitap etmek için döndü, ancak bakışları dikkatimi verdiğimden emin olmak istercesine bana geri dönmeye devam ediyor.

Risk yok. Gözlerim kıcına yapıştı. Yakalandım.

Kıkırdıyor.

Pislik.

"Bu iyi bir soru Shelby," diyor, sesi yine zahmetsizce hükmediyor. "Evet, fiziksel güzellik bir veridir. Ne de olsa bu görsel estetiği kutlayan bir dergi. Ama daha fazlasını da arıyoruz. Bir güven duygusu, bir kıvılcım, bir bağ kurma yeteneği

müşteri. Okuyucunun dergiyi eline almasını ve arzulayacağı bir şey olduğunu hissetmesini istiyoruz. Bu kişi ürünümüzü sergiliyor mu? Sadece güzel bir erkek ya da kadın görmek değil, aynı zamanda tatillerde aynı macerayı, aynı lüks ve kaçış duygusunu yaşadıklarını hayal etmelerini istiyoruz."

Duraklıyor, dikkatli bakışları gereğinden uzun bir süre üzerimde kalıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti dalgası gönderiyor. "Biz bir hikâye arıyoruz Shelby. Tıpkı senin gibi."

Oda sessizleşiyor, herkes etkileşimimizi izliyor ve kendimi liseye geri dönmüş gibi hissediyorum. Spencer kayıtsızca eski yerine doğru yürüyüp işine geri dönerken ben de koltuğumda bilinçsizce kayıyorum.

Sonra ne olduğunu anladım.

Bunu sadece elindeki işe değil, ben de dahil olmak üzere yanındakilere olan hakimiyetini göstermek için kasıtlı olarak yaptı. Adam bir odayı nasıl idare edeceğini biliyor. Ve işini biliyor.

Ve sonra, bu düşünceye ön plana çıkması için bir fırsat verildiği için, aklım hemen oraya gidiyor. Onunla özel bir ilişki için mi buradayım, yoksa sadece egosunu beslemek için mi? Belki de biraz götün tekidir.

Hem profesyonel hem de başka türlü bir gerginlik içimi dolduruyor. Kısa bir an için Kingston'daki küçük ofisime geri döndüm ve dışarıdaki göle baktım. Eğer ailem hayatta olup tanıklık etseydi, bu adamın tüm ekibinin önünde yaptığım şeyden dolayı utanç duyacaklarına şüphe yoktu.

Ama şu anda zihnimde gördüğüm şey onlar değil, Marika'nın sırttan yüzü, şüphesiz bana gardırobumu dikkatle seçmemi hatırlatıyor, böylece patron da dahil olmak üzere her türlü olasılıkla başa çıkabilirim.

Hmm... belki iki kişi bu oyunu oynayabilir.

Beşinci Bölüm

Shelby

Oturup toplantının geri kalanını izlerken, bu kez toplantıya ve röportaj yapmak için burada olduğum iş adamına odaklanarak notlar alıyorum. Bu bana kendime gelmem için zaman veriyor. Aynı zamanda tamamen çuvalayıp çuvalamadığımı merak etmem için de bir açık kapı bırakıyor.

Zihnim, hatta o bile değil, tüm bedenim bir tehdit haline geldi. Ne kadar çabaladığımın, kendimi ekibinin her bir üyesine ve söylediklerine odaklanmaya ne kadar zorladığımın bir önemi yok. Sanki beynim ikiye bölünmüş gibi. Bir taraf yapması gerekeni yaparken, diğer taraf Spencer'a, kıyafetinin her yönüne, tavrına, konuşurken ağzının hareket edişine ve belirli bir öneri hakkında heyecanlandığında gözlerinin parlamışına odaklanıyor. Tüm bedensel tepkilerim odanın önündeki adama göre ayarlanmış durumda. Derimin altında canlı bir kablo varmış gibi her şey cızırdıyor. Vücudum sıcak. Göğüslerim karıncalanıyor. Ona bakarken bile kızardığımı hissediyorum. Daha önce hiç böyle davranmamıştım.

Ve bunu durduramıyorum.

Bu bir hata. Neden mi? Çünkü Spencer Hollis reddedilmeye alışık değil. Ve kariyerimin iyiliği için onu reddetmek zorundayım. Buraya bir iş yapmak için geldim, işi *becermek* için değil.

"Shelby? Yan odada kahvemiz var. Modeller deneme çekimi için hazırlanırken sen de bir kahve alabilir misin?" Spencer beni yine ürkütüyor ama bu sefer daha az belli olmasına dikkat ediyorum.

Bana doğru yürümeye başladı, her adımı yavaş, kararlı, neredeyse beni takip ediyormuş gibi. Sonra tam önümde duruyor, kapıya doğru işaret ediyor ama bilmiş bir gülümseme takınıyor, kokusu etrafımda kıvrılıyor.

Evet, piç kurusu ondan etkilendiğimi biliyor.

"Um... "Neredeyse anlaşılmaz bir şekilde cevap veriyorum, bu sadece dudağındaki hafif dönüşün artmasına neden oluyor gibi görünüyor. "Kulağa harika bir fikir gibi geliyor. Teşekkür ederim."

Odadan çıkarken diğerlerini takip etmek için ayağa kalktığımda, bacaklarım sanki uzun süredir aynı pozisyonda oturuyormuşum gibi biraz dengesizleşiyor. Ya da belki de bana bakış şeklidir. Eteğimi düzeltiyorum, hiç yapmadığım gergin bir alışkanlık.

sallayabildim ve odadakilere sıkı bir gülümseme sunarak daha önceki profesyonellik hatam için sessiz bir özür diledim.

Spencer'ın eli belime değiyor, kısacık bir dokunuş, neredeyse hiç yok, yine de içimde bir elektrik sarsıntısı gönderiyor. Hafifçe tökezliyorum ve o beni sabitlemekte gecikmiyor, tutuşu gereğinden bir saniye daha uzun sürüyor. Birleştığımız yerde tenim karıncalanıyor, sıcaklık orman yangını gibi yayılıyor.

"Dikkatli ol," diye mırıldanıyor, sesi kulağıma yakın alçak bir gümbürtü, nefesi zaten aşırı ısınmış tenime sıcak geliyor. Bu sıradan bir jest, bir arkadaşın yapabileceğı türden, ama bağlam, dün gecedен beri aramızda kaynayan gerilim, bunu... yüklü hissettiriyor. Tehlikeli.

Zayıf bir teşekkür etmeyi başarıyorum ama sesim ancak fısıltının ötesine geçebiliyor. Yanaklarım yanıyor ve açık tenime ve tepkilerimi gizleyemememe lanet ediyorum. Muhtemelen benim tam bir pislik olduğumu düşünüyor. Yıldızlara vurulmuş bir salak. Ki profesyonel olarak öyle olmamaya kararlıyım.

Kişisel olarak, başka bir hikaye.

Birlikte kahve servisinin yapıldığı yere doğru yürürken, kafamın içinde çelişkili düşünceler dans ediyor. Ne yapıyorum ben? Bu delilik. Buraya bir iş yapmaya geldim, hikayemin öznesine aşık olmaya değıl. Ama Tanrım, o çok çekici, çok çekici. Ve aramızdaki kimyayı inkar edemem.

Takım elbisesinin geniş omuzlarını nasıl sardığını ve gözlerinin eğlence ve endişeyle nasıl parladığını fark ediyorum. Ama o bir çapkın, bir milyarder. İstedığı her şeyi elde etmeye alışkın. Onun yatak direğindeki bir başka çentik olmayı reddediyorum. Profesyonel kalmalı, kariyerime ve hedeflerime odaklanmalıyım.

Ona bir göz attım. Eyvah. Bu çekime karşı koymak için güçlü olmalıyım. Ama onunla ilgili her şey oltaya takılmış bir balık gibi beni içine çekip daha fazlasını hayal etmemi sağlarken nasıl karşı koyabilirim?

Açık kapıdan geçerek, beyaz ketenle örtülü uzun bir masanın üzerinde bir dizi hamur işi, meyve ve etkileyici bir kahve servisinin bulunduğu daha küçük, bitişik bir odaya giriyoruz. Havayı taze demlenmiş kahvenin zengin aroması dolduruyor, bu da toplantı odasının hafif steril ve klimalı atmosferiyle hoş bir tezat oluşturuyor. Doğruca kruvasanlara ve dut kompostosuna yöneliyorum. Spencer'ın haberi olmadan daha önce ikram edilenleri tatmıştım, mideme bir şeyler girmezse açlığımın kendini belli edeceğinden ve tüm toplantıyı böyleceğinden endişeleniyordum.

Spencer kahve kavanozunu işaret ediyor. "Buyurun. Siz büyük şehir gazetecilerinin kafeine ihtiyacı olduğunu biliyorum."

Belli ki Kingston'daki küçük kasaba ikametime gönderme yapıyor, ama bunu küçümseyici bir yorum olarak algılamıyorum. Sesinde alaycı bir tını var, dün gece fark ettiğim o şakacı kibirden bir iz var. Bu beni kızdırmalı ve gardımı düşürmeli ama tam tersi bir etki yaratıyor. Onunla tartışmak istememe neden oluyor. Onun zenginliğinden ve cazibesinden kolayca etkilenen saf bir küçük kasaba kızı olmadığımı kanıtlamak için. Öyle görünmeme rağmen. Mesele zenginliği değil; banka hesabı umurumda değil. Yine de cazibesi... Dedikleri gibi, görünüşe göre ona kanca, çizgi ve platin için düşünüyorum.

"Biz küçük kasaba gazetecilerinin de en az siz büyük şehir milyarderleri kadar kahveye ihtiyacı var," diye karşılık veriyorum, ses tonuma biraz şakacı bir meydan okuma katmaya çalışarak. "Ama biz seçiciyiz. Nicelik yerine niteliği tercih ederiz." Kendimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyaç duyarak bakışlarından kaçınarak narin bir fincana uzanıyorum.

İçime yaramaz şeyler yapan alçak, gırtlaktan gelen bir sesle kıkırdıyor. "Touché, Bayan Bailey. Touché." Spencer kendine bir fincan dolduruyor, koyu renkli sıvı beyaz porselenin içinde dönüyor. Fincan onun büyük elinde küçük görünüyor. "Sizi temin ederim, buradaki kahve en yüksek kalitededir. Otel bununla gurur duyuyor. Yani, kim bilir ne rüyalar görmek yerine sizi bütün gece ayakta tutacak olsa bile, karnınızı doyumamak için hiçbir bahaneniz yok."

Ağzının köşesi yukarı doğru seğirerek ne düşündüğünü biliyorum türünden bir gülümsemeye dönüşüyor, bu da midemin heyecan ve sinir karışımıyla bükülmesine neden oluyor.

Keşke karşılığında esprili ya da iğneleyici bir yorum yapabilseydim. Ya da daha iyisi, konuyu tekrar işe getirmeyi. Bunun yerine, gözleriyle buluşuyorum ve gözümü kırpmadan bakıyorum, ifadesine sessizce ve çekincesiz bir şekilde meydan okuyorum. Kolay değil ama saf iradeyle bakışımı korumayı başarıyorum.

Sağ kaşı yavaşça kalkıyor ve vücudunun bana tekrar işaret verdiğini anlamak için duraklıyorum.

Kasıtlı olsun ya da olmasın, adam pes etmiyor.

"Yani," diyorum, doğrudan ona bakabilmek için dönüyorum. "Dergi kapağı için seçtiğin model. Bu onun Quebec City'ye geri döneceği anlamına mı geliyor?"

Küçük patlamama karşılık olarak kaşlarını kaldırıyor ve hafif, müstehcen bir gülümseme yayılıyor. Geri adım atmayacak. Aynı hareket içinde hem etkileyici hem de korkutucu.

"Seçkiyi zaten daralttık ve çoğunluk ne olursa olsun yayınımızda yer alacak. Ama evet. Quebec City'de bir kış hikayesi

Bu da hikayenin tamamını ve diğer ek makaleleri oluşturmak için ek içeriğe ihtiyacımız olacağı anlamına geliyor. Bu sayının tamamını tatil günlerine ayırmak niyetindeyim.

-Yemek, dekor, aile gelenekleri ve benzerleri. Bugün özellikle kapak modeli ve belki de mekanlar hakkında ön seçimlerimizi yapıyoruz. Ardından ekibim seçilenleri tam bir fotoğraf çekimi için geri getirecek."

"Yani bugün sadece ön çekimler mi var? Yani sanırım yaz mevsimindeyiz ve Kanadalı olmayanlar ne düşünürse düşünsün yıl boyunca kar yağmıyor."

O gülüyor ve ben biraz daha eriyorum. "Evet, zamanı geldiğinde mevsimlik fotoğraflar çekeceğiz ama gerekirse sahte kar da kullanabiliriz."

"Tamam o zaman. Peki, bugün *benim* için ne zaman vaktin olacak?" "Görüşme ne zaman olacak?"

"Evet."

"Ne zaman ve *nerede* istersen." Bu tek kelimeye yapılan vurgu, bunun bir dans olduğunu daha da belirginleştiriyor. Bir oyun. Bir satranç maçı.

Satrançta berbatım.

Ağzım soru sormak istiyor ama zihnim dönüyor. Bunun yerine, burada bir ziyaretçi, tatilci ya da sevgili olarak değil de bir gazeteci olarak bulunduğum için, tekrar kahveye dönüyorum ve fincanımı dudaklarıma götürüp küçük bir yudum aldıktan sonra gözlerinin derinliklerine bakmaktan kaçınıyorum. Kendimi deneyimli bir aslana doğru yaklaşan bir kedi yavrusu gibi hissediyorum, saldırmaya hazırım ama çabucak evcilleştirilebileceğimi de biliyorum.

Ya da üzerine basılmış.

Fotoğraf çekiminin yapılacağı balo salonunun dışındayız, bu yüzden hava taze espresso ve yakınlarda bekleyen modellerden gelen bir miktar parfüm kokuyor. İçeride kamera ekibi hazırlanıyor. Dışarıda herkes takılıyor, işe dönmeden önce birkaç dakika dinleniyor.

Spencer yanımda duruyor, duruşu rahat ama koridoru tararken bakışlarında bir keskinlik var. Dinlenirken bile sürekli çalışıyor. "Şimdiye kadarki modeller hakkında ne düşünüyorsun? İçlerinde dikkatini çeken var mı?"

Sorusu beni şaşırttı. Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak boğazımı temizliyorum. "Bence hepsinin kendine özgü nitelikleri var, ama dürüst olmak gerekirse kapak modelini seçme kriterlerini hâlâ merak ediyorum."

Spencer bir kaşını kaldırıyor, dudaklarında şakacı bir gülümseme. "Bariz olan fiziksel güzellikleri mi?"

"Evet, öyle dediğim için özür dilerim."

"Olma. Güzellik işin bir parçası. Ama biz daha fazlasını arıyoruz. Bir güven duygusu, bir kıvılcım, bir modeli tek bir karede unutulmaz kılan bir şey. Bugün öne çıkanlar kapak ve editoryal formalar için kısa listeye alınacak."

Kendime biraz daha güvenerek başımı sallıyorum. "Peki seçiminizi yaptıktan sonra ne olacak?"

"Sözleşmeler. Bazı modellerin bizimle uzun vadeli anlaşmaları var. Diğerleri çekim başına rezervasyon yaptırıyor. Ücretleri deneyim, ayrıcalık ve kullanım haklarına bağlı. Örneğin bir kapak modeli daha fazla kazanıyor çünkü imajları satışları artırıyor. Eğer çekimleri dergiden daha fazlası için kullanmak istiyorsak - reklamlar, sosyal medya, tanıtım kampanyaları - bu ayrı bir pazarlık konusu."

Defterime hararetle notlar alıyorum, kısa bir süre durup ona bakıyorum. "Peki ya bir model beklentilerinizi karşılamazsa? Bir B planınız var mı?"

"Her zaman bir B planımız vardır ama ben içgüdülerime güvenmeyi tercih ederim. İnsanlara kendilerini kanıtlamaları için bir şans verilmesi gerektiğine inanıyorum."

Spencer'ın gözleri gözlerimden hiç ayrılmıyor; beni bir tuzağa düşürdü ve sıcaklık içime yayılıyor. Aramızdaki gerilim hissediliyor, profesyonel meydan okuma ve altta yatan çekimin bir karışımı.

Konu açılmışken... İşim hakkında düşünmem gerekiyor, bu yüzden konuyu değiştiriyorum. Kahvemden bir yudum alıp ona bakıyorum. "Ee, anlat bakalım. Böyle bir çekimi planlamak için ne gerekiyor? Ya da derginin bütün bir sayısını?"

Balo salonunun kapısının yanında toplanmış bir grup modele doğru başını sallıyor. "Her şey bir vizyonla başlıyor. Tatil sayısı için modadan daha fazlasını satıyoruz. Bir duygu satıyoruz. Tatil büyüğü. Romantizm. İnsanların hayalini kurduğu türden bir kış büyüğü." Eliyle hafifçe işaret ediyor. "Quebec City mükemmel bir fon. Işıklar, tarih, cazibe, hepsi anlatmak istediğimiz hikayeyi besliyor."

Daha fazla not alıyorum. "Peki ya bugün?"

Sanki zihninde vites değiştiriyormuş gibi yavaşça nefes veriyor. "Bugün final çekimine kimin katılacağına karar vereceğimiz gün. Varlık ve çok yönlülük arıyoruz, bir modeli tek bir karede unutulmaz kılan bir şey. Öne çıkanlar kapak ve editoryal formalar için kısa listeye alınacak."

Modellerden birinin ağırlığını kaydırarak duvara dayalı uzun bir aynada ceketinin örtüsünü ayarlamasını izliyorum. "Peki derginin geri kalanı? Tüm bunları ne kadar önceden planlıyorsunuz?"

Spencer sırtıyor. "Şimdiden bir editör gibi düşünüyorsun." Boynuma bir sıcaklık yayılıyor ama bakışlarını tutuyorum.

"Her zaman ileriye dönük çalışıyoruz," diye devam ediyor. "Şu anda Aralık ayı üretimde, Ocak ayının planı son halini alıyor ve ilkbaharın haritasını çıkarıyoruz. Ama tatil baskısı büyük bir olay. İstek uyandırıcı. İnsanlar sayfaları çevirirken mevsimi hissetmek istiyorlar. Doğru kapak, doğru görseller... Birini kasada durdurmalı ya da sayfaları karıştırırken duraklatmalı." Gözleri bana doğru kayıyor. "İşte bu yüzden bu hafta sonu önemli. Quebec City bize ihtiyacımız olan her şeyi veriyor."

Bir an için onu dikkatle inceledim. "Peki ya sen?" Kendimi durduramadan soruyorum. "İhtiyacın olan her şeyi alıyor *musun*?"

Dudakları yavaş ve kasıtlı bir şekilde kıvrılıyor. "Duruma göre değişir Shelby. Öyle misin?"

Ben cevap vermeyi düşünmeden kahvesini doldurmak için dönüyor, aramızdaki sessizlik söylenmemiş kelimelerle dolu. Bu bir dans gibi geliyor, bu itme ve çekme, sınırların test edilmesi. Ve meydan okumadan, kovalamacanın heyecanından hoşlandığımı fark etmeye başlıyorum. Ve işin cehennemi, sanırım kovalayan *benim*, o değil.

Olabilir mi?

Rollerimiz değişti ve ben tamamen habersiz miyim? Ne de olsa o milyarder bir playboy. Bu onun için sadece başka bir oyun olabilir.

Başım dönmeye başlıyor çünkü her şey çok rahat ve çok hızlı oluyor.

"Ee," diyorum derin bir nefes alıp tekrar yön değiştirerek. "Fotoğraf çekimi sırasında beni tam olarak nerede istiyorsun? Modellerin çalışmasını izlerken, gözlem yaparken, senin karar vermeni izlerken mi? Odamda mı?"

Bana dönüyor, yüz ifadesi şaşırtıcı derecede ciddi. "Her yerde, Shelby. Her şeyi görmeni istiyorum. İyi, kötü, karmaşayı. Şişirme haberlerle ilgilenmiyorum. Burada ne yaptığımızı, nasıl sihir yarattığımızı anlamayı istiyorum. Ve..." duraklıyor, bakışları benimkilere kilitleniyor, "...beni anlamayı istiyorum."

Bakışlarının yoğunluğu kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. Ve az önce olduğumuz yere geri dönüyoruz. Belki de dün gece barda başladığımız noktadayız. Gözlerinde bir kırılma var, görülmek ve anlaşılmak için gerçek bir arzu, özenle hazırlanmış kamusal kişiliğiyle çelişiyor. Ve bu büyüleyici. Zengin ve çapkın görüntüsünün altındaki adamı keşfetmek için katmanları soyarak istiyorum.

"İlgimi çektiğini düşün."

Başını sallıyor.

Bekliyorum. Şüphesiz bu an daha fazla tepki gerektiriyor.

Çekim hissedilebilir ve bariz, ama hissi görmezden geliyorum ve balo salonuna doğru ilerliyorum, onun da beni takip edeceğini biliyorum.

Ağır ses geçirmez kapının ardında, kaos duygularımı selamlıyor. Bir köşede parlak ışıklar parlıyor ve koşturan asistanların, arka planda çalan müziğin, modelleri setlere koşturan stilistlerin sesleriyle karışık profesyonel fotoğrafçılığın aralıksız tıklamalarını duyuyorum, hepsi hızlı Fransızca ve İngilizce karışımı bir dil konuşuyor. Yerimde durmaya çalışıyorum ama birinin yoluna çıkmamak için sürekli yan adımlar attığımı fark ediyorum, bir düğünde gerçekten iyi bir dans rutini izler gibi, önümde aceleyle ilerleyen bir modelden hızla geri çekiliyorum.

Spencer bana katılırken sıcak, sabitleyici eli benimkine değiyor. Biraz daha az tökezliyorum ve daha hızlı toparlanıyorum ama nabzım çok istediğim bir adamın nefes alma mesafesinde olduğunu unutmama izin vermemek için elinden geleni yapıyor. "Özür dilerim," diyorum ona sessizce.

İstemem gereken tek şey düzenli ve profesyonel bir röportaj yapmakken her şeyi ikinci kez tahmin etmeye başlıyorum, böylece eve dönüp bugünkü çekim hakkında övgü dolu bir eleştiri yazabilirim, başka bir şey değil.

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" Spencer alçak bir sesle soruyor, ses tonu çözmeye başlayamayacağım şeyler yapıyor.

Kibar bir cevap verirken profesyonelliğimi korumak için dümdüz önüme bakıyorum ama aslında onu ensesinden tutup yüzünü kendime çekmek istiyorum, böylece az önce içtiği kahvenin tadına bakabilir, belki dudaklarını ısırabilirim.

"Oh, sanırım ben kendi ligimin dışındayım."

Altıncı Bölüm

Spencer

Bununla ne demek istediğini sormak istiyorum ama fotoğrafçı milyonlarca soruyla araya girmek için o anı seçiyor.

Sonraki birkaç saat biz çalışırken uçup gitti. Ara sıra Shelby'yi aramak için odaya göz gezdiriyorum. Onu ekiple, modellerle ve takımla konuşurken ya da duvara yaslanmış, defterine bir şeyler karalarken buluyorum. Onu her izlediğimde beni yakalıyor ve bana utangaç bir gülümseme veriyor.

Ve onu biraz daha izlemek istiyorum.

Sonunda ihtiyacımız olan her şeyi aldık ve bugünlük paydos ettik. Ekibimle son birkaç kez konuştuktan sonra onları öğleden sonraya bırakıyorum ve Shelby'nin beni beklediği yere doğru yürüyorum.

Balo salonundan konferans salonuna geri dönerken beni takip ederken "Çok yoğundu," diyor. Artık boş olan kahve fincanını bir can simidi gibi tutuyor. Not defteri kolunun altında, muhtemelen karalanmış gözlemler ve yarım yamalak şekillendirilmiş sorularla dolu.

Uzun zamandır gördüğüm en güzel kadınlardan biri. Ve samimi. Onu yirmi dört saatten daha az bir süredir tanıyorum ve hakkında her şeyi bilmek istiyorum. En sevdiği film hangisi? En güzel anısı? Kardeşi var mı? Ailesi nasıl biri? Nerede büyümüş?

Oda, içinde sadece ikimizin olduğu kocaman ve sessiz bir yer gibi geliyor. O sandalyelerden birine çöküyor, ben de eşyalarımı cilalı masanın üzerine bırakıp kollarımı kavuşturarak kenara yaslanıyorum, seksi bir yarı gülümseme deniyorum, rahatlamasını ve sorularımı onunkilerin arasına sıkıştırmama izin vermesini umuyorum.

Muhteşem gözleri var. Büyük ve etkileyici. Oradaki her duyguyu ve düşünceyi görebiliyorum. Bu kadının poker suratı yok.

"Yoğun kelimesi bunun için tek kelime," diye katılıyorum. "Aydınlatıcı, heyecan verici buldunuz mu?"

"Kesinlikle. Beklediğimden farklı." Boş kupasıyla belli belirsiz bir hareket yapıyor. "Yani, bilirsin işte... insanlara emirler yağdırmıyordun, çirkin taleplerde bulunmuyordun, şey gibi davranmıyordun, pislik bir patron gibi."

Gülüyorum. "Hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Şaşırdım," diye itiraf ediyor. "Hoş bir sürpriz oldu." Ve, tamam, belki biraz hayal kırıklığına uğradım. Küçük bir parçam -iyi bir hikayeyi arzulayan parçam- biraz biraz drama, biraz manşetlere layık davranış için hazırdı. Ama gerçek Spencer Hollis, en azından bugün gördüğüm, çok daha karmaşık. Ve çok daha ilgi çekici."

"Umarım öyledir. Bir söz vardır - kitabı kapağına göre yargılama. İnsanlar beni tanımak için zaman ayırmadan bir süredir beni yargılıyorlar. Yanlış varsayımlarda bulundular."

"Bu yüzden bu hikayeyi yapmak istiyorsun." Ayık ses tonu da benzer bir yanıtı hak ediyor.

"Evet."

"Tamam. Temiz bir sayfa açarak başlayacağıma söz veriyorum."

"Teşekkür ederim. Konuşmamıza devam etmek için neden biraz daha rahat bir yer bulmuyoruz?"

"Bu hoşuma giderdi."

Otelin salonunda, iki pelüş koltuğun birbirine baktığı ve aralarında küçük, yuvarlak bir mermer masanın bulunduğu küçük, تنها bir oyuğa giriyoruz. Yakındaki bir pencereden süzülen güneş ışığı havada dans eden toz zerreciklerini aydınlatıyor. Diğer konukların yumuşak sohbet mırıltıları birbirine karışarak şaşırtıcı derecede samimi bir atmosfer yaratıyor. Kendi yerime oturmadan önce onun oturmasını bekliyorum.

"Ee," diye başlıyorum, bu işi bir an önce bitirmek istiyorum. Öne doğru eğildim, kollarımı kalçalarımaya dayadım ve onun büyüleyici gözlerine odaklandım. "Sor bakalım, Bayan Bailey. Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Bu resmi olarak görüşmenin başlangıcıdır. Yani, herhangi bir konu kısıtlaması yok, Bay Hollis?"

"Hiçbir konu sınır dışı değildir ve lütfen bana Spencer demeye devam et." Adımı sevimli Kanada aksanıyla söylemesi hoşuma gidiyor.

"Tamam, Spencer," diye tekrarlıyor, yanakları pembeleşmiş.

Adımı söylerken hafifçe vurgulaması, bakışlarını yoğunlaştırması, omurgamdan aşağıya sıcak bir ürperti gönderiyor. Ve bu pozisyonda oturuyor olmam iyi bir şey.

"Bariz olanla başlayalım. Neden şimdi? Kamuoyundaki imajınızı değiştirmek için bu ani arzu neden?"

Sesime herhangi bir öfke belirtisinin sızmasını engellemek için mücadele ediyorum. "Ani olmadı Shelby. Bir süredir geliyordu. Babam öldüğünden ve şirketi ben devraldığımından beri yönetim kurulu şüpheyile yaklaşıyor. Onlar beni

sorumsuz, milyarlarca dolarlık bir işi yönetmekten çok mankenlerle ve partilerle ilgilenen çocuk."

"Peki haksızlar mı?" Diye soruyor, bir gazeteci olarak rahatsız edici olsa da dürüstlüğü zorluyor. Bakışlarımla yüz yüze geliyor, ifadesi ciddi.

"Tamamen haksız değiller. Hayattan zevk alıyorum. Bekârım. Bazı güzel kadınlarla çıktım. Arada sırada eğlenmeyi severim. Ama ben bundan ibaret değilim. Bulduğum yere gelmek için çok çalıştım. Bu şirketi ve ailemin mirasını çok önemsiyorum."

Ben düşüncelerimi düzene sokmaya çalışırken o notlar alıyor.

Sayfaya bakıp kendime bir an için düşünme fırsatı veriyorum.

"Bana aileden bahset," diye mırıldanıyor ve gözlerini yavaşça benimkilere dikeyor.

İçimi çekip sandalyemde geriye yaslanıyorum. "Benim ailem karmaşıktır. Babam bir imparatorluk kurdu ama aynı zamanda arkasında pek çok karışıklık bıraktı. Annem hala yas tutuyor, hala onun işlerinin sonuçlarıyla uğraşıyor. Hastaydı, gözlerden uzaktı."

Shelby başını sallıyor, gözleri empatiyle dolu. "Peki ya kardeşlerin? Onlar bu işe nasıl dahil oldular?"

"Hayden, küçük kardeşim, çok zeki ama aynı zamanda umursamaz biri. 'Kendini bulmaya' gitti, seyahat ediyor, hayatı deneyimliyor. Henüz şirkette büyük bir rol üstlenmeye hazır değil ama değerli bir varlık olma potansiyeline sahip olduğunu biliyorum. Sadece biraz büyümesi gerekiyor."

"Peki ya kız kardeşin Piper?"

Kız kardeşimi düşündüğümde kalbim ve sesim yumuşuyor. "Piper ailenin bebeği. Daha yirmi bir yaşında, hâlâ okula gidiyor. İş için harika bir kafası var ama henüz liderlik rolüne adım atmaya hazır değil. Ona büyümesi ve kendi yolunu bulması için gereken zamanı ve alanı vermeye çalışıyorum."

"Peki ya siz? Onların ihtiyaçları ile işinizin talepleri arasında nasıl bir denge kuruyorsunuz?"

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, bir hayal kırıklığı ve kararlılık jesti. "Bu sürekli bir hokkabazlık. Onları korumak, başarılı olmaları için onlara en iyi şansını vermek istiyorum. Ama aynı zamanda şirketi ayakta tutmam, bazı yanlışları düzeltmem, aile ismimin hak ettiği güven ve saygıyı geri kazanmam gerekiyor. Bunu annem için istiyorum. Üzerimde büyük bir baskı var ama kararlıyım."

Shelby yukarı bakar, gözleri hayranlıkla doludur. "Harika bir iş çıkarıyorsun, Spencer. Aileni ve işini çok önemsedğin çok açık. Adanmışlığın ilham verici."

"Teşekkür ederim. Bunu duymak benim için çok anlamlı."

Sandalyeye daha da gömülüyorum, deri altımda gıcırıyor. "Yine de annemi özlüyorum." Bir elimi yüzümde gezdirerek gözlerimin etrafındaki çizgilere kazınmış olduğunu bildiğim yorgunluğu ovuyorum. Babam ölmeden önce var olmayan çizgiler.

"Bu duyguyu sandığından daha iyi anlıyorum, Spencer. Özür dilerim."

Gözlerinde gerçek bir anlayış anı belirdiğinde kalbim aniden ağrıyor. Genellikle dünyaya sunduğum titizlikle inşa edilmiş duvar çatlıyor. "Biliyorsun, değil mi?"

"Ailem uzun zaman önce öldü." "Çok üzuldüm."

Kibar bir gülümseme sunuyor. "Size geri dönelim."

Daha fazla soru sormak istiyorum. Ama şimdilik geçiştirdim.

İğrenç ayrıntılara girmek istemiyorum, ama yasak konu olmadığını söylemiştim. "Babamın bir ilişkisi vardı, birçok ilişkisi. Sonuncusu büyük bir skandala neden oldu. Tek kelime etmemiş olsa da sanırım annem biliyordu. Ama bu ilişki her şeyi mahvetti. Annem hastalandı. Adam öldü. Yas tutarak ve utanarak kamusal hayattan tamamen çekildi."

"Onu hâlâ seviyordu."

"Kırk yılı aşkın süredir birlikteydiler."

"İlişkileri ne zaman başladı?"

Omuz silkiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Ve bunun bir önemi yok. Seveceğine ve değer vereceğine söz verdiği tek kişiyi incitti.

"Yani, Hayden yardıma gelene kadar kaleyi korumaya çalışıyorsun." Gülümsemesi çok tatlı, durumla gerçek bir empati kurduğunu gösteriyor. "Bana işten bahset. Neden kişiliğini temizlemen gerekiyor?"

"Herkes -medya, iş ortakları, yönetim kurulu- hepsi beni babamın saçmalıklarıyla bir tutmak istiyor. Onun klonu olduğumu düşünüyorlar ama değilim. Onun yaptığı şeyleri asla yapmazdım. Kadınlara asla onun gibi davranmazdım. Hele ki karıma... bir karım olduğunda. Ben o değilim. Ama beni aynı fırçayla boyamaya devam ediyorlar." Sözlerim, aylardır yüzeyin altında gizlenen çığ, kaynayan öfkeyle doluydu.

Duraklıyor, kalemi not defterinin üzerinde geziniyor ve başını kaldırıyor. "Devam et." Çok dikkatli davrandığını söyleyebilirim.

Ellerimin sıkıca kenetlendiğini ve parmak eklemlerimin bembeyaz olduğunu fark ediyorum. Derin bir nefes alarak kaslarımı gevşemeye zorluyorum ve parmaklarımı açıyorum. Uzun bacaklarımı açarak öne doğru eğiliyor ve doğrudan gözlerinin içine bakıyorum, dudaklarımdan dökülecek her kelimeye inanmasını istiyorum.

"Ben onun gibi değilim, Shelby. Ve kesinlikle onun gibi çalışmıyorum." Çenemde bir kas kıpırdadı. "O her şeyi aldattı. Karısını, ortaklarını, çalışanlarını. O cam kapıdan içeri girdiğim günden beri, uyanık olduğum her anı onun geride bıraktığı pisliği temizlemeye çalışarak geçiriyorum. Annemin tekrar başını dik tutabilmesi ve erkek ve kız kardeşlerimin gurur duyacakları bir mirasa sahip olabilmeleri için işleri tersine çevirmeye niyetliyim."

Sanki yapbozun parçaları yerine oturuyormuş gibi yavaşça başını sallıyor. "İnsanların seni onunla kıyaslaması inanılmaz derecede adaletsiz hissettiriyor olmalı." Kalemimi bırakıyor ve tüm dikkatini bana veriyor. "Özellikle de farklı olmak için bu kadar çok çalışırken."

Omuzlarım bir parça gevşiyor. "Bazen lanet olası bir hapisane gibi hissediyorum. Sanki onun mirasına zincirlenmişim ve ne kadar mücadele edersem edeyim bundan kaçamıyorum." Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, kontrollü yüzüm daha da kayıyor. Linda'ya karşı bile bu kadar açık sözlü olmamıştım. Shelby'ye açılmak kolay, neredeyse otomatik olarak geliyor.

"Hayden hakkında konuşalım."

Bu ertelemeyi memnuniyetle karşılıyorum, ancak bunun pek de iyi bir erteleme olduğuna ikna olmuş değilim. "Henüz resmi olarak şirkette değil."

"Takıma katıldığında rolü ne olacak?" "Sorun da bu zaten." Homurdanıyorum.

Gazeteci hislerinin resmen harekete geçtiğini görebiliyorum. "Bu kayıt içi mi, kayıt dışı mı?"

"Açık bir kitap olacağıma söz verdim. Profesyonel olacağına da güveniyorum. Bu makaleyle beni ya da ailemi incitecek bir şey yapmayacağını biliyorum. Değil mi?" Bakışlarıyla yüz yüze geliyorum ve onu öylece tutuyorum, olduğundan şüphelendiğim kişi olmadığına dair herhangi bir işaret arıyorum. Tenim karıncalanıyor ve kalbim göğsümde yüksek sesle çarpıyor. Aletim pantolonumun içinde seğiriyor çünkü en güzel gözlere bakıyorum.

"Ben güveni kötüye kullanma işinde değilim, Spencer," diyor, sesi şaşırtıcı derecede sabit. "Ben bir gazeteciyim. Benim işim gerçeği bulmak ve anlatmak. Siz ve şirketiniz hakkındaki gerçekler. Skandal yaratmak değil."

hiç yok." Duraklıyor ve küçük, meydan okuyan bir gülümsemeyle ekliyor: "Tabii ki bulunacak bir skandal yoksa."

Kıkırdıyorum, alçak, zengin ses içimde titreşiyor. "Senden hoşlanıyorum, Shelby Bailey. Zekisin. Ve dürüstsün." Bakışlarım kısacık, kalbimi durduran bir an için dudaklarına düşüyor. "Ve inanılmaz güzelsin."

Nefesi kesiliyor.

Bu tehlikeli bir bölge. Bu çekim, aramızdaki bu çekim. Bunu hissediyorum. Eminim o da hissediyordur. Bu inkar edilemez.

Ve bu hiç profesyonelce değil.

"Bana kardeşinden bahsetmeye başlamıştın."

"Anlatıyordum. Özür dilerim. Dikkatim dağıldı."

Kızardı.

"Hayden yirmi yedi yaşında ve Paris'teki tüm bekar kadınları tavlama meşgul."

"Oh."

"Aynen öyle. Babam gibi olmaya benden daha meyilli. New York'a dönmeden önce bunu kafasından atmasını umuyorum."

"Birkaç mankeni baştan çıkarabileceği için kıskanıyor musun?"

"Elbette hayır," diyorum, biraz fazla hızlı, biraz fazla savunmacı bir şekilde. "Ben sadece temkinliyim. Böyle bir imaja sahip olmam yeterince kötü. Kardeşimin eğlendirdiği güzel kadınların bitmek bilmeyen geçit töreni paparazziler için bir beslenme çılgınlığı olur ve yönetim kurulu üyelerinin kalp krizi geçirmesine neden olur."

"Ama sen de mankenlerle çıkıyorsun, Spencer. Fotoğrafları gördüm."

"Elbette, güzel kadınları yemeğe götürdüm. Katılmak zorunda olduğum etkinliklerde misafirim oldular. Bu da tanıtım faktörünün bir parçası," diye düzeltiyorum, ses tonum yine ciddi. "Gerçek değil. Ben seçiciyimdir, Shelby. Sıradan kaçamaklarla ilgilenmiyorum. Dürüst bir şeyler arıyorum. Gerçek bir şey." Bakışlarım onunkilere kilitlendi. "Burada bulabileceğimizi düşündüğüm şey gibi bir şey."

Yedinci Bölüm

Shelby

Kalbim, salonun yumuşak arka plan gürültüsünü bastıran çılgın bir ritimle kaburgalarımın çarpıyor. Her şeyi ortaya döküyor. Ve Tanrı yardımcım olsun, ona kanıyorum. Ona aşık oluyorum.

Bu çılgınca. Birlikte bir gün geçirdik ve burada bir röportajdan daha fazlası varmış gibi hissediyorum.

"Shelby, bu akşam benimle yemek yer misin?" Güzel, derin sesi bana karanlıkta fısıldanan yaramaz kelimeleri düşündürüyor, biz çarşaflara dolanmışken, vücutlarımızda ter kururken.

"Ah, elbette. Kesinlikle. Yani ikimiz de buradayız, yemek zorundayız, neden olmasın?"

"Hayır, bir randevudan bahsediyorum. Seni yemeğe çıkarmak istiyorum. Güzel bir yemeğe.

Şarap. Mum ışığı. Hatta belki hafif bir müzik. Müzik sever misin?"

"Oh. Um... Bu hoşuma gider. Yani, evet, müziği severim ve evet, seninle akşam yemeği yemek isterim."

Bana bakışı... Gözlerindeki rahatlama, hayır diyebileceğimden korkmuş gibi.

"Sorulara biraz ara versek ve sen de akşam yemeği için hazırlansan nasıl olur? Bizim için rezervasyon yaptıracağım. İki saat sonra burada, lobide buluşalım mı?"

Başımı salladım. "Tamam." Her gün kelimelerle çalışan biri olarak kelime haznem birdenbire çok basit kelimelerle sınırlandı.

Ayağa kalktı, elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı.

Tökezleyip göğsüne çarpıyorum, dudaklarımın arasından küçük bir nefes kaçıyor.

Beni bırakmadan önce bir süre orada tutuyor. Ama o birkaç saniye içinde kalbinin benimkine çarpışını hissediyorum. Vücudunun sıcaklığı benimkini ısıtıyor. Nefeslerimiz birbirine karışıyor, ben mi onu soluyorum o mu beni soluyor emin olamıyorum. Birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. Yetişkin hayatımda, iki insan arasında kelimeler olmadan bu kadar derin olabilecek kadar net bir anlayış anı yaşamamıştım.

Onu istiyorum.

Ve beni istiyor.

"Ben-" Boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum. "Uzun sürmez." Geri çekiliyorum ve bir anda dokunuşunun kaybolması, kollarını bana dolmasını ve beni sonsuza dek kendisine sarmasını dilememe neden oluyor.

"İstedğin kadar kalabilirsin."

"Ne giymeliyim?"

Gözleri açılıyor ve bakışları yavaşça vücudumda geziniyor. Sertçe yutkunuyor. "Güzel bir şey."

Spencer yavaşça kapıcıya doğru yürürken sonunda dikkatimi başka yöne çekip asansöre yöneliyorum. Beni izliyor. Bunu hissedebiliyorum ama şüphelerimi doğrulamak için dönmüyorum. Neyse ki uzun süre beklemem gerekmiyor. Asansör kapıları kapandığında arka duvara yaslanıyorum, elimi boğazıma götürüyorum, az önce olanları düşünürken gözlerimi sımsıkı yumuyorum.

Bir kıkırdama kaçtı. Bu röportajı yapmayı kabul ettiğimde onu araştırdım. Bulduğum resimler onun hakkını vermiyordu. Eşlik eden makaleler daha da az. Bu adam kendisine yapıştırılan etikete uymuyor.

Asansör benim katıma doğru çıkmaya başladığında, az önce paylaştığımız anı tekrar hatırlamaktan kendimi alamıyorum. Vücudunun sıcaklığı, kalbinin benimkine çok yakın olan sabit tınısı ve gözlerinin ruhumu arama şekli. Sırtımdaki soğuk metalle birlikte kalbimin yerinden fırlamasını engellemek için elimi göğsüme bastırıyorum. Baş döndürücü kahkahalar dudaklarımdan kaçıyor, kapalı alanda usulca yankılanıyor.

Spencer Hollis benden hoşlanıyor.

Ve Tanrı yardımcım olsun, ben de ondan hoşlanıyorum.

Asansörün kapıları yumuşak bir sesle açılıyor ve alçak topuklu ayakkabılarımla cilalı mermer zeminde tıkırdayarak dışarı çıkıyorum. Koridorda ilerliyorum, zihnim binlerce düşünceyle yarışıyor.

Ne giymeliyim?

Saçımı nasıl yapmalıyım?

Gözlüklerimin yerine lenslerimi mi takmalıyım?

Odamın önünde duruyorum, anahtar kartını yuvaya yerleştirmeden önce derin bir nefes alıyorum. Yeşil ışık yanıp sönüyor ve kapıyı iterek açıp süitimin sakini, sessiz sığınağına adım atıyorum. Kapıya yaslanıp bir an için gözlerimi kapatıyorum.

Bu çılgınlık. Buraya bir iş yapmaya geldim, hikayemin konusuna kanmaya değil.

Ama Spencer artık sadece bir denek değil. Derinliği, kırılganlıkları ve dokunduğumuzda çılgınca atan bir kalbi olan bir adam. Gözlerimi açıyorum, kararlılık içimde dolaşıyor. Bu gecenin her anının tadını çıkaracağım.

Kapıyı itip dolaba yöneliyorum ve getirmeyi düşündüğüm gerçekten güzel elbiseyi bulana kadar askıları karıştışıyorum. Koyu mavi, Spencer'ın gözlerinin rengine, yakası açık olmadan çekici olacak kadar aşığıya iniyor. Yatağın zerine seriyorum, sonra banyoya gidip duşı açarak suyun ısınmasını sağlıyorum.

Spreyin altına girdiğimde, ılık su vücudumun üzerinde ağlıyor ve yardım edemiyorum ama ellerini üzerimde hayal ediyorum, parmakları kıvrımlarımı izliyor. Gözlerimi kapatıp fantezinin zihnimde canlanmasına izin veriyorum. Dokunuşı nazik, dudakları yumuşak olurdu. Suyun sıcaklığına rağmen titriyorum, akşam için beklentim artıyor.

Hazırlanmak için sabırsızlanıyorum ve geç kalmak istemiyorum, hızlıca yıkanıyorum, duştan çıkıyorum ve makyaj masasına gitmeden önce kendimi peluş bir havluya sarıyorum. Aynadaki buharı sildikten sonra yansımana bakıyorum. Yanaklarım kızarmış, gözlerim parlıyor. Mutlu görünüyorum. Yzimde bu ifadeyi en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum. Gülümseyerek hafif bir dokunuşla makyajımı yapıyorum, yüz hatlarımı gizlemeden belirginleştiriyorum. Spencer'ın gerçek ben olmasını istiyorum.

Elbisenin içine giriyorum, ipeksi kumaş tenimde serin ve pürüzsüz duruyor. Üzerime tam oturuyor, kıvrımlarımı doğru yerlerden sarıyor. Bu gece gözlerimi saklayacak hiçbir şey istemediğim için lenslerimi tercih ediyorum ve saçlarımı kıvrarak yumuşak dalgaların yüzümü çerçevelemesine izin veriyorum. Son olarak, rahatsız etmeden kendime güvenmemi sağlayacak kadar yükseklik veren bir çift topuklu ayakkabıya adım atıyorum.

Aynaya son bir kez baktığımda, içimde bir memnuniyet dalgası dolaşıyor. İyi görünüyorum. İyi hissediyorum. Ben hazırım.

Yanıma bir clutch almayı düşünmemiştim, bu yüzden tek çantamı alıp oda anahtarımın yanımda olup olmadığını iki kez kontrol ediyorum. Duraksıyorum, elim kapı kolunda, derin bir nefes alıyorum. Sonra kapıyı açıp sessiz koridora ıkıyorum.

Asansör yolculuğu bulanık geçiyor, heyecandan kanım kulaklarıma hücum ediyor. Kapılar açıldığında, Spencer'ın lobide ayakta durduğunu görüyorum, sırtı bana dönük. zerine eldiven gibi oturan koyu renk bir takım elbise giymiş, saçları parmaklarımdan yumuşak dalgalar arasında gezinmek için kaşınmasına neden olan o rahat ve mükemmel şekilde şekillendirilmiş.

Sanki varlığını hissetmiş gibi dönüyor, aramızdaki mesafeyi kapatırken gözleri hafifçe yuvarlanıyor. Lobide dolaşan diğer otel müşterilerini kolayca gözden geçiriyorum, bazıları giriş yapıyor, diğerleri uzanıyor, muhtemelen akşam gezmelerine başlamak için bekliyorlar.

"Shelby," diye nefes alıyor, sesi beni heyecanlandıran alçak bir gümbürtüye dönüşüyor. "Büyüleyici görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Sen de oldukça iyi görünüyorsun."

Bana kolunu uzatıyor, kalbimi çarptıran centilmence bir jest. Elimi dirseğinin kıvrımına sokuyorum ve takım elbisesinin altındaki sıkı kasları hissediyorum. Adam gerçekten muhteşem. Beni otelden çıkarıp şık siyah bir arabanın kaldırımında beklediği yere götürürken göz ucuyla birkaç kadın başının bize doğru döndüğünü görüyorum. Kapıyı açıyor ve deri koltuk bacaklarıma yapışıp soğuyunca içeri kayıyorum.

O yanıma yerleşirken, şoför otelden uzaklaşıp akşam trafiğine karışıyor. Spencer bana dönüyor, arabanın loş ışığında gözleri yumuşacık. "Umarım açsındır. Bu restoran hakkında harika şeyler duydum."

"Açlıktan ölüyorum," diye itiraf ediyorum, midem sanki bir işaretmiş gibi sessizce gurulduyor. Gülüyorum, bir elimi göbeğime bastırıyorum. "Bugün bu kadar enerji harcayacağımı tahmin etmemiştim."

Kıkırdıyor, sesi sıcak ve davetkâr. "Bugün kolaydı. Zor olan senin mülakatın."

Ona tam olarak bakmak için yer değiştiriyorum. "Neden öyle olsun ki? Sadece birkaç soruya cevap verdin."

"Çünkü sana başka kimseye anlatmadığım şeyleri anlatıyorum."

"Oh." Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Gazeteci olduğum için mi yoksa ben olduğum için mi?

Araba sokaklarda dolanıyor, tarihi binalar batan güneşin altında uzun gölgeler oluşturuyor. Sakin bir sokakta, dış cephesi mütevazı ama zarif bir restoranda duruyoruz. Spencer arabadan inmeme yardım ediyor, içeri girerken eli elimde kalıyor.

Şef garson bizi sıcak bir şekilde karşılıyor ve arka taraftaki تنها bir masaya yönlendiriyor. İçerisi samimi, ışıklandırma loş, atmosfer sessiz bir enerjiyle yüklü. Spencer benim sandalyemi çekiyor, kendi sandalyesine oturmadan önce ben oturma kadar bekliyor.

Garson elinde şarap listesiyle geldi ve su bardaklarımızı doldurdu. "Peki, ne içmek istersiniz?" Spencer soruyor. "Bana buradaki her şeyin

Mükemmel."

Menüyü tarıyorum, karnım beklentiyle gurulduyor. "Bu durumda, sanırım istakoz alacağım."

"Mükemmel seçim," diyerek garsona işaret ediyor. Yemeğimize eşlik edecek mükemmel şarabı tartışırken sesi yumuşak ve kendinden emin bir şekilde ikimiz için de sipariş veriyor. Sonra dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Bu sefer senin hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum Shelby. Gazeteci olarak değil, kadın olarak."

Şarabımdan bir yudum alıp isteğini değerlendirdim. "Kingston'da büyüdüm. Shaun adında bir erkek kardeşim var. Ailemiz ben küçükken öldü, bu yüzden bizi teyzem büyüttü. Yazmayı, hikâyeler anlatmayı hep sevmişimdir. Sanırım bu yüzden sonunda gazeteci oldum."

Spencer başını sallıyor, gözlerinde anlayış var. "Bunu anlayabiliyorum. İşimizin gerekliliklerini, bizi harekete geçiren tutkuyu anlayacak birini bulmak zor."

Gülümsüyorum, aramızda bir bağ oluştuğunu hissediyorum. "Peki ya özel hayatın? Ciddi bir ilişkin var mı?"

Spencer başını sallıyor, gözlerinde hüznü bir bakış var. "Ciddi bir şey değil." "Hiç mi?" Buna inanmakta zorlanıyorum.

Başını sallıyor. "Çok fazla odaklandım. Önce okula, sonra da işe. Bir gün babamın yerine geçeceğimi biliyordum, bu yüzden gündemim buydu."

"Sen de bir hayatı hak ediyorsun."

"Genelde çıktığım kadınların da bir gündemi var. Ben her zaman gerçek ve kalıcı bir şeyler istedim. Bunu bulmak zor oldu. Ama belki de henüz doğru kişiyi bulamadım."

Kalbim küt küt atıyor, içimde bir umut duygusu yükseliyor. "Ben de aynı şekilde hissediyorum. Kariyerime o kadar odaklandım ki ciddi bir ilişki için zamanım olmadı. Ama bir gün ben de ağabeyim ve eşinin sahip olduğu şeye sahip olmak istiyorum."

Spencer masanın öbür ucuna uzanıp elini benimkinin üzerine koydu. "Belki de bu hafta sonu sadece bir başlangıçtır."

Nefesim kesiliyor, gözlerim onunkilerle buluşuyor. "Bu hoşuma giderdi, Spencer. Bunu çok isterim."

Sohbetimiz kolayca akıyor, şarap ve atmosfer dillerimizi gevşetiyor ve sınırlarımızı rahatlatıyor. Hikâyelerimizi, kahkahalarımızı ve biraz fazla uzun süren bakışmalarımızı paylaşıyoruz. Yemeğimiz geldiğinde Spencer'ı sanki birkaç gündür değil de yıllardır tanıyormuşum gibi hissediyorum.

Istakoz çok lezzetli, eti yumuşak ve tatlı. Spencer beni yerken izliyor, şaraptan da olabilir ama kendimi bu ilginin tadını çıkarırken buluyorum. Vücudum daha önceki randevularda olmadığı şekilde tepki veriyor. Çatalımı bırakıyorum, içimde yanan ateşi soğutmak için şaraptan uzun bir yudum alıyorum.

"Bu inanılmaz," diyorum tabağımı göstererek. "Beni buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim."

"Benim için zevkti," diyor, sesi alçak, boğuk ve seksi. "Bu gecenin özel olmasını istedim."

"Öyle," diye onu temin ediyorum, sesim onunkine uyuyor. "Gerçekten öyle."

Yemeğimizi bitirirken, aramızdaki gerilim her geçen an bizi daha da yakınlaştıran elle tutulur bir güç oluşturuyor. Arzunun büyüdüğünü hissedebiliyorum, Spencer'a daha yakın olma, dokunuşunu hissetme, dudaklarının tadına bakma ihtiyacı. Bana dokunmasını ve tatmasını istiyorum.

Spencer hesabı ödüyor ve restorandan ayrılıyoruz; gece havası ılık ama nemli değil, mükemmel bir yaz geces. Şehir ışıkları etrafımızda parıldıyor ve atmosfere romantik bir ışıltı katıyor. Spencer elimi tutuyor, parmakları benimkilerle iç içe geçiyor, doğal ve samimi bir jest.

"Biraz yürümek ister misin?"

Başımı salladım. "Çok isterim."

Sokaklarda geziniyoruz, ayaklarımızın altındaki parke taşları ve sokak lambalarının yumuşak ışıltısı sıcak, davetkâr bir ışık saçıyor. Şehir kahkaha ve müzik sesleri, çiçek kokuları ve nehrin hafif kokusuyla canlanıyor.

"Bu şehir büyülü," diye mırıldanıyorum çeşitli tarihi binalara bakarak. "Bir peri masalının içindeymişiz gibi hissediyorum."

Spencer gülümseyerek bana bakıyor. "Öyle, değil mi? Burada başka hiçbir yerde bulamayacağınız bir çekicilik var."

Spencer başparmağıyla elimin arkasında daireler çizerken bir süre sessizce yürüyoruz, her şeyi içimize çekiyoruz.

"Senin gibi birini bulacağımı hiç düşünmemiştim Shelby," diyor yumuşak bir sesle, sessizliği bozarak. "Beni anlayan, manşetlerin ve söylentilerin ötesini gören biri."

Ona bakıyorum, gözlerim sıcaklık ve anlayışla dolu. "Seni görüyorum, Spencer Hollis. Ve gördüklerimden hoşlanıyorum."

Aniden durdu ve yüzünü bana döndü. Yanağımlı okşuyor, başparmağı hafifçe tenime değiyor. "Ben de gördüklerimden hoşlanıyorum Shelby Bailey. İfade edebileceğimden çok daha fazla."

Eğiliyor, dudakları nazikçe benimkilere değiyor. Öpücük tüy gibi hafif, şefkatli ve vaatlerle dolu.

Onun içinde eriyorum, ellerim yüzüne dokunmak için uzanıyor, derinleşiyorum.

Öpü

cük. Etrafımızdaki dünya kaybolur ve bizi anın içinde kaybolmuş halde bırakır. Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda, nefeslerimiz aramızda ağır ve sıcaktı.

Alınlar birbirine yaslanıyor. "Bunu istiyorum Shelby," diye fısıldıyor Spencer. "Seni istiyorum."

Gözlerim dökülmemiş yaşlarla parlıyor. "Ben de seni istiyorum, Spencer. Her şeyden çok."

Sekizinci Bölüm

Shelby

Asansörün kapıları kayarak açılıyor ve Spencer beni sessiz koridora götürüyor, eli sırtımın küçük kısmında, beni hayal edebileceğimden daha fazla heyecanlandıran sahiplenici, koruyucu bir hareket. Başka erkekler de bana dokunmuştu ama hiçbir şey hissetmemiştim.

Kapısının kilidini açtı ve beni içeri buyur etti. Onun süiti de benimki kadar zarif, tavandan tabana pencerelerden şehir ışıkları parıldıyor, mobilyalar modern ve sofistike. Oda, özenle yerleştirilmiş lambaların sıcak ışıltısıyla yıkanıyor. Yan masadaki vazodan gelen taze çiçek kokusu, içeri adımımı atar atmaz beni saran dumanlı, odunsu bir aroma olan kolonyasının kalıntılarına karışıyor. Ayaklarımın altındaki pelüş halı topuklarımın altında lüks bir his uyandırıyor ve klimanın hafif uğultusu o anın mahremiyetinde rahatlatıcı bir arka plan gürültüsü oluşturuyor.

Kapı arkamızdan kapanıyor, mandalın tıkırtısı dünyanın geri kalanını dışarıda bırakıyor. Aramızdaki hava çatırdıyor ve sırtım ona dönükken bile arzusunun derinliğini hissedebiliyorum. Odaya nüfuz ediyor ve ben de hissetmesem boğucu olurdu.

"İçecek bir şey ister misiniz?"

Konuşmadan başımı sallıyorum ve o da odasının köşesine sıkışmış küçük bar alanını işaret ediyor. Bar benimkinde olmayan bir şey. Yükseltilmiş versiyonu olmalı. Her birimize birer bardak bir şey doldururken duyduğum tek ses bardakların şingirtisi ve açılan bir şişenin yumuşak patlaması ve fışlaması. Ne olduğu gerçekten umurumda değil. O kadar da susamadım. En azından bir içecek için.

"Al bakalım."

Dönüyorum ve bana bir bardak uzatıyor, parmakları benimkilere değiyor. Bu kısa dokunuş içimde bir farkındalık sarsıntısı yaratıyor. Bir yudum alıyorum, meyvemsi tat dilimde dönüyor ve yardım edemiyorum ama bardağın kenarından onun bakışlarıyla buluşuyorum. Prosecco serin ve gevrek, vücuduma yayılan sıcaklığın mükemmel bir tamamlayıcısı, beni hassas bölgelerimde ağırlı ve muhtaç hale getiriyor.

"Bu her neyse ona... çünkü şimdiden bir hafta sonundan daha fazlası gibi geliyor," diyor ve kadehini hafifçe kaldırıyor.

"Beklediğimden daha fazlasını bulmaya. Ve bunu isteyecek kadar cesur olmaya." Kadehimi onunla tokuşturuyorum. Dudaklarımdan daha doğru kelimeler dökülmedi. Bu cesaretin nereden geldiğini bilmiyorum ama hoşuma gidiyor.

Orada duruyoruz, aramızdaki sessizlik gerilim ve olasılıklarla dolu. Vücudumdaki her sinir ucu karıncalanıyor ve bundan sonra olacaklar için heyecanlanıyorum.

Spencer göz temasını kesmeden bardağını alıyor ve kendisininle birlikte komodinin üzerine koyuyor. Sonra aramızdaki mesafeyi kapatıyor, ellerini kalçalarıma koyuyor, beni içine çekerken nefesi boynumu ısıtıyor.

"O zaman birlikte cesur olalım," diyor, sesi kulağımda alçak ve samimi. "Artık bu sadece bir hikâyeymiş gibi davranmak yok," diye mırıldanıyor, parmakları hafifçe gövdeyi aşağı yukarı okşuyor. "Bu gece olmaz."

Dokunuşu hafif, alaycı ama bana bakışında sıradan bir şey yok. Gözleri odanın karanlığında yüzümü ezberliyormuş gibi geziniyor.

"Bara adım attığın andan beri seni istiyorum," diyor, sesi tenimde törpüleniyor. "Ve o zamandan beri geçen her saniye bunu daha da kötüleştirdi." Parmakları elbisemin ipeği üzerinde, göğüslerimin hemen altında bir yol çiziyor ve onların daha doğrudan temas için istekli bir şekilde canlanmasına neden oluyor. "Bana bunu senin de hissettiğini söyle Shelby. Uzaklaşmayan tek kişi ben değilim."

Başparmakları meme uçlarımda hafifçe gezinirken nefesim kesiliyor.

"Bu hafta sonunun ne olması gerektiğini biliyorum," diyor, sesi derin ve sert. "Ama bana yazmaya değer bir şey görmüşsün gibi baktığın andan beri bunu bir röportaj gibi ele alamadım."

Sıcak ellerini yanlarıma doğru kaydırıyor ve beni biraz daha yaklaştırıyor - zorlamıyor, sadece aramızdaki havanın değişimini hissedecek kadar.

"Yıllarımı benden bir şeyler isteyen insanlarla çevrili olarak geçirdim," diye devam ediyor, şimdi daha yumuşak. "Ama sen daha fazlasını vermek istememi sağlayan ilk kişisin."

Hareket edemiyorum. Etmek de istemiyorum. Sanki odada önemli olan tek şey benmişim gibi bana bakıyor.

"Bir şey söyle," diye fısıldıyor. "Aynı fikirde olup olmadığımızı bilmem gerek. Çünkü eğer bunu istemiyorsan, şimdi duymak istiyorum. Ve geri çekileceğim."

kapalı."

Sertçe yutkunuyorum, kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki duyabileceğinden eminim. "I

Bunun ne olduğunu bilmiyorum," diyorum sessizce, sesim titreyerek. "Ya da hafta sonu bittiğinde ne olacağını." Başparmağı belimde yavaş bir daire çizerek beni topraklıyor. "Ama ben de rol yapmıyorum," diye itiraf ediyorum. "O ilk geceden beri." Tanrım, o sadece dün gece miydi? Sadece yirmi dört saat önce mi? Birine nasıl bu kadar çabuk aşık olabilirim?

Ağzının kenarında bir gülümseme titreşiyor; yumuşak, neredeyse inanmaz bir gülümseme. Nefesini veriyor, sanki tutuyormuş gibi nefes nefese. "Sanki bir kasırga gibi. Daha dün tanıştığımıza inanamıyorum."

"Beni çok korkutuyorsun, Spencer. Çünkü bu bir hafta sonu kaçamağından daha fazlası gibi geliyor. Ve daha fazlasıyla ne yapacağımı bilmiyorum. Ama sadece sahip olduğumuz birkaç gün için bu işin içinde olsan bile, anlıyorum. Ve benim için sorun yok."

Alnını benimkine yaslıyor ve bir an için ikimiz de hareket etmiyoruz. Nefes alış verişlerimiz ve pencerenin ötesinden gelen şehir sesleri dışında oda sessiz.

"Bunu bu gece çözmeyelim," diye mırıldanıyor. "Seni o kadar çok istiyorum ki bu beni delirtiyor."

Gözlerinin içine bakmak, derinliklerinde yansıyan ham arzuyu, çıplak ihtiyacı görmek, tutuyor olabileceğim rezervi eritiyor. "Ben de seni istiyorum, Spencer. Seni o kadar çok istiyorum ki bu beni korkutuyor."

Yüzümü kavırıyor, başparmağı çenemin hizasında geziniyor, gözleri gözlerimi arıyor. "Korkmana gerek yok Shelby. Benimleyken olmaz. Söz veriyorum." elleri sırtımı yukarı kaydırıyor, yavaş ve emin, beni tamamen kendine çekiyor. "Seni tuttum," diyor, sözcükler şakağıma karşı yumuşak bir yemin gibi. "Bu her neyse, parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermeyeceğim."

Yanağıma hafif bir öpücük konduruyor. Sonra bir tane de kulağımın hemen altına, sanki o anın tadına bakıyormuş gibi oyalanıyor. Bana bakacak kadar geri çekildiğinde, gözleri daha koyu, daha yoğun ve hala o sabit sıcaklıkla dolu. "Buraya gel." Parmaklarını benimkilerle birleştirerek beni arıya doğru götürüyor, sonra duraklayıp dönüyor ve tekrar bana bakıyor. Diğer eli çeneme geliyor ve yüzümü yukarı kaldırıyor. "Artık rol yapmak yok," diyor tekrar, şimdi biraz daha sert, sesindeki ihtiyacın sınırı inkar edilemez. "Bu gece olmaz."

Öpüşleri yavaş, derin ve kesin. Dudakları yumuşak ama talepkâr, dili ağzımın kenarlarında gezinerek içeri girmek istiyor.

Ona doğru açılıyorum, dillerimiz birbirine karışırken ve nefeslerimiz birbirine karışırken, bedenlerimiz birbirine daha sıkı bastırırken benden yumuşak bir inilti kaçıyor. Onunki katı, yumuşaklığıma karşı tüm doğru yerlerde sert. Prosecco ve tatlı olarak yediğimiz tiramisu tadında.

Beni döndürüyor, dizlerim yatağa çarpana kadar öpücüğü hiç kesmiyor.

Topuklarımı tekmeleyerek oturuyorum, o beni takip ederken arkama yaslanıyorum, vücudu benimkini örtüyor, ağırlığı içime ısı yayan lezzetli bir baskı oluşturuyor.

Elleri vücudumda dolaşıyor, daha önce çok beğendiği kıvrımların izini sürüyor, parmakları elbisemin fermuarını bulup yavaşça aşağı çekiyor. Boynuma öpücükler konduruyor, elleri elbisemin kumaşını kenara iterek beni bakışlarına maruz bırakıyor.

Serin hava tenime çarpıyor ve titriyorum, meme uçlarım beklentiyle sertleşiyor.

Spencer başını kaldırıp bana bakıyor, gözleri arzuyla kararmış, derinliklerinde bir soru var.

Başımı sallıyorum, vücudum daha önce hiç deneyimlemediğim bir düzeyde ihtiyaçla ağrıyor. Başını eğiyor, ağzı sütyenimin danteli arasından meme ucumu buluyor ve onu ağzına çekip nazikçe emmeden önce diliyle hassas tepenin etrafında daireler çiziyor.

Sırtımı kamburlaştırıp ağzına daha fazla bastırıyorum, içimden yumuşak bir zevk çılgılığı kaçıyor.

Spencer'in elleri keşiflerine devam ediyor, elbisemi nazikçe aşağı itip tamamen çıkarmadan önce kalçamın kabarıklığını, uyluğumun çizgisini izliyor. Karnımı öpüyor, parmakları külotumun çizgisi boyunca dans ediyor, nemi keşfettiğinde inliyor. Dantel kumaşı yavaşça bacaklarımdan aşağı kaydırıp bir kenara atarken gözleri benimkilere kilitleniyor. Ellerini sırtımın altından geçirmek için uzanıyor ve sütyenim de hemen onu takip ediyor.

"Çok güzelsin."

Sözleri beni nefessiz bırakıyor. Onu da benim kadar çıplak görmek istiyorum. Ama başını eğiyor ve hassas bedenimdeki sıcak nefesi tüm düşünceleri yok ediyor, diliyle yarığımın çizgisini takip etmeye başlıyor, sonra klitorisimi bulup alaycı bir şekilde etrafında dönüyor.

Elimi uzatıp yatağın örtüsünü avuçluyorum ve ağzımdan bir çılgılık dökülüyor.

Girişimi kucaklamaya başladı.

Dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum.

Spencer ellerini kışımın altından geçirip beni ağzına yaklaştırıyor ve pahalı bir restoranda lezzetli bir akşam yemeğini henüz bitirmemiş bir adam gibi beni yiyor.

Dünyamı sarsıyor, bedenim o emerken, yalarken ve çekirdeğime saplarken dönüyor, ona verebileceğim her damlayı yutuyor. Sonra parmakları girişimi buluyor, önce bir tane, sonra beni doldurup gererken ikinci bir tane. Yanma enfes. Onları yavaşça içeri ve dışarı pompalıyor, dili harika işkencesini hiç durdurmuyor. Gözleri kapalı, burun delikleri açılmış ve sanki bu şimdiye kadarki en iyi yemeğiymiş gibi mırıldanıyor.

Basınç artmaya başlıyor ve zevk patlayana kadar daha sıkı ve daha sıkı sarılırken nefes almaya başlıyorum, çığlıklarım odanın her yerinde yankılanırken vücudum parmaklarının etrafında sarsılıyor.

Spencer yavaşça vücudumu öpüyor, dudakları benimkileri buluyor, dili benimkilere doğru kayıyor, uyarılmamın tadını paylaşıyor.

Tenini benimde hissetme telaşıyla ellerim gömleğinin düğmelerini karıştırıyor.

"Bana bırak." Benden çok daha hızlı, ustalıkla düğmelerini çözüyor ve yataktan kayarak kemerine uzanmadan önce gömleğinden sıyrılıyor.

Ama onun soyunuşunu izleyebiliyorum, bana kendini gösterdikçe nefesim boğazımda düğümleniyor. Sıkı kasları ve pürüzsüz teniyle vücudu bir sanat eseri gibi. Sağ kolunda bir dövme görüyorum ve bunu daha sonra sormak üzere katalogluyorum.

Sonunda tekrar yatakta bana katıldığında, onu nazikçe itiyorum, gövdesini kaldırmaya teşvik ediyorum, böylece kaslarının çizgilerini ve göğsünün düzlemlerini izleyebiliyorum, horozuna ulaşmadan önce, elimdeki yumuşak, sert, sıcaklığın tadını çıkarıyorum.

İnliyor, kalçaları dokunuşumla sarsılıyor, gözleri kararıyor. "Shelby," diye gürlüyor. "Tanrım, dokunuşun çok iyi hissettiriyor."

Birkaç dakika boyunca onu okşamanın, ağırlığını ve uzunluğunu avucumda hissetmenin tadını çıkarıyorum, bu kadar katı bir şeyin ne kadar kadifemsi yumuşak olabileceğine hayran kalıyorum. Ucundan bir damla nem damladığında, onu yerine yönlendiriyorum ve yavaşça içeri iterken, beni yavaşça doldururken ve gererken yumuşakça inliyorum.

Kıpırdamadan duruyor, alışmam için bana bir an veriyor, devam etmem ya da durmam için herhangi bir işaret olup olmadığını dikkatle izliyor.

Başımı hafifçe arkaya eğerek gözlerimi birleştiriyorum ve hazır olduğumu bildirmek için başımı sallıyorum.

Vücudumda yuvarlanan zevk dalgaları gönderen yavaş, sabit itişler kullanarak hareket etmeye başlıyor. Kalçalarını daha güçlü bir şekilde pompalaması ve döndürmesi uzun sürmüyor. Şık otel odasında tek duyabildiğim nefes alıp vermeler ve vücutlarımızın birbirine çarpması. Bacaklarımı onun etrafına sararak onu daha derine çekiyorum ve ellerim omuzlarını buluyor, tırnaklarım etine batıyor ve mutluluk patikasını tekrar hızla tırmanıyorum.

Spencer sertçe içime giriyor, sırtı kaskatı, kolları öğretilmiş, ikimiz de coşku noktasına doğru ilerlerken homurtuları sert. Sonunda uçuşumun kenarından yuvarlandığımda, vücudum onun etrafında sarsılıyor ve her sinir ucu yanıyormuş gibi cızırdarken vücuduna sıkıca tutunuyorum.

Spencer bir an sonra beni takip ediyor, vücudu geriliyor, serbest kalırken siki titriyor. Sonra üstüme yığılıyor, nefesi kesiliyor, kalbi benimkine çarpıyor.

Kalplerimiz ve nefes alış verişlerimiz yavaşça normale dönerken, bedenlerimiz hâlâ birleşmiş halde bir süre öylece yattık.

Yana doğru yuvarlanıyor, beni de yanına çekiyor, kolları etrafımı sarıyor, beni kendine yakın tutuyor." Bu... inanılmazdı," diye mırıldanıyor, sesi alçak, seks ve çok daha samimi bir şeyle dolu.

"Öyleydi," diye kabul ediyorum, sesim kulaklarımdaki nabız atışlarına kıyasla daha sessiz çıkıyor. "Gerçekten öyleydi."

Sonunda Spencer kalkıyor ve banyoya giriyor. Elinde sıcak bir bezle dönüyor ve beni nazikçe temizliyor, dokunuşu yumuşak. Utanmam gerekirdi ama utanmıyorum. Sanki bu dansı ezelden beri yapıyormuşuz gibi.

Bana yatakta tekrar katıldığında, kolayca kollarına giriyorum ve vücudu benimkinin etrafında kıvrılıyor. Kendimi güvende, korunmuş, el üstünde tutulmuş hissediyorum. Sevildiğimi hissediyorum.

Bu normal değil. Bu çok hızlı oluyor. Öyle değil mi?

Dokuzuncu Bölüm

Spencer

Sabah ışığı perdelerdeki aralıktan süzölüp süitin üzerine şeritler halinde düşüyor. İlk kez telefonuma uzanmıyorum. Toplantıları, e-postaları ya da diğer tarafta bekleyen herhangi bir şeyi düşünmüyorum.

Onun yerine, onu izliyorum.

Shelby hâlâ uyuyor, çarşafın altına kıvrılmış, bir kolunu oraya aitmiş gibi yanıma atmış. Belki de öyledir.

Dün gece her şeyi değiştirdi. Sadece dokunma şeklimiz değil, birbirimizi görme şeklimiz de değişti. Bir elimi kaldırdım ve yanağındaki bir tutam saç nazikçe taradım.

Kıpırdanıyor, gözlerini açıyor ve bana bakınca yüz ifadesi yumuşuyor. "Günaydın," diye mırıldanıyor, sesi uykulu ve sıcak.

"Günaydın." Dudaklarımı çeken sırtışa engel olamıyorum. "Yatağında iyi görünüyorsun." Bu yetersiz bir ifade. Keşke bu benim New York'taki dairemdeki gerçek yatağım olsaydı.

Yanaklarında bir kızarıklık oluşuyor ama gözlerini kaçırmıyor. "Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim."

Orada biraz daha kalıyoruz, doldurulması gerekmeyen o ipeksi sessizliğin içinde dolanıyoruz. Onu öpmek için eğildiğimde, yavaşça ve sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi öpüyorum.

Ama biz bilmiyoruz. Hafta sonumuz bitmek üzere. Genellikle, işim bittikten sonra mümkün olduğunca çabuk havaalanına giderim. Ama bu sabah Linda'nın New York'a dönüş uçağını bugün yerine yarın sabah için ayırtmış olmasına şükrediyorum.

Sonunda kendimi yukarı itiyorum. "Bu sabah ekibimle kısa bir toplantı yapacağım. Uzun sürmez. En fazla bir saat. Ondan sonra, bugünlük seninim."

Gözleri merakla parlıyor. "Peki ya benim röportajım?"

"Ah, evet," diyorum alaycı bir ciddiyetle. "Zor sorular." Ona bir göz kırpyorum. "Şansınız olacak Bayan Bailey. Ama ortamı ben seçeceğim."

Ayrı ayrı duş alıyoruz. Ama kapı aralığında, bir havluyu vücuduna dolamış, diğerini nemli saçlarında gezdirerek oyalandığında hiç de hayal kırıklığına uğramıyorum. Bu küçük bir şey ama göğsümde bir şeylerin kaymasına neden oluyor. Başka birinin yanında kendimi bu kadar mutlu ve rahat hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Potansiyel bir partnerin.

Toplantım olmasaydı, onu yatağına geri götürürdüm, ama iş çağırıyor ve ne kadar erken bitirirsem, günün geri kalanını birlikte o kadar erken geçirebiliriz, bu yüzden kahvaltı otelin yemek salonunda, sessiz ve güneşli bir yerde.

"Sen emret. Ben kolayım." Gözleri yaramaz bir zevkle parlıyor.

İkimiz için de sipariş verdim. Sıcak kruvasan, yumurta, domuz pastırması ve dün çok sevdiğini fark ettiğim taze meyve kompostosundan bir tabak istediğimde kahvesinin arkasından sıcak bir şekilde gülümsüyor.

Pencereden dışarı, avluya bakıyor. "Burası bambaşka bir yer."

"Evet," diyorum, manzaradan çok onu izliyorum. "Zamanın daha yavaş ilerlediğine inanmanızı sağlayan bir yolu var." Ona tüm çekimi bu yüzden burada yaptığımı söylemiyorum. Ya da bir yılı aşkın süredir acil bir durum için uçmadan bu kadar uzun süre bir yerde kalmadığımı.

Ve ona bir parçamın gitmek istemediğini söylemiyorum.

"Belli ki buraya daha önce gelmişsin."

"Birkaç kez."

Öne doğru eğilip çenesini elinin üzerine koyuyor. "Peki, bugün için geriye ne kaldı?"

"Takım toparlanıyor. Altmış dakikadan fazla sürmez. O zaman ayrıcalığınızı elde edersiniz. Ondan sonra..." Duraklıyorum, kelimelerin aramızda asılı kalmasına izin veriyorum. "Kalan zamanımızı en iyi şekilde değerlendiriyoruz."

Bakışları benimkileri tutuyor, ama gözlerinde gördüğüm şey hüznü mü? "Bu kulağa hoş geliyor."

Bir saat sonra, konferans masasının başında oturuyorum, ekibim etrafımda toplanmış. Shelby dün oturduğu sandalyede oturuyor. Çok uzakta. Dün gecedен sonra, bu sabah kullandığı şampuanı koklayabileceğim ve parmaklarımı koluna sürtebileceğim yakınlıkta olmasını tercih ederdim. Nefesini dinlemek ve bana yakın olmasıyla rahatlamak. Mesafe koymaya bilerek mi karar verdi? Eğer öyle yaptıysa, bunun nedeni onun benim için olduğu kadar benim de onun için dikkat dağıtıcı olmam mı?

Oda heyecan ve gerginlik karışımıyla dolu, hava enerjiyle uğulduyor. Ve sadece ikimiz değiliz.

"Pekâlâ, tatil baskısı için son seçimleri gözden geçirelim," diyorum ellerimi çırparak ve odadakilerin dikkatini toplayarak. "Modelleri daraltmamız, mekân çekimlerini tamamlamamız ve editoryal içeriği belirlememiz gerekiyor."

Kreatif direktör konuşuyor. "Kapak için üç model belirledik. Her biri masaya benzersiz bir şey getiriyor. Hangisinin kış harikalar diyarı temasına en uygun olduğuna karar vermemiz gerekiyor."

Masanın üzerindeki resimleri tarıyorum. "Bana portfolyolarını göster. Güçlü ve zayıf yönleri nelerdir?"

Her bir modeli artılarını ve eksilerini tartarak tartışıyoruz. Dikkatle dinliyorum, sorular soruyorum ve içgörüler sunuyorum. Karar vermek zor ama en büyük etkiyi yaratacak olanı seçmeliyiz.

"Bence Model A ile devam etmeliyiz," diye karar verdim sonunda. "Temaya mükemmel bir şekilde uyuyor ve okuyucuların dikkatini çekecek güçlü bir duruşu var."

Herkes başıyla onaylıyor ve bir sonraki konuya geçiyoruz. Fotoğrafçı konuşuyor: "Mekan çekimleri listesini tamamlamamız gerekiyor. Kış teması için mükemmel olabilecek birkaç yer keşfettik. En iyilerine karar vermeliyiz ve yerel işletmelerin dahil olduğu yerlerde, mümkün olan en kısa sürede onaylarını almak için onlarla konuşmalıyız."

"Tarihi bölgeyi seçelim. Eski binalar ve arnavut kaldırımlı sokaklar çekim için güzel bir fon oluşturacaktır. Gerekli tüm izinleri aldığımızdan emin olun."

Ben her kararda onlara rehberlik ederken ekip ayrıntıları tartışmaya devam ediyor. Benim için çalışan insanlara güvenim tam olduğu için şanslıyım. Ancak yine de sorumluluğun ağırlığını ve doğru seçimleri, yönetim kurulunun kabul edeceği seçimleri yapma baskısını hissediyorum. Ama her zaman olduğu gibi beni harekete geçiren, okuyucuları büyüleyecek ve ailemin iş mirasını onurlandıracak çarpıcı bir şey yaratmanın heyecanı.

Toplantı sona ererken bakışlarım masanın etrafını tarıyor ve her bir ekip üyesinin üzerinde bir anlığına duruyor. "Herkes harika iş çıkardı. Harika bir şey yaratma yolunda ilerliyoruz. Bu sayıyı şimdiye kadarki en iyi sayı yapalım."

Son birkaç yorumdan sonra toplantıyı bitiriyoruz ve ben de birkaç metre ötemde oturan ve tüm zaman boyunca dikkatimi dağıtan kadına odaklanabiliyorum.

Son bir saat boyunca Shelby'nin deri ciltli günlüğüne notlar karalamasını izledim. Arada bir bakışlarını kaldırıp benimkilerle buluşuyor ve odanın geri kalanı parazitli bir gürültüye dönüşüyordu.

Diğerleri odadan çıkarken o tek kelime etmiyor. Sadece defterini kolunun altına sıkıştırıyor ve ben eşyalarımı toplarken yanıma geliyor. Ona baktığımda, yüz ifadesinde sessiz ve bilgili bir şey fark ediyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

Bir şeyler hissetmiş olmalıydı ve itiraf etmeden önce bir an tereddüt ettim. "Bu hafta sonunun bitmesini istemediğimi fark ediyorum."

Benimle alay etmiyor ya da ondan beklediğim gibi gülümsemiyor. Bunun yerine elime uzanıyor ve nazikçe sıkıyor. "O zaman henüz bitmesine izin vermeyelim. Hadi yürüyüşe çıkalım."

Sabahın geç saatlerine doğru yola çıkmadan önce eşyalarımı odama götürüyorum; güneş çoktan yükselmiş ve gökyüzü, şehir surlarının eski taşlarını neredeyse parlatan keskin bir mavi tonunda. Bu sabah havada hafif bir serinlik var, son birkaç günün neredeyse bunaltıcı sıcağından çok farklı. Shelby hafif bir hırka giyerek yanımda yürüyor, parmakları her zaman oraya aitmiş gibi benimkilere sokulmuş.

Eski Quebec'in arnavut kaldırımlı sokaklarında, Rue Saint-Jean'in butik ve pastanelerinin önünden geçiyoruz. Bir dükkânın vitrinindeki el yapımı sabun ve kartpostallara hayranlıkla bakmak için duraklıyor.

"Mmm... tereyağı, şeker ve tarih gibi kokuyor." diyor, sesi hülyalı.

Gülüyorum. "İstedğin her şey için durabiliriz."

Bana yan gözle bakıyor. "Sadece mülakat sorularını ertelemeye çalışıyorsun."

"Suçluyum," diye itiraf ediyorum. "Seni böyle görmek hoşuma gidiyor." Ona kalbinin istediği her şeyi ve her şeyi vermek istiyorum.

"Ne gibi?"

"Mutlu. Keyfine bak."

Place Royale'in küçük köşelerinden birine sıkışmış Café La Maison Smith'te sırada beklerken defterini çıkarıyor. İkimize de birer kahve ve çörek söylüyorum ve dışarıda güneşin altında bir bankta yer buluyoruz.

"Pekâlâ," diyor, kalemi hazır. "Sanırım işiniz hakkında biraz daha bilgiye ihtiyacım var. Anladığım kadarıyla ailenizin birden fazla işletmesi var, doğru mu?"

"Kesinlikle. Hollis Group tamamen içerik yaratma ve kültürel etkiyle ilgili. Çeşitli platformlarda görsel ve editoryal hikayeler anlatıyoruz. Bunu moda, medya ve popüler kültürde bir sonraki adımı şekillendiren şık bir imparatorluk olarak düşünün. Marka bilinirliğini ve kültürel etkiyi artıran iki amiral gemisi dergimiz var. Modellik ajansı başlangıçta moda dergisini desteklemek ve yetenek, ayrıcalık ve marka tutarlılığı üzerinde kontrol sağlamak için geliştirildi. Prodüksiyon şirketi dergi kapak çekimlerinden defilelere, influencer kampanyalarına, kamera arkası dizilerine, moda veya sanat belgesellerine, hatta senaryolu drama dizilerine kadar her şeyi üretiyor. Büyükbabamın yarattığı tüm fikir, kendisine ve kardeşlerine konseptten teslimata kadar tüm medya içeriği üzerinde kontrol sağlamaktı. Hatta büyükbabamın ailesinde Kismet Yayıncılık adında bir yayıncılık şirketi bile var."

"Onları duymuştum. Bu çok güzel. Görünüşe göre oldukça bağlantılısınız."

"Kismet hakkında pek bir şey bilmiyorum. Sadece o dünyaya dahil olan bir grup kuzenim var."

"Yani, bu hafta sonu kullandığınız modeller-"

"Ajansımızın bir parçası, evet. Dergiler ve Hollis Stüdyoları için çalışıyorlar."

"Yani sürekli çalışıyorlar."

"Çalışıyorlar."

"Etkileyici."

"Hukuk fakültesine gittiğini okumamış mıydım?"

"Yaptım. Ve bir gün şirketin hukuk ekibinin bir parçası olacağımı düşündüm."

"Fikrini ne değiştirdi?"

"Babam öldü ve benim devreye girip tüm operasyonları öğrenmem gerekti. Dergilerdeki yaratıcılıktan gerçekten keyif aldığımı keşfettim."

"Hukuka geri dönmeyi düşünüyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Elbette hâlâ işin içindeyim ve dergilerle birlikte gelen pek çok yasal sorun var. Bu şekilde her iki dünyada da oynayabiliyorum. Ayrıca seyahat edebiliyor ve güzel kadınlarla tanışabiliyorum." Ona göz kırpıyorum.

"Burada olmamın tek sebebinin bu olduğuna eminim."

"Sadece bu değil." En azından artık değil.

Yüzü kızarıyor. "Tipik bir tatil sorunu ne gerektirir?"

İçkimi yudumlamak için durup düşünüyorum. "Altı ay sonrasını planlamaya başlarız. Tema, ton, renk paleti. Aralık ayı bizim için en önemlilerinden biri - hem şenlikli hem de zarif olmalı. Işıltı istiyorsunuz ama derinliği de olsun."

Başını sallayarak yazıyor.

"Bu yıl," diye devam ediyorum, "farklı bir şeyi öne çıkarmak istedim. Kökleri bir yere dayanan bir şey. Kışın Quebec'in eski dünya cazibesi, dar sokaklara dizilmiş ışıklar, yük gibi hissettirmeyen kar ile büyümlü bir niteliği var. Sinematik. Romantik."

"Bu şehre aşık olmak için zaman harcamış bir adam gibi konuşuyorsun," diyor sayfadan başını kaldırmadan.

Aşık olmayı hiç düşünmedim. Hele ki çok az tanıdığım birine. Ama içimden bir ses, Shelby'nin yanında farklı hissediyorum. Daha iyi. Daha mutlu. İçerik. "Belki de öyle."

Kalemi kısa bir süreliğine durur.

"Aralık baskı tarihine yetişmek için Ekim ayında çekim yapıyoruz. Çünkü çekim sadece seçenekleri daraltmak içindi."

"Peki son kapağa nasıl karar veriyorsunuz?"

"En zor kısmı da bu." Gülümsüyorum. "Test ediyoruz. Ruh hali panoları, maketler, bazen okuyucu panelleri. Ama sonuçta içgüdüsel bir karar. Fotoğrafa bakıyorum ve kendime soruyorum: Bu birisini durduruyor mu? Bir şey söylüyor mu?"

"Peki hiç kendinizi sorguladığınız oluyor mu?"

"Her zaman," diye itiraf ediyorum usulca. "Büyükbabamın bir vizyonu vardı. Babam her şeyi farklı yaptı. Kişisel ve profesyonel olarak hatalar yaptı. İşi devraldığım günden beri doğru şeyi yapıp yapmadığımı sorguladım. İşin her yönünü, her bir şirketi öğrenmek ve onların çıkarına en uygun olanı bulmaya çalışmak zorunda kaldım."

"Onun yaptığı gibi onları yönetmek mi istiyorsun?" "Hayır. Onları yeniden başarılı kılmak istiyorum." "Başarılı değiller mi?"

"Öyleler ama onun yüzünden değil. En azından son birkaç yıldır. Neyse ki ekibi her şeyi bir arada tuttu."

Sonunda yukarı bakıyor. Gözleri yumuşak, ama her şeyi gördüğünde altında keskin bir şey var. İyi olanı. Korunan. İsmine arkasındaki adamı. "Sanırım senin hikayende daha fazlası var," diyor.

Kısa molamızın ardından, ufuk çizgisinin baş tacı olan Château Frontenac'a doğru yokuş yukarı dolaşıyoruz. Shelby fotoğrafını çekmek için ısrar ediyor.

her açıdan, ve ben onu durdurmuyorum. Mükemmel kareyi yakalamak için yerinde dönerken gözlerinin parlamasını, saçlarının güneş ışığını yakalamasını izlemek hoşuma gidiyor.

Öğle yemeği için Le Chic Shack'e gidiyoruz; burası rahat yemekleriyle sevdiğim yerel bir mekân. Burası aynı zamanda kaldığımız otel olan L'Auberge Saint-Antoine'ın sahiplerinden birine ait. İçerisi sıcak ve davetkâr, ahşap kirişler ve tuğla duvarlar, sessiz sohbetin uğultusu etrafımızı bir battaniye gibi sarıyor.

Cam kenarında bir masaya yerleştik. Servis görevlisi bize menüleri getiriyor ama Shelby kendi menüsünü hemen bırakıyor, gözleri benimkilere kayıyor.

"Şimdiye kadar sorularıma cevap verme konusunda iyi davrandınız," diyor. "Ama şimdi bir şey sormak istiyorum... belki kayıtlara daha az geçecek."

Merakla kaşımı kaldırıyorum. "Artık objektifmiş gibi davranmıyor musun?"

"İlk öpücük ile son orgazm arasında bir yerde bu illüzyondan vazgeçtim."

Bu ona yavaş ve seksi bir sırtış kazandırıyor. Ve farkında olsun ya da olmasın, her ikisinden de daha fazlasını vaat ediyor. "Tamam o zaman. Vur bana."

"Seni ne motive ediyor, Spencer? Yani seni gerçekten motive eden. Derginin ötesinde, yaratmaya çalıştığın imajın ötesinde. Yaptığın şeyi *neden* yapıyorsun?"

Beklediğim soru bu değildi.

Pencereden dışarı bakıyorum. Cadde cıvıl cıvıl; kameralı turistler, dondurma külahlarını hızla yalayan çocuklar, daha bir saat önce yaptığımız gibi el ele yürüyen çiftler.

"Sanırım miras fikrini seviyorum," diyorum yavaşça. "Benden sonra gelecek aile üyelerinin gurur duyacakları bir şey olmasını istiyorum. Kalıcı bir şey inşa etmek istiyorum. Sadece dergi değil, anlattığımız hikayeler, yakaladığımız anlar. Bundan yirmi yıl sonra birinin Aralık sayısını açıp bir şeyler hissetmesini istiyorum. O modelin kim olduğunu merak etsin. Karı hayal etsin. Mevsimin tadına varsın."

Shelby oturuyor ve sanki aklımı okumaya çalışıyormuş gibi sessizce bana bakıyor. "Bu beklenmedik derecede şiirsel."

Kıkırdıyorum. "İçimi dışıma çıkarıyorsun."

Yemekler geliyor -yüksek hamburgerler, elle kesilmiş patates kızartmaları ve aramızda bir şişe soğuk elma şarabı. Yavaş yavaş yiyoruz, lokmalar arasında gülüyoruz. Shelby bana şimdiki baldızıyla birlikte çalıştığı ilk günlerden bahsediyor. Ve sonra, bu sona erdiğinde, Kingston'da nasıl serbest çalıştığını, kabarık yazılar yazdığını

ve ölüm ilanlarını ve bir keresinde kuş yemliklerinin sincaplara karşı korunması konusunda hararetli bir tartışmanın yaşandığı bir belediye meclisi toplantısını nasıl haberleştirdiğini anlatıyor.

"Sürükleyici gazetecilik," diye takılıyorum ve o da bana bir kızartma fırlatıyor.

Öğle yemeğinden sonra, Şato'nun ön tarafını saran tahta kaldırım olan Terrasse Dufferin boyunca dolaşıyoruz. Lawrence Nehri önümüzde uzanıyor, uçsuz bucaksız ve güneşin altında ıslıl ıslıl. İşportacılar yakınlarda keman ve akordeon çalıyor ve öğleden sonra esintisi yaz gibi tatlı ve geçici kokuyor.

Duruyoruz, içine çekiyoruz.

"Burayı özleyeceğim," diyor Shelby, neredeyse kendi kendine. "Sadece şehri değil. *Bunu* da. *Bizi*."

Kalbim sıkışıyor. "Ben de öyle."

"Yarın sabah erkenden ayrılıyorum." "Ben de öyle."

Yüzünü bana dönüyor, ifadesi birden ciddileşiyor. "Şimdi ne olacak, Spencer?"

Keşke cilalı bir cevabım olsaydı. Bir cümle. Ama bu, gerçeği hak eden bir an gibi geliyor.

"Bilmiyorum," diyorum dürüstçe. "Ama ne istediğimi biliyorum." "Neymiş o?"

"Sen. Sadece bir hafta sonu için değil. Bunun nereye gittiğini görmek istiyorum." Gözleri benimkileri arıyor. "Aradaki mesafeye rağmen mi?"

"Mesafe beni korkutmuyor." Beni korkutan Shelby'nin benimle aynı şeyi istememesi.

Hemen cevap vermiyor ama bir adım daha yaklaşıyor, eli benimkini buluyor, parmakları benimkilerin arasında kıvrılıyor, sıcak ve sabit.

Otele yavaşça geri dönüyoruz, henüz günü geride bırakmaya hazır değiliz. Asansörle yukarı çıkarken ikimiz de pek konuşmuyoruz ama bu rahatsız edici bir sessizlik değil. Kalan saatlerin ve ikimizin de gelmekte olduğunu bildiğimiz şeyin farkındalığıyla dolu.

Süitime döndüğümde, ben dün gece bitiremediğimiz şişeden birer kadeh köpüklü şarap doldururken o pencereye doğru yürüyor. Manzara muhteşem ama benim gözlerim sadece onu görüyor.

Bardağı ona uzattığımda parmaklarımız birbirine değiyor. Bana bakıyor ve bakışlarında bir şey var, aynı anda hem arayan hem de cesur.

"Yarın ayrılıyoruz."

Başımı salladım. "Ama hala bu gecemiz var."

İçeri giriyor, şarap kadehi arkasındaki masada unutulmuş. "O zaman bir saniyesini bile boşa harcamayalım."

Kendi bardağımı bırakıp ona uzanıyorum, kalbimin atışına uygun bir aciliyetle onu kendime çekiyorum.

Elleri ceketimin altından kayıyor, beni göğsüne doğru çekiyor ve onu çoktan özlemiş gibi öpüyorum.

Söz yok, tereddüt yok. Sadece aramızdaki bu bağ ve sabah olduğunda her şeyin değişeceğine dair dile getirilmemiş bir anlayış.

Onuncu Bölüm

Shelby

Dudakları aç ve umutsuz bir öpücükle benimkileri buluyor ve damarlarımda elektrik çarpmasına neden oluyor. Nefes almak için zorlukla zaman buluyoruz çünkü ikimiz de bunun birlikte son gecemiz olabileceğini anlıyoruz ve her dokunuş, her öpücük, bu farkındalıkla büyümüş gibi hissediyor.

"Tanrım, Shelby," diye mırıldanıyor Spencer dudaklarıma karşı, elleri bedenimin üzerinde sahiplenici bir acelelilikle dolaşıyor. "Sana doyamıyorum."

Ağzının içinde usulca inliyorum, öpücüğü derinleştirirken parmaklarım saçlarına dolanıyor. Onun tadı ve vücudunun benimkine karşı sıcaklığı sarhoş edici. Sertliğinin bana baskı yaptığını hissedebiliyorum ve vücudum da aynı şekilde karşılık veriyor, ona doğru yumuşuyor, onu kabul etmeye hevesli. Bu adamın benim olduğunu iddia etmek istiyorum ama sadece bir hafta sonu birlikte olmuşken nasıl bu kadar yoğun duygular hissedebilirim?

"Sana ihtiyacım var Shelby" diye fısıldayacak kadar uzun süre öpüşmeyi kesiyor.

"Evet," diye nefes alıyorum, sesim boğuk, neredeyse tanınmaz halde.

"Şimdi.

Lütfen, Spencer."

Yatağa doğru tökezliyoruz, kollarımız bacaklarımız birbirine dolanmış, ağızlarımız teması hiç kesmiyor. Ayakkabılarımı çıkarıyorum, Spencer da aynısını yapıyor, elleri bluzumun düğmeleriyle uğraşmaya başlamış bile. Ben kemerini karıştırıyorum, parmaklarım beceriksiz. Bluzum yere düşüyor, hemen ardından sütyenim geliyor.

Spencer'ın gözleri kararıyor ve beni belden yukarısı çıplak bir şekilde gördüğünde dudaklarını yalıyor. Göğüslerimi avuçluyor, başparmakları meme uçlarımda geziniyor ve ruhumun derinliklerinden gelen bir nefesi çekiyor. "Çok güzelsin," diye mırıldanıyor, sesi arzuyla sertleşiyor. "Bunun olmasını hiç beklemiyordum. Kurulun ve diğerlerinin beni nasıl gördüğünü biliyorum ama Tanrım, lütfen inan bana Shelby, ben onların düşündüğü gibi biri değilim. Her hafta farklı bir kadınla yatmıyorum. Sen farklısın. Sen-"

Gülümsüyorum, parmağımı dudaklarının üzerine koyup onu durdururken kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor. "Sana inanıyorum, Spencer. Normalde ben de bir erkekle bu kadar çabuk yatağa atlamam."

Giysilerimizin geri kalanını çılgınca bir aceleyle çıkarıyoruz, nefeslerimiz kesik kesik geliyor. İkimiz de çıplak olduğumuzda, Spencer beni

ve beni yatağa yatırıyor. O da onu takip ediyor, vücudu benimkini sarıyor. Teninin benimkine değmesi o kadar doğru, o kadar doğal, o kadar mükemmel hissettiriyor ki. Titriyorum.

Boynumdan aşağı öpücükler bırakıyor, dudakları tenimi karıncalandıran bir ateş yolu açıyor. Odun ve baharat karışımı kolonyasının kokusu etrafımı sarıyor ve her hissi artırıyor. Elleri sanki her santimini ezberlemek istercesine bedenimi keşfediyor. Ağzı meme ucumu bulduğunda çığlık atıyorum, bu his neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. Dili hassas tepe noktasının etrafında dönüyor ve daha fazlası için yalvarmamak için dudağımı ısıırıyorum.

Başım arkada, gözlerim sımsıkı kapalı ve boynum gergin bir şekilde inliyorum, ellerim omuzlarını kavırıyor, parmaklarımın altındaki sert kasları hissediyorum. "Lütfen..."

Yalvarışımı anlıyor ve bir elini bacaklarımın arasına kaydırıyor, beni ıslak ve hazır bulduğuna eminim. Güçlü, kalın parmakları kolaylıkla içeri kayıyor ve ben nefes nefese kalıyorum, kalçalarım elinin karşısında kıpırdanıyor. Sürtünme enfes.

İnliyor, iki parmağı içime girip çıkıyor ve beni hızla doruğa doğru sürüklüyor. "Senin içinde olmak istiyorum." Sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor ve tenimde titreşiyor.

"Evet," diye nefes alıyorum, vücudum beklentiyle titriyor. "Sana içimde ihtiyacım var Ben."

Spencer parmaklarını çıkarıyor ve gözlerimin önünde onları yalayarak temizliyor, Tadımın tadını çıkarıyor, gözleri dilinin her hareketinde tutkuyla yanıyor. Kendini girişime yerleştiriyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. Bir anlık durgunluk, aramızda geçen sessiz bir mesaj var. Sonra tek bir hamleyle beni tamamen dolduruyor.

Haykırıyorum, bedenim ona uyum sağlamak için geriliyor. Onun içimdeki hissi ezici, zevk ve lezzetli bir ağrının karışımı.

Bir an için durur. "İyi misin?" diye soruyor, kendini tutma çabasıyla sesi gerginleşiyor.

Nefesim kısa nefesler halinde geliyor. "Evet. Ama lütfen beni bekletme. Kımılma."

İtmeye başlıyor, hareketleri önce yavaş ve kasıtlı, sonra daha hızlı, daha ciddi bir ritme dönüşüyor. Yüz ifadesi bile sertleşiyor.

Bacaklarımı ona dolayarak daha derine çekiyorum, ellerim sırtını kavırıyor, tırnaklarım etini tırmalıyor. Bedenlerimizin çıkardığı sesler

Birlikte odayı doldururlar; tenin tene çarpması, ıslak emme sesleri, sert nefes alışlar, arzu dolu homurdanmalar ve inlemeler.

Vücudumda gerilim artıyor, her itişte bir ihtiyaç sarmalı sıkılaşıyor.

Spencer'ın gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, bakışları yoğun ve odaklanmış.

"Bu... sanki onlarca yıldır bu dansı yapıyormuşuz gibi hissettiriyor." Son kelime uzun bir iniltiye dönüşüyor, vücudu benimkine karşı artan bir hızla hareket ediyor. "Daha fazlasını istiyorum. Her şeyi istiyorum. Shelby, sahip olabileceğim her şeyi istiyorum."

Yanıt olarak sadece inleyebiliyorum, bedenim serbest kalmanın eşiğinde. Zevk artıyor, bir dalga yükseliyor ve üzerimden geçtiğinde beni titretecek ve nefessiz bırakacak kadar yoğun bir orgazma sürüklüyor. Ayak parmaklarım ve el parmaklarım kıvrılıyor. Göz kapaklarımın ardında yıldızlar titreşiyor.

Spencer beni uçurumun kenarına kadar takip ediyor, sağlam gövdesi sarsılıyor ve kendi boşalması sırasında adımı haykırıyor. Üstüme yığılıyor, nefesi kesiliyor, kalbi göğsüme doğru sertçe çarpıyor.

Bir süre öylece yatıyoruz, bedenlerimiz hâlâ birleşik, nefeslerimiz yavaş yavaş normale dönüyor. Ve sonra, dün geceki gibi, yana doğru yuvarlanıyor, beni de yanına çekiyor, kollarını bana doluyor, beni kendine yaklaştırıyor.

"Vay canına," diye kıkırdıyor
usulca. Benim cevabım da aynı
şekilde esprili. "Evet"

Bir süre öylece uzandık, bedenlerimiz birbirine yapışmış, kalplerimiz senkronize bir şekilde atıyordu. Pencereilerin dışındaki gece hayatının uğultusu ve klima dışında oda sessiz. Ve şimdi yaklaşan sabahın ağırlığı aramızda asılı duruyor, birlikte geçireceğimiz zamanın hızla tükenmekte olduğunu sessiz bir şekilde hatırlatıyor.

Sonunda Spencer kıpırdanıyor, eli hafifçe sırtımda geziniyor. "Aç mısın? Oda servisinden bir şeyler sipariş edebilirim?"

Sanki bir işaretmiş gibi midem gurulduyor. "Kulağa mükemmel geliyor." "Ne yemek istersin?"

"Bilmiyorum. New Yorklu bir milyarder, Kanadalı hafta sonu sevgilisiyle gece geç saatlerde atıştırmak için ne yapar?" Durumu hafife almaya çalışıyorum ama gülünecek bir durum olmadığını hissediyorum. Yine de gülmeye çalışmazsam gecenin geri kalanında ağlayacağımdan korkuyorum.

Spencer yatağın yanındaki telefona uzanmadan önce bir süre bana uzun uzun bakıyor.

"Merhaba, odama büyük boy pepperoni pizza sipariş etmek istiyorum lütfen. Ve eğer varsa çikolata soslu dondurma. Teşekkür ederim." Telefonu kapatıyor ve bana dönüyor, gözleri sıvı havuzları gibi. "Hâlâ vaktimiz var," diyor, sesi nazik. "Biraz kendimizi şımartacağız, enerjimizi yenileyeceğiz ve sonra gecenin geri kalanını sevişerek geçireceğiz."

Kalbim ikiye ayrılmış gibi acıyor ama elimden gelen en iyi gülümsemeyi yapıyorum. "Bu hoşuma giderdi."

Yemek geldiğinde, yavaşça, bornozlara sarınarak, koltukta oturarak, arka planda yumuşak bir müzikle, öpücükler ve kahkahalar arasında birbirimize lokmalar yedirerek yiyoruz. Az önceki gerginlik gitmiş, yerini gerçek olamayacak kadar iyi hissettiren şefkatli bir yakınlık almıştı.

Yemeğimizi bitirdikten sonra Spencer beni yatağa geri götürüyor, hareketleri yumuşak ve kasıtlı. Bu sefer acelemiz yok, aciliyet yok. Bunun yerine, her anın, her dokunuşun, her fısıldanan kelimenin tadını çıkarmak için derin, ağrıyan bir ihtiyaç var.

Beni narin bir çiçekmişim gibi öpüyor, elleri vücudumun kıvrımlarında nazik bir saygıyla geziniyor.

Onun dokunuşunda eriyorum, bedenim her okşamasına karşılık veriyor. Bu kez içime girdiğinde, derin duygulardan ve kalıcı bir şeylere duyulan özlemenden bahseden yavaş, şefkatli bir hareketle giriyor.

Bedenlerimiz nefes almak kadar doğal hissettiren bir ritimle birlikte hareket ediyor. Zevk yavaş yavaş artıyor, beni içten dışa doğru tüketen yavaş bir yanma. Birbirimizin nefesini içimize çekiyoruz, birbirimizin dudaklarının tadına bakıyoruz, birbirimizin bedenlerini hissediyoruz, inlemelerimiz yumuşak ve samimi mırıltılar.

Serbest kaldığımızda tek vücut oluyoruz, bedenlerimiz aramızdaki bağıın yoğunluğuyla titriyor. Birbirimize sıkıca sarıldıktan sonra tenimiz kayganlaşıyor, kalp atışlarımız hızlanıyor. Gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan aşağı akıyor.

Karanlık odada birbirimizin kollarına sarılmış yatarken, yaklaşan sabahın gerçekliği içime işlemeye başlıyor. Spencer'dan ayrılma, Kingston'daki hayatıma geri dönme düşüncesi içimi derin bir hüznle dolduruyor.

Hafifçe kayıyorum, yıldızları görebilmek için perdeleri açık tuttuğumuz pencerelerden gelen loş ışıktaki gözlerim onunkilerle buluşuyor. "Keşke daha fazla zamanımız olsaydı."

Başparmağını hafifçe yanağıma sürterek gözyaşlarımı siliyor. "Ben de öyle. Her şeyden çok."

Sanki zamanın ilerlemesini durdurabilecekmişiz gibi birbirimize sıkıca sarılıyoruz. Ama sabah çok erken gelir ve onunla birlikte kaçınılmaz olan

Güle güle.

Şafağın ilk ışıkları perdelerin arasından süzölmeye başladığında, sessizce ve gizlice kolunun altından sıyrılıyorum. Spencer mışıl mışıl uyuyor, nefesleri yumuşak ve eşit.

Yatağın yanında durup ona bakarken kalbim kararsızlıktan ağırlaşıyor. Uyurken çok huzurlu görünüyor ve içimi bir pişmanlık acısı kaplıyor. Gitmem gerektiğini biliyorum ama ondan, paylaştıklarımızdan uzaklaşma düşüncesi neredeyse dayanılmaz.

Yatağın kenarına uzanarak yanağına hafifçe dokunuyorum. Hafifçe kıpırdıyor ve onu uyandırmaktan korkarak elimi hızla geri çekiyorum. Derin bir nefes alıp kendimi dengelemeye çalışıyorum.

"Bunu yapamam," diye fısıldıyorum, sesim titriyor. "Öylece çekip gidemem." Ama yapmak zorundayım. Kendimi korumalıyım, kalbimi korumalıyım.

Ayağa kalkıyorum, kararlılığım güçleniyor ve masadan sessizce bir not defteri ve kalem alıyorum. Yazmaya başlıyorum, kelimeler kalbimden akıyor. Ama sonra duruyorum ve kâğıdı buruşturup atıyorum. Yeni bir tane alarak baştan başlıyorum, basit ve öz tutarak.

Spencer,

Bu hafta sonu inanılmazdı ve bunu asla unutmayacağım. Bana kendimi çok özel hissettirdiniz.

Tamamlanan makaleyi birkaç gün içinde incelemeniz için göndereceğim.

Sevgiler,

Shelby

Duraklıyorum, kelimelere bakıyorum. Bir damla gözyaşının yanağımdan süzöldüğünü hissediyorum ve hemen siliyorum. Daha fazla yazmak, duygularımı, korkularımı, umutlarımı dökmek istiyorum. Ama kendimi durduruyorum, böylesinin daha iyi olduğunu biliyorum.

Notu yanındaki yastığın üzerine koyuyorum.

Uyuyan formuna son bir kez baktıktan sonra dönüp sessizce odadan çıkıyorum ve kapıyı arkamdan usulca kapatıyorum. Koridor sessiz, ben asansöre doğru ilerlerken otel hala uyuyor. Kapılar arkamdan kapandığında duvara yaslanıyorum, gözyaşlarımı tutmak için mücadele ederken gözlerim kapanıyor.

Bu hafta sonu bir kasırga gibiydi, bir rüya gerçek oldu. Bir kariyer fırsatı olarak başlayan şey çok daha fazlasına dönüştü. Ama şimdi gerçeklerle yüzleşme zamanı. Çok farklı şehirlerde çok farklı hayatlar yaşıyoruz. Ülkeler. Ben Spencer Hollis gibi bir adamın hayatında ihtiyaç duyacağı türden bir kadın bile değilim. Ne derse desin, o sorumlulukları ve yükümlülükleri olan çok zengin bir adam. Ben ünlüler hakkında yazmaya çalışan küçük bir kasaba gazetecisiyim. Pek çok açıdan uyuşmuyoruz.

Bu hafta sonu bir andı. Güzel bir an ama hayatımızdan bir zaman dilimi, daha fazlası değil.

Acele edersem, eve dönüş uçağını daha erken yakalayabilir ve havaalanında Spencer'la karşılaşma riskinden kurtulabilirim.

Odama ulaştığımda eşyalarımı çantama atıyorum ve seyahat kıyafetlerimi giyiyorum. Ne kadar güzel bir oda. Ve tadını çıkarmak için neredeyse hiç zaman harcamadım. Tavana bakıyorum ve Spencer'ın odasına koşup kendimi onun kollarına atmayı diliyorum.

Başımı sallayarak eşyalarımı aldım ve odadan çıktım. Neyse ki, bir Uber sadece birkaç dakika uzaklıkta. Havaalanına vardığımda uçuşumu değiştirebileceğimi öğrenince o kadar rahatladım ki neredeyse ağlayacaktım. Spencer'ın beni burada bulup bulmayacağını, gittiğim için bana kızıp kızmayacağını merak ederek oturup bekleyebileceğimi sanmıyorum. Beni gördüğünde ikinci bir bakış atmayacağından endişelendim.

Derin bir nefes alıyorum ve eve dönüş yolculuğuna hazırlanıyorum. Bundan sonra ne olursa olsun, Spencer Hollis'le Quebec City'de geçirdiğim bu bir hafta sonunun sonsuza dek hatırlayacağım bir anı olacağını biliyorum.

On Birinci Bölüm

Shelby

Gelen kutuma bakıyorum, sanki aniden canlanacak ve bana beklediğim şeyi verecekmiş gibi - Spencer'dan bir şey, herhangi bir şey.

Quebec City'de onun yatağından sıvışıp aceleyle otel odama döndüğümünden beri iki hafta geçti. Yastığının üzerine bir not bırakıp makaleyi incelemesi için ona göndereceğimi söylememin üzerinden iki hafta geçti. Söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki, ama sonunda korkup vazgeçtim. "*Shelby'yi seviyorum*" diye imzalamış olsam da, umarım birlikte geçirdiğimiz birkaç günün benim için hızlı bir veda notunda söyleyebileceğimden çok daha fazla şey ifade ettiğini anlamıştır.

Uyanıp beni kovalayabileceği endişesiyle duş almaya bile vakit bulamadım. Eşyalarımı bavulumla attım ve olabildiğince hızlı bir şekilde havaalanına kaçtım. Şansıma daha erken bir uçuşta yer vardı. O daha uyanmadan ve onu ektiğimi fark etmeden havalanmıştım.

Umarım.

Yazdığım makaleyi ona gönderdim. Üç gün sonra. Profesyonelce yazılmış, dikkatlice düzenlenmiş ve kalbim satır aralarında gizlenmişti.

Ve o zamandan beri ondan tek bir kelime bile duymadım. Aldığını biliyorum, e-postaya bir onay makbuzu koydum.

Bir teşekkür değil. Kırmızı mürekkepli bir düzenleme değil. Reddetme yok. Sadece sessizlik.

İtiraf etmeliyim ki, kendimi biraz bam-bam-teşekkür ederim-hanımfendi gibi hissediyorum. Ve bu benim hatam. İlk randevularla ilgili tüm normal kurallarımı göz ardı etmeme izin verdim. Adamın çalışmasını izlemek ve ona birkaç soru sormak dışında hakkında çok az bilgiye sahip olduğum bir akşam yemeği randevusunu kabul ettim. Kahretsin, benden hafta sonu için ona katılmamı istedi çünkü kadın-erkek ününü düzeltmek istiyordu. Elbette, ikimiz de iş için aynı yerdeydik ve birlikte yemek yemek mantıklıydı.

Ama o buna randevu dedi. Ve ben onunla yattım.

Sadece bu da değil, aynı zamanda hiç tanımadığım bir adama sıırıslıklam aşık oldum. Onunla iki unutulmaz gün ve gece geçirdim, biliyordum ki

Normalde benden daha sofistike, daha dünyayı gezmiş ve finansal olarak çok daha güvenli kadınlarla çıkardı.

Adam benim ligimden çok uzakta; farklı spor dallarındayız. Yine de, buluşmamızın tek amacı bir makaleyi kendi lehine çevirmek olan bir adamla bir kaçamağa sürüklenmeme izin verdim. Ön cepheyi kırmak ve aile şirketini yeniden markalaştırmaya odaklanmış ve her ay etrafını saran muhteşem modellerle yatmayan bir işadamı resmi çizmek için elimden geleni yaptım.

Ellerimle yüzümü kapatıyorum. Eğer bu bir hataysa, neden bu kadar acıyor? On dört gün boyunca kaşık kaşık dondurma ya da fıstık ezmesi yedim. The Hollis Group'u Google'da araştırdım ve aile şirketinin her yönünü derinlemesine inceledim. Kolunda güzel kadınlar olanlar da dahil olmak üzere bulabildiğim her fotoğrafını aradım ve kadınlara karşı hislerine dair herhangi bir ipucu bulmak için yüz ifadesini ve vücut dilini inceledim.

Biraz sapık gibi hissettirdi.

Ayrıca o fotoğrafların her birinde bir kadın ona gülümserken, o sıkılmış görüldüğünde büyük bir rahatlama yaşadım.

Spencer Hollis'ten haber alamamış olabilirim ama Marika beni durmadan arıyordu ve ben de ondan kaçırıyordum. Shaun beni kontrol etmek için aramış gibi göstermeye bile çalıştı. Ben bundan daha zekiym. Sadece onun telefonunu kullandı.

Çok zeki baldızımın Quebec'te geçirdiğim uzun hafta sonu boyunca neler olduğu hakkında hiçbir fikri yok ama bahse girerim altıncı hissi çıldırıyordur.

Sonunda cesaretimi topladığımda, şirketin web sitesinden iş e-postasını buldum ve Spencer'a iki e-posta gönderdim. İkisi de arkadaşçaydı, hiçbir şey olmamış gibi davranıyorlardı. Kaçmamıştım ve aşık olmamıştım.

İkisi de cevapsız kaldı.

Bir telefon numarası buldum ve aramayı denedim. Doğrudan telesekretere yönlendirdi. Mesaj bırakmadım. Ne diyebilirdim ki? Üzgünüm, sen uyanmadan bir korkak gibi kaçtım mı? Panikledim çünkü ne kadar çok hissetmeye başladığıma güvenmiyordum. Benim hatam. Lütfen beni affet.

Bu sesli mesaja bırakılacak türden bir şey değil. Ve asistanının aramayı izlemesi riskini almak istemedim.

Artık soğumuş olan kahvemden bir yudum aldım ve irkildim. Yuk. Ofisimin penceresinin dışındaki yağmur bütün gün dinmedi ve Kingston sokaklarını gri bir bulanıklığa dönüştürdü. Ruh halime uyuyor. O birkaç gün boyunca aldığım notları o kadar çok kez tekrar okudum ki neredeyse ezberledim. Bu yolculuğa, insanların kendisine milyarder bir çapkın olarak değil, milyarder bir işadamı olarak bakmasını isteyen zengin bir adam hakkında dürüst bir makale kaleme alacağımı düşünerek başladım. Odak noktası yatacağı bir sonraki kadın değil, ailesinin mirasını yeniden kurmak olan bir adam.

Ve yapmak istediğim şeyi başardım. Spencer Hollis, yandaşlarının inandığı gibi bir baştan çıkarıcı değil. O babası değil. Şirketleri ve yaptığı işi gerçekten önemsiyor. Ailesini gururlandırmak istiyor.

Ama eğer makalem onun imajını düzeltmeye yardımcı olduysa, neden ondan haber alamadım? Sadece teşekkür etmek için bile mi?

Kızgın olduğuna ikna oldum. İncinmiş. Bitti.

Ona bir şans vermeden onu terk ettim. Belki de hak ettiğim budur.

Yine de masamın çekmecesini açıp telefonumu çıkarıyorum. Son bir deneme.

New York'taki ofisinin numarasına ilerliyorum ve kendimi vazgeçiremeden önce ara tuşuna basıyorum.

Bir kere çalıyor. İki kere.

"Spencer Hollis'in ofisi, Linda Morgan konuşuyor."

Yutkunuyorum. "Merhaba, Bayan Morgan. Ben Shelby, Shelby Bailey. Spencer'ı arıyorum."

Diğer uçta kısa bir duraklama oluyor. "Merhaba, Shelby. Korkarım Bay Hollis şu anda ofiste değil. Mesaj bırakmak ister misiniz?"

Tereddüt ediyorum çünkü artık ne yaptığımı bile bilmiyorum. "Hayır, ben sadece... Onunla konuşmayı umuyordum. Acil bir durum yok."

"Kendisine ulaşmaya çalıştığınızı biliyorum. Makaleyi şirket bültenimizde ve yerel bir gazetede yayınlattık. Geri dönüşler tam da umduğu gibi oldu. Konuşmayı planladığınızı sanıyordum-"

Keskin ve beklenmedik bir kapı sesi konuşmayı böldü. Cuma öğleden sonraları pek ziyaretçim olmaz.

"Shelby, hala orada mısın?"

"Oh, evet, üzgünüm. Biri kapımı çalıyor. Spencer'a aradığımı söyler misiniz lütfen?"

"Elbette, ama-"

"Teşekkür ederim." Ziyaretçim kapıyı tekrar çaldı, bu sefer biraz daha yüksek sesle.

Birileri sabırsızlanıyor.

Telefon hala kulağımdayken dönüp ofisimin kapısında kimin durduğunu gördüğümde neredeyse düşürüyordum.

Bu o.

Spencer.

Yağmurdan sırlıslık olmuş, üzerinde Quebec'ten hatırladığım kömür grisi paltosu, saçları nemli ve kenarları hafifçe kıvrılmış, gözleri gerçek olduğumdan emin değilmiş gibi benimkilere kilitlenmiş.

"Shelby?" Linda'nın sesi telefonun içinden belli belirsiz süzülüyor.

Yavaşça indiriyorum, tek kelime etmeden aramayı sonlandırıyorum ve sandalyemden kalkıyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor ve gözlerimi Spencer'dan ayıramıyorum. Elinde bir şey tutuyor. Makalemin basılı bir kopyası mı o, katlanmış ve kırışmış, sanki defalarca okunmuş ve tekrar okunmuş gibi?

Spencer'ın sesi duygu yüklüdür. "Mesaj bırakmanıza gerek yok."

Göğsümde umut çiçekleri açıyor. "Buradasın."

Ofise giriyor ve aramızdaki mesafeyi iki adımda kapatıyor. "Beni görmek isteyeceğinden emin değildim." Tereddüt ediyor, emin görünmüyor. "Her şeyi berbat ettiğimden emindim. Çok hızlı hareket ettim, sana baskı yaptım. Yaptıysam özür dilerim. Böyle olsun istemedim."

Başımı sallıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "Panikledim. Ben de her şeyi berbat ettiğimi düşündüm. Ayrılış şeklim yüzünden bana kızacağını ve beni bir daha asla görmek istemeyeceğini düşündüm."

Spencer gözlerini kapatır ve rahatlama ile hayal kırıklığı arasında bir ses çıkararak nefes verir. "Kızgındım Shelby. Ama sana değil, tatlım. Kendime, sana karşı daha önce dürüst olmadığım için, sana gerçekten nasıl hissettiğimi söylemediğim için."

Yaklaşıyor, eli yanağımı okşamak için uzanıyor. "Gerçeği sormaya geldim Shelby. Yüz yüze. Tüm kartlar masada. Çünkü seni düşünmeden edemiyorum. Bizi. Ve ihtiyacım olan cevapları senin makalende bulamayacağım." Elinde tutuyor. "Çok zekice bu arada. Dürüst. Keskin. Kayıtları düzeltiyor. Ama gerçeğin tamamı değil."

"Hayır," diye fısıldıyorum, kalbim çarpıyor ve vücudum heyecandan titriyor. "Hayır değil."

"Quebec'te olanların benim için olduğu kadar sizin için de bir anlamı olup olmadığını bilmem gerekiyor."

"Öyle oldu," diyorum, kelimeler ancak bir nefes fısıltısı kadar. "Korkmuştum çünkü çok hızlı bir şekilde çok fazla şey hissettim. Kendime bunun sadece bir hafta sonu, sadece bir hikaye olduğunu söyledim ama bu doğru değildi. Yakınından bile geçmiyordu. İnsanlar gerçekten bu kadar çabuk aşık olmazlar. Ama ben aşık oldum."

Spencer gülümsüyor, başparmağı hafifçe yanağıma değiyor. "Sadece bir hafta sonu istemiyorum, Shelby. Sadece kısa bir hikaye de istemiyorum. Geç geceleri, erken sabahları, uygunsuz seyahatleri ve kahveni bir din gibi içmeni istiyorum."

İçimden bir kakhaha kopuyor, ıslak, titrek ve neşeye tehlikeli derecede yakın bir şeyle dolu.

"Seni istiyorum Shelby Bailey," diyor Spencer, sesi alçak, ölçülü ve duygu yüklü. "Kaçsan bile. Bunu şehirler ve sınırlar arasında çözmek zorunda kalsak bile. Varlığımın her zerresiyle seni istiyorum. Hayatımda sana ihtiyacım var."

Elini sıkıyorum, karşımda duran uzun boylu, yakışıklı ve güzel kokan adamın gerçekliğine kendimi bırakıyorum. "Ben de seni istiyorum. Ve artık kaçmayacağım."

Spencer elindeki kâğıt parçasını yere düşürüyor. Yüzümü kavırıyor, gözleriyle yüzümü inceliyor. "Güzel. Çünkü bir daha gitmene izin vermeyi düşünmüyorum."

Ve sonra beni öpüyor, yumuşak, yavaş ve emin bir şekilde, ofisimin tam ortasında, herkesin geçebileceği bir yerde, ama umurumda değil.

Onu içimde tuttuğum her şeyle, özlemle, suçluluk duygusuyla ve belki de sadece bir hafta sonu kaçamağının sahip olabileceğim tek şey olmadığına dair içimi sızlatan umutla öpüyorum.

Ayrıldığımızda alnı benimkine yaslanıyor. "Şimdi ne olacak?" Nefes nefese soruyorum.

"Şimdi mi?" Spencer gülümseyerek mırıldanır. "Şimdi bunu çözeceğiz. Birlikte." Ve işte böyle, taşıdığım ağırlık üzerimden kalkıyor.

"Kurul makaleyi çok beğendi," diyor, yüzüne bir gülümseme yayılıyor. Gözlerindeki rahatlamayı görebiliyorum ve bu kalbimin gururla kabarmasına neden oluyor. "Şirketi ve beni nasıl tasvir ettiğinden etkilendiler. Sonunda benim babam olmadığımı ve iş konusunda ciddi olduğumu görmeye başladılar."

İçimi bir rahatlama dalgası kaplıyor. "Bu harika, Spencer. Senin adına çok mutluyum."

Gözleri minnettarlıkla parlıyor. "Ve Linda, Hayden'ın şehre döndüğünü söyledi. Şirkette daha fazla sorumluluk almak için adım atmaya hazır. Sonunda işler yoluna giriyor gibi görünüyor."

"Bu harika bir haber. Görünüşe göre her şey yerli yerine oturuyor."

Spencer elimi tutuyor, parmakları benimkilerle iç içe geçiyor. "Öyle. Ve hepsi senin sayende. Benim için her şeyi değiştirdin. Dünyaya gerçekte kim olduğumu göstermem için bana bir şans verdin."

Gözlerim yaşla doluyor, kalbim sevgi ve mutlulukla dolup taşıyor. "Ve sen benim için her şeyi değiştirdin. Bana aşkın önceden belirlenmiş bir zaman çizelgesinde gerçekleşmediğini gösterdin. İki yıl ya da iki gün, fark etmez. Eğer doğruysa, şansını denemeye değer."

Spencer eğiliyor, dudakları usulca dudaklarıma değiyor. "Seni seviyorum, Shelby. Ve bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim."

"Ben de seni seviyorum, Spencer. Ve hiçbir yere gitmiyorum."

Sonsöz

Shelby

Auberge Saint-Antoine'daki süitimizin geniş pencerelerinin dışına narin, ısıltılı spiraller halinde yağan kar, Eski Quebec'in çatılarını yumuşak, pırıltılı bir beyaza boyuyor. Şehir sanki nefesini tutmuş, yıl dönümünü bekliyor, gece yarısının gelip bizi hayatımızın bir sonraki bölümüne sürüklemesini bekliyor.

Elimi soğuk cama dayıyorum ve aşağıdaki buzlu kaldırım taşlarından yansıyan ışıkların titreşimini izlerken gülümsüyorum. Noel'de Quebec City, her sokak köşesinde parıldayan peri ışıkları, havada asılı kalan hafif şeker ve baharat kokusu ve aşağıdaki meydandan yükselen ilahicilerin sesiyle bir rüyadır.

Sadece altı ay oldu ama sanki Spencer'ı hayatımın büyük bir kısmında tanıyormuşum gibi geliyor. Yazın onun hakkında bir makale yazmayı kabul ettiğimde, ruh eşimle tanışacağımı ve uzun bir hafta sonu boyunca aşık olacağımı hayal bile edemezdim. Tüm bu fırtınalı ilişki sadece filmlerde ya da kitaplarda olabileceğini düşündüğüm bir şeydi. Sonbaharda derginin resmi fotoğraf çekimini denetlemek için geri döndük ve sonra bana yılbaşı için aynı yere bir gezi ile sürpriz yaptı.

Adam playboy değil. O bir romantik.

Arkamda, kapının kapanırken çıkardığı yumuşak tıkırtıyı ve Spencer'ın paltosunu çıkarırken çıkardığı sessiz hışırtıyı duyuyorum. Ayak sesleri sıcak zeminde ilerliyor ve birkaç dakika sonra kolları belimi arkadan sararak beni güçlü, kaslı göğsüne doğru yavaşça geri çekiyor.

"Üşüdün mü?" diye mırıldanıyor boynuma karşı, nefesi sıcak ve biraz gıdıklayıcı.

Başımı salladım. "Artık değil."

Mırıldanıyor, dudakları kulağımın hemen altındaki noktaya değiyor ve ben onun kollarının tanıdık rahatlığında eriyorum.

"Neredeyse gece yarısı oldu," diyor duvara monte edilmiş antika saate bakarak. "Bir an önce terasa çıkmalıyız yoksa havai fişekleri kaçıracağız."

Başımı geriye eğiyorum ve bakışlarıyla buluşmak için yukarı bakıyorum. "Her zaman buradan izleyebiliriz. Manzara fena değil."

Bu gece gülümsemesinin arkasında bir şey var. Sinirden bir titreşim, belki? Beklenti. Neredeyse görünmez, o kadar zor ki onu bu kadar iyi tanımasaydım kaçırabilirdim.

"Bütün akşam garip bir şekilde sessiz davrandın," diyorum kollarında nazikçe dönerek. "Her şey yolunda mı?"

Eğilip beni öpüyor, yumuşak ve tatlı, alt dudağımı biraz ısıyor ve uyarılma düğmemi açıyor. "Her şey mükemmel." Yavaş bir nefes veriyor ama elime uzandığında doğrudan gözlerimin içine bakmaktan kaçınıyor. "Gel. Gece yarısından önce sana bir şey göstermek istiyorum."

Spencer beni loş otel koridoruna götürüyor, ayak seslerimiz pelüş halıda sessiz. Konukların çoğu alt katta ya da şehirdeki diğer etkinliklerde. Sadece personel etrafta koşuşturuyor ve saat başı gerçekleşecek kutlama için her şeyin yolunda olduğundan emin oluyor. Sessiz bir güvence olarak elimi bir kez sıkıyor ve ben de ona bakıyorum, kalbim tam olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı çarpıyor.

Dışarı çıktığımızda, sokaktan gelen sesler ve müziğin uzaktan gelen uğultusu dışında teras sessiz. "Herkes nerede?" Gökyüzü mürekkep karası, yıldızlar yağan kar perdesinin arasından parlıyor. Bir dizi altın ışık ferforje demir korkuluğu çevreliyor, kenarda kurulmuş küçük masa için özel, romantik bir ortam yaratıyor, iki kadeh şampanya hazır bekliyor ve yakındaki bir sandalyenin arkasına bir battaniye örtülmüş.

"Spencer?"

"Terası bu gece sadece ikimiz için ayırttım." "Peki ya diğer misafirler?"

"Buna çok paraya sahip olmanın bir avantajı diyelim. Ayrıca, başka görüş noktaları da var. Binanın güney tarafına bir şeyler yerleştirilmesi için de para ödemiş olabilirim. Hiçbir şeyi kaçırmazlar."

Gerçekten her şeyi düşünmüş.

Gülümsüyorum, bir çift olarak ilk yılbaşımızı böylesine büyüleyici bir ortamda geçireceğimiz için içten içe seviniyorum. Kollarımı kendime dolayarak manzarayı içime çekiyorum. "Bu çok güzel."

Spencer hemen cevap vermiyor. Onun yerine yine arkama geçip ellerini kalçalarımın altına koyuyor ve çenesini omzuma yaslıyor. "Buradaki ilk hafta sonumuzu hatırlıyor musun?"

"Sonsuza dek hatırlayacağım." Kaçamağımızın heyecanı, paylaştığımız tutku, birlikte geçirdiğimiz son gecenin tanıdık kalp ağrısı. "Bitmesini istemediğimi düşündüğümü hatırlıyorum." Ve sabahın erken saatlerinde gizlice kaçtım çünkü gerçekten sevdiğim ilk adama veda etmeye yüzüm yoktu.

"Öyle olmadı." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Sadece bir sonraki bölüme geçmemiz biraz daha uzun sürdü."

Olağanüstü uzun iki hafta sürdü.

Kollarında dönüyorum, gözlerim onu arıyor. "Spencer..."

Başparmağını yanağımda gezdiriyor, bakışları ciddileşiyor. "Seninle birlikte olmak Shelby, benim için her şeyi değiştirdi. Çalışma şeklimi, yaşama şeklimi, geleceğimi görme şeklimi. Eskiden istediğim her şeye sahip olduğumu düşünürdüm ama gerçek şu ki, bunları paylaşacak özel biri olmadan hiçbirinin anlamı yok."

Kalbim küt küt atıyor. Sanırım ne olacağını biliyorum ama yine de hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum.

Belimi bırakıyor ve bir adım geri atıyor. Sonra yavaşça, kasıtlı olarak, hafif bir kar tozuyla kaplı terasta bir dizinin üzerine çöküyor.

Nefesim kesiliyor, gözlerim yaşarırken iki elimle ağzımı kapatıyorum.

Şehir sessizleşiyor. Ya da belki sadece ben.

Spencer başını kaldırıyor, gözleri karanlıkta parlıyor. "Bu şehirde sana aşık oldum. O zamanlar bilmiyordum ama içimde bir yerlerde senin hayatımı değiştireceğini biliyordum. Beni daha iyi bir adam yaptın, Shelby. Beni bir bütün yapıyorsun. Ve her zorlukla, her macerayla, her sessiz anla birlikte yüzleşmek istediğim başka biri yok."

Ceketinin cebine uzanır ve küçük siyah bir kutu çıkarır. İçinde kadife bir yüzük var. Klas bir şekilde çarpıcı. Narin platin bir ayarda tek bir yuvarlak elmas. Zarif. Zamansız. Tıpkı onun gibi.

"Shelby Bailey," diyor usulca, "lütfen benimle evlenme onurunu bahşeder misin?"

Dünya tek bir kalp atışıyla geri dönüyor. Birden bir müzik duyuyorum, yağan karı hissediyorum ve şehrin üzerinde altın ve gümüşün görkemli bir gösterisiyle patlayan havai fişekleri görüyorum.

"Biliyorum, çok erken gibi gelebilir. Ama tüm romantizmimiz aceleye geldi." Duraksıyor ve kaşlarını hafifçe çatarak başını sallıyor.

"Hayır, aceleye gelmedi, olması gerektiği gibi mükemmeldi. Beklememiz gerekmiyor. Lütfen evet de. Bana hayır dersin ne yaparım bilmiyorum."

"Evet," diye fısıldıyorum, sonra etrafımızdaki patlamalardan beni duyabilmesi için daha yüksek sesle. Ama sesim kesiliyor ve gözlerim bulanıklaşıyor. "Evet. Tabii ki seninle evleneceğim."

Ayağa kalkıyor, biraz dengesiz elleriyle yüzüğü parmağıma geçiriyor. Yüzük parmağıma takılır takılmaz kollarımı boynuna doluyorum, gözyaşlarımın arasından gülüyorum ve o da beni ayaklarımdan kaldırıp, gökyüzü kutlama için arkamızda aydınlanırken beni bir çemberin içinde döndürüyor.

Sonra ayaklarımı kaldırım taşına çarptığında dünya yeniden yavaşlıyor ve o beni öpüyor. Soğuk, havai fişekler, tezahüratlar, Auld Lang Syne'in notaları kayboluyor. Sadece Spencer ve ben, aşk, yumuşak ışık ve sonsuzluk vaadiyle sarmalanmışız.

Ve içimde bir yerlerde, dönüp dolaşıp aynı noktaya geldiğimizi biliyorum. Bizi bir araya getiren şehir, şimdi hikâyemize başladığımız yer.

Spencer ve Shelby'nin düğününe katılın! Bu bonus sonsözü alın ve onlarla birlikte kutlayın.

<https://geni.us/OWIQCBonusEpilogue>

Ve sonra, Marika ve Shaun'un hikayesini öğrenmek için sayfayı kaydırın veya çevirin

Kanada Bağlantısı.

İnternet ünlülerine dönüşen eski sevgililer kendilerini beklenmedik bir şekilde fırtınada mahsur kalmış bulurlar. Bu beklenmedik gelişme onları yakınlaştıracak mı yoksa daha da uzaklaştıracak mı?

Sosyal medya yıldızlığının koşuşturmacası arasında bir mola vermek zorunda kaldım. Ancak, özel bir tatil köyünde dinlendirici bir kaçamak yapma planlarım, bir zamanlar kalbimi paramparça eden adamla yüz yüze geldiğimde beklenmedik bir hal alıyor.

Birlikte küçük bir adada mahsur kaldık ve fırtınadan kurtarılmayı beklerken ortak geçmişimizle yüzleşmek zorunda kaldık. Sonunda her şeyi açıklığa kavuşturduk ve her şey olası bir uzlaşmaya işaret ediyor, ancak şimdi yeniden bir araya gelme şansımızı tehdit edebilecek olan onun şimdiki çıkmazı.

Kanada'nın en önde gelen iki influencer'ının yolculuğuna katılın karmaşık tarihlerinin ve birlikte kapana kısılmış olmanın zorluklarının üstesinden gelmek

*yaz tatilleri sırasında. Geçmişteki aşklarını yeniden alevlendirecekler mi
yoksa bir türlü kapatamadıkları bir sayfaya nihayet veda mı edecekler?*

Tek tıkla Kanada Bağlantısı şimdi

<https://geni.us/CanadianConnection>

Bir Hafta Sonu Koleksiyonu

Dünyanın dört bir yanındaki mekanlarda geçen ateşli aşklar.

Prenses / koruma ve milyarderler, en iyi arkadaşın kardeşi ve eski askeri kahramanlar, düşmanlardan aşıklara ve ikinci şans aşklarına kadar her şey var!
Pasaportunuzu alın ve gidelim...

<https://www.lissannejones.com/oneweekend>

Yazar Hakkında

Anne Lange okuma aşkıyla büyüdü. Birçok romantizm türünü okuyor, ancak bazen bir tutam mizah içeren, genellikle annenizin size asla bahsetmediği günahkâr zevklerin bir tarafı olan seksi hikayeler yazmayı tercih ediyor.

Oh, ve her zaman sonsuza dek mutlu bir son.

Anne, emekliliği ve nihayet tam zamanlı yazmayı dört gözle beklerken günlük bir iş ve bir aile ile hokkabazlık yapıyor. Ontario, Kanada'da harika destekleyici kocasıyla birlikte yaşıyor, üç harika çocuğu ve iki kürklü bebeği var.

Anne'i Facebook'ta bulabilirsiniz:

<https://www.facebook.com/Anne.Lange.Author>

Veya Web Sitesine göz atın ve Anne'nin Bültenine kaydolun

<https://authorannelange.com/>

Ayrıca Anne Lange tarafından

Bu liste baskı sırasında günceldir.

Bu QR kodunu kullanan çalışmaların tam listesi için lütfen Anne'in web sitesine bakın.

Kasa Serisi

Çıkarları Olan Arkadaşlar
Mükemmel An (kısa öykü)
Kendine Ait
Kötücül Hoşgörü
Patron Kim
Güç Değişimi

Yeni Bir Lig Serisi

Eve Kayma Son
Çeyrek Kaba Oyun
Son Geçiş

Kismet Yayıncılık Ailesi

Bay Mükemmel

Sahte Holidate'i Noel

İçin Kelepçelendi

Sutherland Group Serisi

Milyarderle Kaçamak

Patronum Bir Milyarder

Sexy Loggers Serisi

En Çılgın Hayalleri En

Sıcak Sırrı

Bağımsız (şimdilik)

Riske Değer Sonsuza

Kadar Bugün Başlıyor

Onun Seçimi

En Büyük Kolaylıkla Kör

Tadım Testi

Oyun Gecesi (kısa öykü)

Eğlence Balyaları

Bourbon ve Blu All

ya da Addy'nin

İntikamı Exes ve

Kar

Kanada Bağlantısı

Dövmeler ve Baştan

Çıkarma

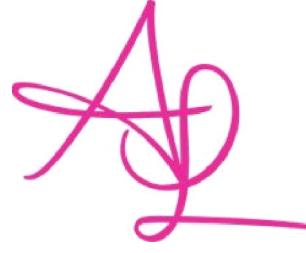
Beklenmedik Milyarder Ateşli

Profesör

Her Şey

Senin İçin

Quebec City'de Bir Hafta Sonu

hotRom yayıncılık

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
Telif	
Hakkı	
Yazısıİçin	
dekiler	
Tanıtım	
Tam Sayfa Resim	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Sonsöz	
Kanada Bağlantısı	
Bir Hafta Sonu	
Koleksiyonu Yazar	
Hakkında	
Anne Lange tarafından	
daPublisher	

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

